

Giới thiệu Đích Nữ Phong Hoa

Đích Nữ Phong Hoa là tựa truyện ngôn tình nữ cường nói về Cố Thanh Uyển, Hạo Nguyệt vương triều Cố phủ trưởng nữ, độc địa nham hiểm, kiêu căng phách lối, ức hiếp thứ muội, ám hại di nương, lại không có tri thức, năng lực là vọng tộc trưởng nữ, nhưng lại bị người đời khinh thường. Lam Mạch, hào môn thiên kim ở hiện đại, trời sinh tính tình lạnh nhạt, gian xảo như hồ, tính cách tùy tiện, lười nhác, nhân sinh châm ngôn, người khác kiếm tiền tới tiêu, quen dùng mảnh khỏe phần tư ăn cạp, mục tiêu của cuộc sống là hốt tiền hốt hất, an nhàn cả đời. Nhưng mà, một hồi âm mưu, một lần ngoài ý muốn, làm cho Lam Mạch linh hồn xuyên không vào Cố Thanh Uyển thân thể, làm cho bất trị hầu môn trưởng nữ nghênh đón một cái linh hồn hoàn toàn mới, như vậy, xem nàng ở cái triều đại cổ xưa này như thế nào làm cho thuộc về của nàng nở rộ quang mang, trưởng nữ phong hoa. Cùng đọc truyện online hay để khám phá câu chuyện của tác giả Thiên Thiên Đích Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua?

Ánh mặt trời sáng rỡ, gió nhẹ man man, muôn nghìn nụ hoa xinh đẹp ế ấp chỉ đợi thời khắc nở rộ, hết thảy tất cả đều báo hiệu mùa đông đã qua, một mùa xuân nữa lại tới, vạn vật bắt đầu phục sinh, mọi người cũng đều từ trong phòng ấm áp đi ra, cảm thụ mùa xuân dạt dào, mà hoa viên đã vắng lặng, lạnh lẽo thật lâu, cũng bởi vì mùa xuân đến mà trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Lam Mạch cũng là một thành viên trong đoàn người này, ngồi trên băng ghế dài ở công viên, Lam Mạch khép hờ mắt, phơi mình dưới thái dương ấm áp, tận hưởng không khí mới mẻ trong lành làm tâm tình của Lam Mạch thật tốt, khỏe miệng giờ lên một cái tiểu ý, gương mặt trẻ trung xinh đẹp, khí chất lười biếng, còn có khỏe miệng thư thái tiểu ý, làm cho Lam Mạch trong lúc lơ đãng cũng trở thành một cái phong cảnh đặc biệt, mọi người đang ngắm cảnh, chơi đùa cũng tự nhiên hướng ánh mắt về người thiếu nữ này, nhìn bộ dáng thanh thoát của nàng, không khỏi hiểu ý cười.

Đối với những ánh nhìn thường thường tập trung trên người mình, Lam Mạch tự nhiên cảm thụ được, nhưng nàng vẫn không có mở mắt, khỏe miệng độ cong cũng không có bất kỳ thay đổi nào, cho tới khi... Hai đạo ánh mắt khiến nàng khó chịu, lại quen thuộc rơi vào trên người mình, Lam Mạch mới từ từ mở mắt. Khi nhìn đến cách đó không xa hai người đàn ông cao lớn đang ra về cùng mọi người ngắm cảnh, Lam Mạch lông mi khẽ chớp, khỏe miệng hàm chứa ý cười sâu sắc, nhưng lại mang theo một tia lãnh ý, thực sự là đúng dịp a! Mấy ngày qua chỉ cần mình xuất hiện ở nơi nào đều có thể thấy bọn họ, ha ha thực sự là thật trùng hợp.

“Đại ca, nàng có phải là phát hiện chúng ta rồi không?” Chú ý tới Lam Mạch nhìn qua ánh mắt, một trong hai người đàn ông vội vàng cầm tờ báo lên che giấu, quay qua tên còn lại thấp giọng nói.

“Sẽ không, chúng ta mấy ngày nay đều là xa xa theo, với cự ly này đến cả dung mạo còn không thấy rõ, nàng không có khả năng nhớ kỹ chúng ta, làm sao có thể phát hiện cái gì.”

“Thế nhưng, ta luôn cảm thấy ánh mắt vừa rồi của nàng, giống như là biết chúng ta đang theo dõi nàng dường như.”

“Ai nha! Người đây là chốt dạ tự mình dọa mình sinh ra ảo giác mà thôi.” “Thật vậy chăng?”

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu.” Nam tử nói xong không có sợ hãi nói tiếp: “Hơn nữa, cho dù nàng phát hiện thì có thể thế nào? Chúng ta lại chưa làm gì nàng, dù nàng có nghi ngờ chúng ta mà báo cảnh, không có bằng chứng cảnh sát cũng không thể làm gì chúng ta.

“Ừ! Đại ca nói cũng đúng.” Lời của tên đàn ông kia trấn an sự bất an của hắn, sau khi bình tĩnh lại, hắn đặt tờ báo xuống, nhìn sang phía Lam Mạch vẫn đang ngồi ở trên băng ghế, tâm tư cũng bắt đầu linh hoạt trở lại, không hiểu nói: “Đại ca, người nói Lam tổng tại sao muốn tại sao muốn chúng ta theo dõi con gái của hắn? Ta thực sự là không hiểu.”

“Hào môn sự tình chúng ta làm sao rõ ràng được, chúng ta chỉ cần tiền, hắn cho chúng ta tiền, chúng ta thay hắn làm việc, những thứ khác chúng ta không cần phải xen vào, chúng ta cũng không xen vào được. Được rồi, đừng có đoán mò, nàng phải đi rồi, chúng ta mau đuổi theo.” Thấy Lam Mạch đứng dậy chuẩn bị rời đi, nam tử vội vàng nói.

“Hào.”

Hai tên đàn ông giữ khoảng cách đi theo Lam Mạch.

“Di! Đại ca, này hình như không phải đường đi Lam Trạch, nàng đây là muốn đi đâu?”

“Chúng ta đi theo là được, quản nàng đi đâu?” Nhìn xung quanh con phố có chút vắng lặng, còn có phía trước Lam gia tiểu thư đang thông thả đi, nam tử cũng không có để ý, thuận miệng đáp.

“Đại ca, nàng rẽ.”

“Đuổi kịp.”

“Người đâu rồi?” Sau khi rẽ, vốn tưởng rằng Lam Mạch vẫn sẽ như cũ ở trong tầm mắt lại biến mất không thấy bóng dáng, điều này làm cho bọn họ sững sốt.

“Mau, đi về phía chỗ rẽ kia xem xét.” Nam tử sững sốt một chút, lập tức quyết định, hai người bước nhanh tiến về phía trước.

Mới vừa vào chỗ rẽ, nam tử bỗng nhiên dừng lại, bắt đầu lui về phía sau.

“Đại ca, thế nào...” Theo sau mà đến nam tử, nhìn thấy có người từ chỗ rẽ đi ra, giọng nói ngập ngừng, về mặt tránh né quay đầu nhìn về phía đại ca của hắn, thế nhưng, khi nhìn đến vẻ mặt khó coi của đại ca, còn có bên hông hắn bị đề thứ gì đó, sắc mặt chợt đại biến, kinh hô: “Lam tiểu thư, không cần, không cần nổ súng.”

Lam Mạch nghe được tiếng hô của hắn, ánh mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng cười, tay cầm súng nhưng không có một chút di động, lười nhác nói: “Lam tiểu thư? Ha ha, ta lại không nhớ rõ chúng ta đã từng gặp mặt?”

“Ách!” Lam Mạch nói, làm cho nam tử bắt đầu khăn trương.

Tên đại ca kia nhìn bộ dạng luống cuống của hắn, hung hăng tròn mắt trừng hắn một cái, quay sang Lam Mạch cười nói: “Lam tiểu thư là đại nhân vật, có tiếng tăm, chúng ta biết người cũng không có gì kỳ quái, chỉ là Lam tiểu thư không biết chúng ta mà thôi, ha ha.”

“Thế sao?” Lam Mạch nghe xong lời của hắn, thu lại ý cười, lạnh lùng nói: “Ta không muốn nghe người nói những lời vô nghĩa, gọi điện thoại cho cô chủ của người.”

” Lam tiểu thư người có phải hay không đã hiểu lầm rồi, chúng ta không có cô chủ gì cả.”

” Ha ha, người chắc là không biết ta là một người lười nhác, nhưng cũng là một người lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa thiếu nhất đó là tính nhẫn nại, phiền nhất là người khác nói dối ta, hiện tại ta đếm ba tiếng, nếu như người không cho ta nghe được thanh âm của cô chủ người, ta chỉ có thể từ trên người người lấy xuống một số thứ, tiêu trừ đi sự không hài lòng của ta.” Lam Mạch vừa nói, khẩu súng cũng vừa chậm rãi di chuyển tới dừng quần của nam tử, nhìn hắn về mặt xấu xí không ngừng biến hóa, nhướn mày cười, nhẹ giọng lưu loát đếm: “Một, hai, ba.” Lam Mạch vừa dứt lời.

“Ta gọi.” Nam tử vẫn chăm chú nhìn khẩu súng trong tay của Lam Mạch, khi thấy ngón tay để ở cò súng của nàng chặt lại một chút, biết nàng tuyệt đối điều không phải đang nói đùa, vội vàng nói: “Ta gọi, ta lập tức gọi, Lam tiểu thư người.. người đừng nổ súng.”

“Gọi đi!” Đối với câu trả lời của nam tử, Lam Mạch không hề thấy ngoài ý muốn, về mặt lạnh nhạt.

Nam tử tìm số điện thoại, bàn tay run run, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Nàng đối với mục đích bọn hắn theo dõi nàng một chút cũng không hề cấp tới, trực tiếp cho bọn hắn kết quả, phục tùng hoặc chết, nàng làm như vậy chính là mình muốn tìm lý do qua loa chống đỡ cũng không có cơ hội, hơn nữa vừa đoán liền hỏi đến người phía sau màn kia, nghĩ vậy, nam tử bắt đầu thấy nhút nhát, nàng hiện tại chỗ nào là bọn hắn tưởng rằng là vô hại thiếu nữ, nàng căn bản là một cái ma nữ đội lốt dê non, tâm tư thâm trầm, sát phạt quyết đoán, không kinh hãi không sợ sệt, dưới tình huống như vậy mà trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Nhìn Lam Mạch như vậy, nam tử mặc dù thâm hận cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là ác ý nghĩ: Chờ sau khi điện thoại nhắc máy, xem người còn có thể cười được nữa hay không. Điện thoại vừa thông nghe được bên trong âm thanh đô đô, nam tử làm bộ lơ đãng xoa bóp miến đề.

Động tác nhỏ của hắn, Lam Mạch nhìn rõ trong mắt nhưng nàng không thêm để ý chút nào.

“Alo.” Giọng nói quen thuộc mà lại xa lạ vang lên ở bên tai Lam Mạch, trong nháy mắt Lam Mạch lộ ra âm trầm rồi nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

“Alo! Lam tổng, là ta.” Nam tử vừa nói vừa có chút mong đợi nhìn về phía Lam Mạch, cho rằng có thể nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của nàng, kết quả, hắn thất vọng rồi, nàng phản ứng gì cũng không có.

Điện thoại bên kia yên lặng một hồi, mới lên tiếng nói: “Phát sinh tình huống khác thường gì sao?”

“Cái này...” Nam tử nhìn Lam Mạch thùy chung vẫn bình tĩnh, nuốt nước miếng một cái không biết nên nói như thế nào.

” Có việc thì nói mau, đừng có ấp a ấp úng, Lam Mạch nàng hiện tại ở đâu? Đang làm cái gì?”

Lam Mạch nghe câu hỏi trong điện thoại, tiếp nhận điện thoại từ tay của nam tử đang khổ sở không để ý nói: “Phụ thân đại nhân, người đây là đang tìm ta sao? Ha ha, ta thật cảm động.”

” Lam... Lam Mạch người...?”

“Là ta.” Lam Mạch đối với điện thoại không lạnh không nóng, bình tĩnh nói: “Phụ thân đại nhân, ta nhớ kỹ ta đã nói qua, giữa chúng ta tốt nhất là không cần qua lại nữa, bây giờ người thế nhưng không tuân thủ hứa hẹn, ta rất không vui.”

” Lam Mạch, ta là ba ba người, người làm sao có thể nói chuyện với ta như vậy.”

”Ba ba? Đứng nha! Ngươi là ta Lam Mạch ba ba, đó cũng là lý do ngươi vẫn còn sống cho tới bây giờ.” Trong mắt của Lam Mạch thoáng qua lạnh như băng cảm hận, lạnh lùng nói: “Lam tổng, ta hi vọng loại chuyện như thế này đây là lần cuối cùng, nếu như ngươi lại có hành động gì, ta rất vui lòng tiễn ngươi đi gặp gia gia.” Lam Mạch nói xong ném điện thoại cho tên nam tử bị chấn động bởi cuộc đối thoại của cha con nàng, xoay người rời đi.

”Lam Mạch, cái đồ nghịch nữ này, ta nói lại lần nữa, ông nội ngươi không phải do ta hại chết, đó là một cái ngoài ý muốn.” Thanh âm kích động trong điện thoại không cam lòng quát: “Ta là con trai của hần, thế nhưng hần lại hồ đồ đem toàn bộ tài sản đều làm cho ngươi kế thừa, không cho ta một cái gì cả, ngươi nói, điều này đối với ta công bình sao?”

“Ta lúc đó quá mức xúc động, phần nộ mới có thể tìm người bắt cóc ngươi, nhưng cũng chỉ là hù dọa ngươi một chút, muốn cho ngươi chủ động từ bỏ quyền kế thừa mà thôi, ngươi là con gái của ta, ta làm sao có thể tổn thương ngươi, là do ông nội ngươi hần quá khản trương, quá lo lắng ngươi mới có thể một mình đi cứu ngươi, cho nên, nếu như muốn nói, ông nội ngươi hần không phải do ta hại chết, mà là ngươi, là ngươi, đồ bất hiếu nữ nhi hại chết...”

“Phanh!”

“A, a.”

Một tiếng súng vang lên, hai tiếng kêu sợ hãi.

Nam tử cầm điện thoại di động co quắp ngồi bệt xuống đất, kinh ngạc nhìn điện thoại trong tay bị đạn làm cho tan nát, khuôn mặt đại ra.

”Đại ca, đại ca, ngươi thế nào? Không sao chứ!”

Tiếng gọi âm ỉ làm nam tử chậm rãi hoàn hồn, không trả lời mà ngẩng đầu nhìn cách đó không xa thiếu nữ, thấy đến ánh mắt lạnh lẽo đến tận xương của nàng, còn có bóng lưng kiên quyết.

Hần nhớ tới ánh mắt của thiếu nữ khi rời đi, rung mình một cái, tự cảm thấy sự tình dường như còn không có kết thúc.

Quả nhiên, vài ngày sau, hần ở TV, internet, báo chí thấy tin Lam thị xí nghiệp bị người thừa kế hợp pháp bây giờ – Lam Mạch, trên danh nghĩa ông nội toàn bộ quyền tặng cho cơ quan từ thiện. Tin tức này vừa xuất hiện liền đem tới rung động mãnh liệt, mọi người đối với thiếu nữ vừa tặng hết tài sản này đều tràn ngập tò mò, truyền thông cũng bắt đầu điên cuồng tìm thiếu nữ thừa kế trẻ tuổi này, hi vọng nàng có thể chấp nhận phỏng vấn, thế nhưng, những công ty truyền thông chỗ nào cũng có mặt này lục tung từng tác đất vẫn không tìm được Lam Mạch, ngược lại lại tìm được rất nhiều chứng cứ phi pháp, trốn thuế lậu thuế, không từ thủ đoạn giành giật toàn bộ khoản tiền của phụ thân nàng – Lam Tổng Hạnh. Chứng cứ xác thực, hơn nữa lại thêm truyền thông khuếch đại, Lam Tổng Hạnh không cách nào tự biện bị tòa án xử 10 năm tù.

Còn Lam Mạch, dù cho mọi người có tìm thế nào, vẫn không thấy tăm hơi, nàng cũng dần dần được mọi người thần thoại, trở thành một truyền kỳ.

Hạo Nguyệt vương triều, Cổ gia.

”Mai Hương, tiểu thư nàng đã hôn mê hai ngày, ngươi nói nàng còn có thể tỉnh lại sao?” Một cái thiếu nữ tầm 15, 16 tuổi mặc trang phục nha hoàn cổ đại, nhìn thiếu nữ sắc mặt tái nhợt ở trên giường, quay lại phía nha đầu trang phục giống nàng nhẹ giọng nói.

“Ta làm sao biết?”

“Vậy ngươi hi vọng nàng tỉnh hay là không tỉnh nha?”

“Nàng là tiểu thư của chúng ta, ta đương nhiên hi vọng nàng tỉnh.”

Nha đầu nghe xong lời nói của nàng, kìm nén xúc động muốn vả miệng nàng, thấp giọng nói: “Mai Hương, ngươi thật đúng là đối trá, ở đây chỉ có hai người chúng ta, ngươi làm ra vẻ trung tâm cái gì.”

“Lan Hương, ngươi lời này là có ý gì?”

”Được rồi, được rồi, hảo tử tử, ngươi đừng nóng giận, là muội muội ta lỡ lời, nói sai rồi, nói sai rồi.” Lan Hương trấn an Mai Hương, ác độc nói: “Kỳ thực, ta nói với ngươi, ta bây giờ thật sự hi vọng tiểu thư cứ như thế đừng tỉnh, chết đi thôi.”

”Lan Hương ngươi...”

“Không cần phải giật mình như thế, suy nghĩ trong lòng của ngươi cũng giống ta.”

“Ta làm gì có.” Rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lan Hương hiểu rõ tâm tư của nàng, cho nên đối với việc nàng cãi lại không để ý tiếp tục nói: “Hừ! Chúng ta mặc dù là hạ nhân, là nha đầu, nhưng cũng cần thể diện, thế nhưng, theo chủ tử như tiểu thư chúng ta ngoại trừ bị người chê cười, bị người khinh thường, một chút chỗ tốt cũng không được đến, mỗi lần xuất môn bị người dùng những ánh mắt như thế nhìn, ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn người.” Lan Hương châm chọc: “Điều buồn cười là đại tiểu thư của chúng ta, thấy nhiều người chú ý nàng như vậy, nàng lại không nhận ra, dương dương tự đắc. Ta thấy bộ dáng dương dương tự đắc của

nàng, thật sự cảm thấy trên đời này không có ai so với nàng càng thêm ngu xuẩn.”

”Được rồi, đừng nói nữa. Nếu như bị người nghe thấy, hai chúng ta là muốn bị phạt.”

”Sợ cái gì, nha đầu trong phủ có suy nghĩ giống như chúng ta cũng không thiếu.”

”Có một số việc tự mình hiểu rõ là tốt rồi, vẫn là ít nói vài câu đi.” Mai Hương nhìn nhìn thiếu nữ nằm ở trên giường một chút, vẫn còn đang mê man bất tỉnh, thờ phào nhẹ nhõm, kéo Lan Hương nói: “Đi thôi! Thuốc của tiểu thư chắc cũng xong rồi, chúng ta nên đi lấy thuốc.”

Lan Hương nghe xong không cam tâm tình nguyện đứng dậy, nói thầm: “Thật là phiền phức, nếu chết thì mau chết sớm đi một chút, ở mãi đây làm chúng ta thêm vất vả.”

”Đừng nói nữa, đi thôi!”

Các nàng vừa nói vừa ra khỏi phòng, mà thiếu nữ đang hôn mê ở trên giường, sau khi các nàng rời đi liền chậm rãi mở mắt, khoe miệng hơi nâng lên. Tiểu thư? Mai Hương? Lan Hương? Cô đại? Xuyên qua? Ha ha a, thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cố Thanh Uyển

Hạo Nguyệt, Cố gia.

Chính phòng chủ vị Cố lão phu nhân sắc mặt hết sức khó coi, nhìn nhi tử ngồi ở phía dưới mình, lạnh lùng nói: "Trường Viễn, cái nha đầu kia còn chưa tỉnh sao?"

Nghe được câu hỏi của mẫu thân, Cố Trường Viễn nhớ tới sự việc phát sinh hai ngày trước, sắc mặt cũng không tốt cau mày nói: "Còn không có."

Lão phu nhân nghe xong vỗ bàn tức giận nói: "Thực sự là gia môn bất hạnh mà! Chúng ta Cố gia làm sao có thể có một cái không thể bớt lo tai họa như thế chứ."

"Mẫu thân, người đừng nổi giận, đều là lỗi của nhi tử, là nhi tử không có giáo dục tốt Thanh Uyển, mới để cho nàng làm ra chuyện hồ đồ bức này. Chờ nàng tỉnh lại, nhi tử sẽ làm cho nàng nhận tội với mẫu thân, sau đó cũng nhất định sẽ nghiêm khắc dạy dỗ nàng." Cố Trường Viễn ôn tồn khuyên giải.

"Thỉnh tội? Hừ! Miễn đi!"

"Mẫu thân..."

"Người cũng thật là, đừng có nàng phạm sai lầm mà nhận tội về mình, người là phụ thân nàng, chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với nàng, ta đây làm tổ mẫu cũng không có, hơn nữa trong số tất cả hài tử, bởi vì nàng là ta Cố gia trưởng nữ, chúng ta đối với nàng liên quan tâm nhiều nhất, kết quả đâu? Dạy nàng nhiều năm như vậy, nữ công không biết, cầm kỳ thư họa mọi thứ cũng không thông, nàng ngay cả 2 cái thứ nữ muối muối cũng không bằng."

Lão phu nhân nói xong nhìn Trường Viễn muốn mở miệng nói gì đó, đối với hán khoát tay nói: "Ta biết người muốn nói cái gì, đúng vậy, mấy thứ này đều điều không phải là quan trọng nhất, những thứ này nàng không học được, chúng ta có thể nói nàng không có thiên phú, ta cũng không cần chúng ta Cố gia trưởng nữ là tài nữ, thế nhưng tối thiểu cũng nên có tri thức hiểu lễ nghĩa có tri thức lễ nghĩa! Thế nhưng, người xem, nàng không những không có hiểu biết, lại kiêu ngạo phách lối không biết cấp bậc lễ nghĩa, ở bên ngoài nơi nơi đều quảng chúng ta Cố gia thể diện, lần này lại vì cái tên biểu ca kia của nàng, cùng người đánh nhau, kết quả khiến cho chính mình vỡ đầu chảy máu bị người ta khiêng trở về, thực sự là không biết xấu hổ, không biết lợi hại." Lão phu nhân càng nói càng hận, không khỏi cảm thấy buồn bức, chỉ mong nàng cứ như thế chết đi.

Lão phu nhân nói xong, Cố Trường Viễn nhìn thần sắc của nàng, trong mắt hiện lên cái gì đó, rồi lại trong nháy mắt tiêu thất, cười khổ nói: "Mẫu thân, nhi tử biết Thanh Uyển lần này làm có chút quá phận, thế nhưng nhi tử đảm bảo sau này chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa."

Nhìn nhi tử thần sắc mệt mỏi, Cố lão phu nhân trong ngực bỗng nhiên toát ra một cỗ lửa giận, trách cứ: "Trường Viễn, người thân là nam tử, việc quan trọng nhất đó là con đường làm quan, tại sao có thể vì mấy chuyện nữ nhi vụn vặt làm cho vươngong chân, hơn nữa, hài tử cũng không phải là của một mình người, tại sao mọi chuyện đều cần người để ý, phụ nhân của người đâu? Từ khi xảy ra chuyện đến bây giờ, nàng ngay cả mặt cũng không thấy, nàng đang làm gì??"

"Mẫu thân, người cũng biết thân thể của Lý thị không tốt, hiện tại Thanh Uyển nàng làm ra loại sự tình này, nếu như nàng đã biết nhất định sẽ lo lắng, nhi tử sợ sẽ ảnh hưởng đến thân thể của nàng, vì thế nhi tử không dám nói cho nàng biết."

"Thân thể không tốt, thân thể không tốt, đây là lý do sao? Nếu như thân thể của nàng thực sự không tốt như vậy, nhưng nàng còn có tình lực quản gia." Lão phu nhân bất mãn nói: "Thế nào? Đến khi phải dạy dỗ nữ nhi của mình, nàng sẽ không có tình lực nữa? Nếu như, tình lực của nàng chỉ đủ để nàng

làm một chuyện, vậy người đi nói cho nàng biết, trước hết nàng hãy đem tinh lực đi chiếu cố con gái của mình đi! Dạy dỗ nữ nhi có tốt, về phần chuyện trong nhà, liền để cho Lưu đi nương thay nàng quán xuyến."

"Mẫu thân, việc này không hợp quy củ đi! Lưu thị nàng quản gia có phải hay không không thích hợp."

"Ta cũng không muốn để cho Lưu đi nương quản, chỉ là bây giờ tình huống đặc thù, người cũng thấy đấy, Thanh Uyển thật sự nếu không dạy dỗ cho tốt, còn không biết nàng sẽ gây ra chuyện gì nữa, người bình thường bận rộn như vậy, mà ta tuổi cũng đã cao, không có đủ khí lực, có thể quản giáo nàng chỉ có Lý thị, nhưng người lại nói thân thể Lý thị không tốt, quản gia và Thanh Uyển nàng chỉ có thể chọn một việc, việc còn lại sẽ có người thay nàng gánh vác!" Cố lão phu nhân bình tĩnh nói: "Để Lưu đi nương quản gia người nói không thích hợp, vậy nếu như để Lưu đi nương quản giáo Thanh Uyển chẳng phải là càng không thích hợp, nhưng sự tình nhất định phải được giải quyết! Người nói phải làm sao bây giờ?"

Cố Trường Viễn nghe xong lộ vẻ khó xử, "Việc này..."

"Trường Viễn, mẫu thân không hề đồ. Ta như thế nào sẽ không biết, danh gia vọng tộc như nhà của chúng ta chủ mẫu vẫn còn đang ở, để cho một cái đi nương tới quản gia đúng là không hợp quy củ! Thế nhưng tình huống hiện tại người cũng thấy đấy, Thanh Uyển và gia sự đều không thể chậm trễ!"

Cố Trường Viễn suy tư hồi lâu, bất đắc dĩ nói: "Nhi tử đã biết, ta sẽ cùng Lý thị bàn bạc."

Cố Trường Viễn trả lời làm cho giọng nói của Cố lão phu nhân hòa hoãn một chút, : "Người nói với Lý thị rằng việc này chỉ là tạm thời, chờ Thanh Uyển nàng hiểu chuyện, gia sự sẽ để cho nàng quản, bảo nàng không cần lo lắng, cũng không cần suy nghĩ nhiều."

"Nhi tử biết nên nói như thế nào." Cố Trường Viễn nói xong đứng dậy, nói: "Thời gian không còn sớm, mẫu thân người nghỉ ngơi sớm một chút, nhi tử đi xuống trước."

"Được, người đi đi!" Nhìn Cố Trường Viễn xoay người rời đi, trong mắt của Cố lão phu nhân lộ ra thoải mái.

Mà vẫn kính cẩn nghe theo Cố Trường Viễn trong lúc xoay người, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, châm chọc.

Thiếu nữ vẫn nằm ở trên giường sau khi tỉnh lại, từ từ đứng dậy bước xuống, nhìn gian nhà cổ kính còn có đối thoại của hai cái nha đầu vừa rồi, trong mắt Lam Mạch xẹt qua một tia khổ sở tiêu ý, thật không nghĩ tới nàng bị tai nạn máy bay dĩ nhiên không chết, vốn tưởng rằng nếu như mình đã chết rồi không chừng còn có thể nhìn thấy gia gia, kết quả lại là chuyện kiếp, cái loại chuyện vô căn cứ này cư nhiên lại phát sinh ở trên người mình, Lam Mạch thờ dãi, hơn nữa vừa nghe hai cái nha đầu kia nói chuyện, có vẻ như bản tôn của thân thể này rất không được lòng người, danh tiếng cũng không được khá lắm!

Lam Mạch nhú mày, cổ nhân đối với danh tiếng hình như rất lưu ý, nếu quả thật là như vậy, ... Đang nghĩ đầu bỗng nhiên đau buốt, đau nhức làm sắc mặt Lam Mạch trắng nhợt, đưa tay ấn lên đầu, trong đầu bắt đầu hiện ra không thuộc về mình ký ức, những đoạn hình ảnh giống như đang chiếu phim, khiến Lam Mạch hiểu rõ toàn bộ lịch trình lớn lên của thiếu nữ, còn có của nàng hi vọng ái ố, cho đến hình ảnh thiếu nữ đập đầu vào núi giả hôn mê, xem tới đó Lam Mạch cũng cho ra một cái kết luận ----- quả nhiên là một thân thể phiền phức.

Lan Hương, Mai Hương bung thuốc đi vào trong nhà, khi nhìn đến người đứng ở phía trước cửa sổ thì hai người sững sờ, Lan Hương cắn môi một cái trong mắt hiện lên tiếc nuối, mà Mai Hương ngoại trừ tiếc nuối còn có vẻ khẩn trương rồi lại nhanh chóng che giấu, biến thành vui mừng bước nhanh tới trước mặt Cố Thanh Uyển, kích động nói: "Tiểu thư, người đã tỉnh."

Nghe được thanh âm Lam Mạch, không phải là Cố Thanh Uyển quay đầu lại.

"Tiểu thư, người không biết người đều đã hôn mê hai ngày rồi, nô tỳ đều lo lắng gần chết." Mai Hương đưa tay đỡ lấy cánh tay của Cố Thanh Uyển quan tâm nói: "Tiểu thư người hai ngày này cũng chưa ăn cơm, thân thể rất hư nhược cũng vừa trọng thương, tại sao có thể đứng lên đâu. Đến, nô tỳ đỡ người ngồi xuống."

"Đứng nha! Tiểu thư người mau ngồi xuống đi! Người nếu như lại bị cái gì va va đụng đụng, này không phải là muốn ta và Mai Hương mệnh sao?" Lan Hương tỏ ra quan tâm, song lại ngầm có ý châm chọc làm Cố Thanh Uyển thiếu mi.

Cố Thanh Uyển sau khi ngồi xuống, nghe thanh âm quen thuộc của các nàng, nhìn thuốc trong tay các nàng, còn có hình ảnh vừa mới xuất hiện trong đầu, nhìn lại biểu hiện của các nàng bây giờ, Cố Thanh Uyển từ từ tựa lưng vào ghế ngồi nhẹ nhàng cười, chậm chạp nói: "Mai Hương, Lan Hương."

"Là, tiểu thư có cái gì phân phó sao?"

"Không có." Cố Thanh Uyển khẽ cười nói: "Chỉ là nhìn thấy các người trung tâm như thế, ta, thật cao hứng mà thôi."

"Không dám nhận tiểu thư khen, đây là việc bọn nô tỳ phải làm." Mai Hương khuôn mặt lộ vẻ cảm động, tròn tru nói.

"Tiểu thư quá khen, nô tỳ không dám nhận." Lan Hương trong mắt xẹt qua khinh thường, giọng gào nói.

Đem phản ứng của các nàng nhìn ở trong mắt, Cố Thanh Uyển sâu đậm liếc Mai Hương một cái, chậm rãi cười đi.

Cố Thanh Uyển như vậy, Lan Hương không thấy có gì khác thường, Mai Hương nhưng lại thoáng chột dạ.

Chương 3: Cố Vô Hạ

Mai Hương nhìn khuôn mặt mang theo nụ cười của Cố Thanh Uyển, đề xuống ngực vừa rồi đột nhiên hiện lên cảm giác quái dị, cung kính nói: "Tiểu thư, nô tỳ hầu hạ người uống thuốc!"

"Đợi lát nữa uống, người đi lấy cho ta cái gương lại đây."

Mai Hương nghe xong Cố Thanh Uyển phân phó, nhìn thoáng qua được bằng bởi lụa trắng đầu nàng, trong mắt lóe lên hiểu rõ, gật đầu đáp: "Là, tiểu thư."

Cố Thanh Uyển nhìn dung nhan hiện lên trong gương, mày liễu mắt hạnh mũi quỳnh, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt trái xoan nở nà nhỏ nhắn đúng tiêu chuẩn tiêu mỹ nhân cổ đại, chỉ là khí sắc không tốt lắm có thể là vì thụ thương mất máu nguyên nhân. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại lại làm cho nàng thoát nhìn càng thêm chọc người triu mến. Cố Thanh Uyển nhìn lông mày dần dần nhú lại, xem ra hết thấy đều không phải là mộng, mình thực sự là chuyển kiếp, nghĩ đến những hình ảnh vừa hiện lên trong đầu, nhìn lại gương mặt hiện tại này, Cố Thanh Uyển không khỏi muốn chửi mắng, mẹ nó, lão Thiên người tự ý làm cho ta xuyên qua tốt xấu gì cũng nên tìm cho ta một cái bớt phiền phức nha! Nhưng bây giờ chủ nhân của thân thể này thanh danh không tốt, đầu óc ngu xuẩn còn chưa tỉnh, lại còn hé ra một tương họa thủy dung mạo, chính mình nếu muốn ở cổ đại an nhàn tồn tại, gương mặt này chính là phiền toái lớn nhất.

Mai Hương chú ý tới Cố Thanh Uyển thần sắc không thích hợp, cho rằng nàng đối với vết thương trên trán mình lưu ý, vội vã an ủi: "Tiểu thư, người không cần lo lắng vết thương trên trán người, đại phu đã kê cho người đơn thuốc tốt nhất, tuyệt đối sẽ không lưu lại bất kỳ vết sẹo nào, tiểu thư còn có thể giống như trước đây xinh đẹp."

Đối với Mai Hương an ủi cùng suy nghĩ của mình hoàn toàn trái ngược, Cố Thanh Uyển không giải thích gì, chỉ bình tĩnh nói: "Đem gương xuống đi, cho ta rửa mặt chải đầu một chút."

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương đi ra phía sau Cố Thanh Uyển, bắt đầu vì nàng chải vuốt mái tóc đen mượt dài tới ngang hông.

"Không cần buộc tóc, làm theo là được."

"Nô tỳ đã biết."

"Lan Hương."

Nghe được Thanh Uyển gọi, Lan Hương cho dù đối với Cố Thanh Uyển tiểu thư này có bao nhiêu khinh thường, nhưng lúc này thân là nô tỳ nàng, vẫn là thành thật đi tới trước mặt Cố Thanh Uyển, sụp mi thuận mắt nói: "Tiểu thư."

"Ta đói bụng rồi, người đi đoan ít cháo đến đây."

"Vâng, tiểu thư." Lan Hương lĩnh mệnh xoay người đi ra ngoài.

Lan Hương vừa đi ra, Cố Thanh Uyển chợt nghe từ cửa truyền đến thanh âm thình an của nàng. Lúc này giọng nói của nàng giọng nói của nàng hoàn toàn không giống đối với mình có lẽ, mà là tràn đầy kính nể, cung thuận: "Nô tỳ cấp Nhị di nương, nhị tiểu thư thình an."

"Đứng lên đi!"

"Tạ Nhị di nương."

"Người không ở trong phòng hầu hạ tiểu thư, đây là muốn đi đâu?"

"Bẩm Nhị di nương, tiểu thư nói nàng đói bụng, làm cho nô tỳ đến phòng bếp đoan cho nàng ít cháo."

"Đói bụng? Các người tiểu thư nàng đã tỉnh lại sao?" Nhị di nương vội vã mang theo vui vẻ nói.

"Vâng, tiểu thư nàng tỉnh."

"Đây thật là ông trời phù hộ! Tiểu thư nàng tỉnh ta đây tâm cuối cùng cũng có thể buông xuống." Nhị di nương cẩn thận tỉ mỉ giao phó: "Người nhanh đi đi, cùng người của phòng bếp nói làm cho các nàng chuẩn bị nhiều điểm đồ ăn ngon một chút, để tiểu thư hảo hảo bồi bổ."

"Vâng, nô tỳ đã biết, nô tỳ cáo lui."

"Đi thôi!"

"Di nương chúng ta nhanh đi nhìn đại tỷ tỷ đi!" Thiếu nữ giọng thanh thúy, xinh đẹp nói.

"Được, được, xem người vợ vàng, người chính là lại tưởng niệm người đại tỷ tỷ, cũng phải để cho ta nói hết đi!" Nhị di nương cười trêu nói.

"Di nương..." Thiếu nữ phụng phịu thanh âm.

"Được rồi, ta đã biết, chúng ta nhanh vào đi thôi!"

Cố Thanh Uyển nghe đôi thoại phía ngoài cửa, thấp giọng nói: "Mai Hương, Nhị di nương và nhị tiểu thư trong lúc ta hôn mê hai ngày này đều đã tới sao?"

Cố Thanh Uyển vẫn đề làm cho Mai Hương sững sốt ngẩng đầu nhìn gương mặt bình tĩnh của nàng, trong ngực loại cảm giác quái dị kia lại xuất hiện lần nữa, tiểu thư rõ ràng vẫn là tiểu thư như trước đây, thế nhưng vì sao mình lại cảm thấy bất an?

"Thế nào? Vấn đề của ta rất khó trả lời sao?"

Mai Hương vội vã lắc đầu, vội vàng trả lời: "Lúc tiểu thư vừa hôn mê, Nhị di nương, nhị tiểu thư đã từng tới, còn hai ngày này thì không có."

"Thật không? Cố Thanh Uyển nghe xong khó lòng cười, quả thế, Nhị di nương ở lúc mình vừa tỉnh liền tới đây thăm hỏi, như vậy vừa khéo để cho mình hoài nghi, còn có Nhị di nương ở cửa nói những lời ra vẻ quan tâm chính mình, thực chất chỉ là một phen diễn trò, càng thêm làm cho mình tin tưởng nàng nhất định là đã sớm biết tin mình tỉnh lại, mới có thể diễn xuất tài tình được như vậy, để bọn người hầu thấy nàng đối với mình dụng tâm, cũng để cho mình nghe thấy nàng đối với mình có bao nhiêu hảo. Bản tính đánh được thực sự là vô cùng tốt, tận dụng mọi cơ hội biểu hiện mình, tâm kế như vậy không trách nàng có thể sinh hạ ra Cố gia trưởng tử."

Bóng người trước mặt chớp động, Cố Thanh Uyển ngược mắt nhìn nữ nhân tuổi chừng 30, dung mạo mỹ lệ phong tư trác việt, trong mắt mang theo vạn phần chân thành hướng mình đi tới, bên người còn có một thiếu nữ đại khái mười ba mười bốn tuổi trang dung quần áo đều rất tinh xảo, dung mạo của nàng cùng mình có ba phần tương tự, nàng hẳn là Cố gia thứ nữ - Cố Vô Hạ, thứ muội muội của thân thể này, Cố gia tài nữ, hoàn toàn cùng mình tương phản. Cố gia trên dưới đều thích nàng, cũng cho rằng nhị tiểu thư nàng là Cố gia kiều ngạo, nhị tiểu thư tài sắc vẹn toàn như vậy, mà lại là thứ nữ, khiến người khác không khỏi vì nàng mà cảm thấy đáng tiếc, đặc biệt lại có một trưởng tỷ ngu xuẩn cùng nàng đối lập, càng khiến cho người ta tiếc hận, cho rằng trời cao bất công, nữ hài tử tốt đẹp như vậy cư nhiên lại là thứ nữ, mà chính mình tội tệt xấu xa lại là trưởng nữ, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tự Mình Sợ Hãi

"Gặp qua nhị di nương, nhị tiểu thư." Mai Hương thấy Nhị di nương và nhị tiểu thư tiến đến, thả cái lược trong tay xuống nhẹ nhàng cúi người nói.

Nhị di nương liếc nhìn Mai Hương một cái, nhẹ nhàng khoát tay nói: "Đứng lên đi!"

"Tạ Nhị di nương." Mai Hương đứng dậy tiếp tục cúi chào Cố Thanh Uyển chái đầu."

Mà Cố Thanh Uyển nhìn Nhị di nương và Cố Vô Hạ, cũng không có chủ động mở miệng chỉ là lẳng lặng nhìn.

Nhị di nương nhìn Cố Thanh Uyển quả thực đã thanh tỉnh ngồi ở trên ghế, bước nhanh tới vui vẻ nói: "Đại tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, người nếu như không tỉnh lại di nương thật sự là muốn lo lắng gần chết." Nhị di nương vừa nói vừa nhìn Cố Thanh Uyển cái trán lo lắng, "Đại tiểu thư, người bây giờ cảm giác thế nào? Còn cảm thấy nơi nào khó chịu nữa không, vết thương trên đầu còn đau không?"

"Di nương, người xem người mới vừa rồi còn nói ta sốt ruột đau! Bộ dáng của người bây giờ hình như so với ta càng sốt ruột." Cố Vô Hạ khẽ cười trêu chọc nói: "Hôn nữa người đột nhiên hỏi đại tỷ nhiều vấn đề như vậy, người làm nàng phải trả lời cái nào trước mới tốt đây? Còn có di nương, nếu như đại tỷ thật sự có chỗ nào khó chịu, chúng ta cũng không biết nên xử lý thế nào. Còn không bằng trực tiếp mời đại phu đến xem bệnh cho đại tỷ, thế chẳng phải là càng thỏa đáng hay sao."

Nhị di nương nghe xong Cố Vô Hạ nói, nhìn Cố Thanh Uyển ngưng ngẫm: "Nhị tiểu thư nói đúng, là ta suy nghĩ không chu toàn, đại tiểu thư người cũng đừng trách ta nha!"

Đối với Nhị di nương nói, Cố Thanh Uyển còn không kịp mở miệng nói cái gì, Cố Vô Hạ lại tiếp tục chen ngang: "Di nương không nên tự trách, người chỉ là quá mức quan tâm đại tỷ nên mới sẽ không nghĩ được đến đó, đây chính là cái mà mọi người nói quan tâm quá ắt loạn đi! Thế nhưng, tâm ý này của người đại tỷ nhất định sẽ cảm thụ được, nhất định sẽ không trách người." Cố Vô Hạ đối với Nhị di nương nói những lời này xong, quay đầu nhìn Cố Thanh Uyển đáng yêu nói: "Đúng không, Đại tỷ tỷ?"

"Đương nhiên, Nhị di nương hảo ý ta như thế nào sẽ trách nàng được? Các ngươi suy nghĩ nhiều." Cố Thanh Uyển về mặt cảm kích nhìn Nhị di nương nói.

Cố Thanh Uyển phụ họa làm nụ cười ngọt ngào của Cố Vô Hạ cứng lại một chút, nhìn Cố Thanh Uyển trong mắt tràn đầy ngoài ý muốn không giải thích được. Cố Thanh Uyển nàng cho tới bây giờ luôn chỉ biết cùng mình đối nghịch, cho nên mình mới cố ý hỏi nàng như vậy, tưởng rằng nàng sẽ trách mắng di nương, để trong mắt mọi người thanh danh của nàng càng trở nên xấu xa, không biết tốt xấu, thế nhưng, hôm nay nàng làm sao có thể đồng ý lời nói của mình a? Đặc biệt là về mặt cảm động của nàng... Đây là có chuyện gì a?

Nhị di nương mặc dù đối với câu trả lời của Cố Thanh Uyển, còn có biểu tình tràn đầy xúc động của nàng cảm thấy rất là ngạc nhiên, nhưng lại nhanh chóng thu liễm, lộ ra dáng vẻ tự nhiên mà cao hứng nói: "Thanh nhi có thể không trách tỷ thiếp, tỷ thiếp vô cùng cảm kích."

Cố Thanh Uyển nhìn đến phản ứng của các nàng, nhột nhạt cười, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

"Nhị di nương nói quá lời." Cố Thanh Uyển nói xong, quay đầu đối với sau lưng mình Mai Hương phân phó: "Được rồi, không cần chải nữa, đi cấp Nhị di nương, nhị tiểu thư chải tóc."

"Vâng, tiểu thư."

"Nhị di nương, Nhị muội muội các ngươi đừng đứng mãi đó nữa, ngồi xuống đi!"

"Đa tạ đại tỷ." Cố Vô Hạ thuận thế ngồi xuống phía dưới Cố Thanh Uyển, nghi hoặc trong mắt cũng đã rút đi, nhưng vẫn là không che giấu được ánh mắt dò xét khi nàng nhìn mình.

Nhị di nương thì ngược lại, nghe xong Cố Thanh Uyển nói, không ngồi xuống mà đi tới trước mặt Cố Thanh Uyển, đưa tay xoa nhẹ lên tóc lụa trắng bồng trên đầu nàng.

Khi Nhị di nương đưa tay chạm vào người mình, Cố Thanh Uyển nhú mày một cái nhưng không có né tránh, bởi vì ánh mắt từ ái, đau lòng của Nhị di nương làm trong mắt Cố Thanh Uyển thoáng qua hứng thú.

Nhị di nương nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên đầu nàng, đau lòng nói: "Đại tiểu thư, thiếp sẽ không ngồi, thiếp trước đi tìm đại phu đến, để hắn xem đại tiểu thư bình phục thế nào rồi."

"Nhị di nương không cần phải gấp, chậm chút cũng không muộn."

"Như vậy sao được? Nếu như không tìm đại phu đến xem, tỷ thiếp làm sao có thể yên tâm được, hơn nữa, đối với thương thế sau khi bình phục của đại tiểu thư cần phải chú ý những gì, tỷ thiếp cũng không hiểu lắm, nếu như vạn nhất sơ suất làm sai chỗ nào, lưu lại vết sẹo, tỷ thiếp lỗi nhưng là to lắm, vì thế, để phòng ngừa những chuyện này nhất định phải mời đại phu tới xem một chút."

"Nhị di nương có lòng, Thanh Uyển thực sự là..." Cố Thanh Uyển nghẹn ngào nói, nhìn Nhị di nương ánh mắt của cũng có chút ỷ lại.

Nhị di nương nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của Cố Thanh Uyển, vội vàng ôm Cố Thanh Uyển ôm vào trong ngực an ủi: "Đại tiểu thư, đây đều là những việc tỷ thiếp nên làm, đại tiểu thư không cần như vậy, hơn nữa tỷ thiếp có thể chiếu cố đại tiểu thư, đó là tỷ thiếp phúc khí, là tỷ thiếp nên cảm kích đại tiểu thư mới đúng." Nhị di nương thầm nghĩ: Cố Thanh Uyển vừa mới phụ họa Hạ nhi mà nói, chắc là do vô ý ngoài ý muốn mà thôi, là chính mình suy nghĩ nhiều quá. Nhị di nương nhìn Cố Thanh Uyển toàn tâm ý lại vào mình, quay sang Cố Vô Hạ hải lòng cười.

Cố Vô Hạ nhìn Nhị di nương che miệng, trong mắt dò xét cũng tiêu thất, tiện đà khinh thường nghĩ, Cố Thanh Uyển vẫn là ngu xuẩn như trước đây, vừa rồi chính mình còn tưởng rằng nàng đã thay đổi thông minh hơn đâu! Quả nhiên chỉ là ảo giác.

Nhưng mà, Nhị di nương và Cố Vô Hạ lại không nhìn thấy, dựa ở Nhị di nương trong lòng Cố Thanh Uyển là như thế nào lười nhác, lạnh lùng.

Cố Vô Hạ đứng dậy, đi tới bên người các nàng lên tiếng nói: "Được rồi di nương, ngươi còn là nhanh đi an bài đại phu cho đại tỷ đi!"

"Đứng, đứng." Nhị di nương không nguyện ý đẩy ra Cố Thanh Uyển, quay lại Cố Vô Hạ nói: "Nhị tiểu thư ngươi ở nơi này cùng đại tỷ của ngươi đi!"

"Không được, đại tỷ tỷ thân thể còn chưa khỏe hẳn, nói chuyện lâu như vậy nàng nhất định sẽ mệt, ta sẽ không quấy rầy nàng nữa, cùng di nương cùng nhau trở về thôi! Cũng để cho đại tỷ nghỉ ngơi một hồi."

"Ừ! Nhị tiểu thư nói đúng." Nhị di nương gật đầu.

"Đại tỷ, ta đây liền cùng Nhị di nương trở về."

"Ừ, các ngươi trở về đi!" Cố Thanh Uyển tỏ vẻ không sao cả nói, nhưng trong giọng nói lại không thể che giấu nỗi cô đơn.

Nhìn Cố Thanh Uyển như thế, Cố Vô Hạ thở mẫn cực kỳ, lôi kéo Nhị di nương rời đi.

Nhìn bóng lưng các nàng chậm rãi tiêu thất, Cố Thanh Uyển lười biếng tựa lưng vào ghế, biểu tình một mảnh yên tĩnh khẽ gọi: "Mai Hương"

Thân ảnh của Mai Hương xuất hiện ở trước mặt Cố Thanh Uyển, hạ mi đáp: "Tiểu thư."

"Người thấy được, đúng không?"

"Tiểu... Tiểu thư, nô tỳ cái gì cũng không thấy được." Cố Thanh Uyển nói làm cho Mai Hương nhớ tới cái biểu tình của tiểu thư ở góc độ mà Nhị di nương và nhị tiểu thư không thấy được, còn có của nàng bây giờ cùng với lúc Nhị di nương các nàng rời đi tưởng chừng như là biểu tình của hai người, làm cho Mai Hương sâu sắc biết, tiểu thư nàng thay đổi, hơn nữa loại thay đổi này khiến nàng thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cơ Hội

Nhị di nương và Cố Vô Hạ vừa trở lại viện tử của mình, một cái mẹ vội vội vàng vàng ra nghênh đón, nhìn thấy các nàng vội vàng nói: "Nhị di nương, tiểu thư các người rốt cuộc đã trở về rồi."

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Vương mẹ." Nhị di nương nhìn bộ dáng của nàng cau mày nói.

"Này..." Vương mẹ liếc nhìn Nhị di nương, lại nhìn một chút mấy nha đầu trong sân, có chút muốn nói lại thôi.

"Vương mẹ, di nương đang hỏi người đâu, vì sao không trả lời?" Cố Vô Hạ thấy nàng nhìn chung quanh, không hài lòng nói.

"Nhị di nương, nhị tiểu thư các người đi Sính Lai viện vẫn an đại tiểu thư chắc là cũng mệt mỏi, hay là trước vào nhà uống nước nghỉ ngơi một chút, rồi lại nghe lão nô bẩm báo đi!" Vương mẹ trả lời.

Nhị di nương nghe tới đây, ánh mắt lóe lên, biết chuyện tình Vương mẹ muốn nói không thích hợp ở sân giảng, không tiếp tục gắng hỏi mà là gạt đầu.

"Vương mẹ..." Cố Vô Hạ vừa mở miệng muốn nói cái gì, đã bị Nhị di nương chặn ngang, dòi đi lực chú ý.

"Nhị tiểu thư, tỳ thiếp nghĩ hay là người trước đến chỗ lão phu nhân một chuyến đi!"

"Đến chỗ tổ mẫu?" Cố Vô Hạ nhất thời không hiểu, hỏi ngược lại.

"Đúng nha! Chuyện đại tiểu thư tình lại chúng ta tình cờ biết được, thế nhưng, lão phu nhân nàng có thể còn không biết đâu. Lão phu nhân đối với đại tiểu thư lo lắng tột độ, mấy ngày nay nhất định là ngủ không ngon giấc, vì thế nhị tiểu thư nên mau chóng đem tin tức đại tiểu thư đã tình lại nói cho lão phu nhân, cũng tốt để lão phu nhân nhanh chóng an tâm, người nói có đúng hay không?" Nhị di nương nói xong cũng thấy Cố Vô Hạ mắt sáng rực lên.

"Di nương nói rất đúng, ta thế nào có thể đem chuyện lớn như vậy quên mất đâu?" Cố Vô Hạ thầm nghĩ: Tổ mẫu đối với hành động của Cố Thanh Uyển lần này chính là rất tức giận, chỉ là ngại vì Cố Thanh Uyển nàng hôn mê mới không có phát tác, thế nhưng trong lòng tổ mẫu đối với nàng nhất định là ghen một bụng tức tối, hiện tại nàng tình tổ mẫu tuyệt đối sẽ không dễ dàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, ha ha, lần này chính mình có trò hay xem rồi. Cố Vô Hạ nghĩ xong có chút nôn nóng khó dần nổi nói: "Ta sẽ đi ngay bây giờ nói cho tổ mẫu tin tức tốt này." Đang nói sẽ phải rời khỏi.

"Nhị tiểu thư chờ một chút." Nhị di nương thấy Cố Vô Hạ gấp gấp như thế, gọi nàng lại.

"Di nương làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao?" Cố Vô Hạ dừng lại cước bộ, quay đầu lại hỏi.

"Nhị tiểu thư, nếu như người tổ mẫu nghe được tin tức này, muốn gặp đại tỷ tỷ của người, người nhớ kỹ nói tổ mẫu chờ một lát, biết không?"

"Vì sao không cho tổ mẫu gặp đại tỷ tỷ?" Cố Vô Hạ có chút không hiểu, cũng không vui, di nương đây là ý gì, vì sao không cho tổ mẫu mau chóng gặp Cố Thanh Uyển, nếu như tổ mẫu không gặp được Cố Thanh Uyển, chính mình làm sao còn xem được nàng không may.

"Nhị tiểu thư, không phải là không cho, chỉ là để tổ mẫu chờ một lát rồi gặp nàng mà thôi."

"Vì sao?"

"Bởi vì đại tiểu thư bây giờ đang dùng cơm nha! Vì thế cho dù tổ mẫu muốn gặp nàng, phải người đi gọi nàng, cũng phải chờ thêm một lúc lâu, nói như vậy, sẽ chỉ làm tổ mẫu càng thêm sốt ruột, may mà người chuyển cáo tổ mẫu người chờ đại tiểu thư dùng bữa xong lại gọi nàng là được rồi, giảm bớt tổ mẫu sốt ruột, đại tiểu thư dùng cơm cũng không ngon, người nói có đúng hay không nhị tiểu thư?" Nhị di nương nhìn Cố Vô Hạ có thâm ý khác nói.

Cố Vô Hạ nghe xong Nhị di nương nói, tâm tư chuyển động trên mặt cũng lộ ra bực tình (hiểu rõ) thần tình, đúng rồi! Nếu như mình thực sự như vậy cùng tổ mẫu nói, chẳng phải là làm tổ mẫu đối với Cố Thanh Uyển càng thêm căm tức hay sao? Cố Thanh Uyển nàng đầu tiên là phạm vào lỗi lớn như vậy, sau khi tình lại, điều đầu tiên nghĩ tới không phải đến chỗ tổ mẫu nhận sai, mà là ở trong phòng ăn uống, nàng như vậy chính là biểu hiện hoàn toàn không đem tổ mẫu để ở trong lòng, nhất định sẽ làm cho vở kịch này diễn được càng thêm đặc sắc, Cố Vô Hạ càng nghĩ càng hưng phấn.

Nhị di nương nhìn biểu tình của nữ nhi của mình chỉ biết nàng đã nghe hiểu, cũng hiểu được dụng ý chính mình muốn nàng nói.

"Vẫn là di nương suy nghĩ chu toàn, ta đã biết, ta sẽ cùng tổ mẫu nói, vậy ta đây liền đi rồi."

"Ừ! Nhị tiểu thư đi thôi!"

Cố Vô Hạ nghe xong, mang theo nha đầu nhanh chóng rời đi.

Sính Lai viện

Cố Thanh Uyển nghe xong Mai Hương trả lời, nhìn nàng nhẹ nhàng cười, lười biếng nói: "Người rất thông minh, cũng đủ cẩn thận, càng hiểu được chọn lương mộc (gỗ tốt) mà dùng (息 - chỗ này mình không hiểu lắm, thỉnh cao nhân giúp đỡ.), không sai." Phải nói, Mai Hương ở lúc nguyên chủ vẫn còn sống, cũng không có làm chuyện gì quá phận, chỉ là đem động tĩnh của nàng lộ cho Nhị di nương biết, mà nguyên chủ từ trước đến giờ cũng chưa từng ý thức được nguy cơ, đối với chính mình động tĩnh cũng không có giấu diếm quá, vì thế cho dù Mai Hương không nói nhị di nương các nàng cũng sẽ biết, vì vậy mình mới sẽ cho Mai Hương một lần cơ hội, chính là không biết nàng có thể nắm bắt được hay không.

Cố Thanh Uyển khích lệ chẳng những không làm cho Mai Hương yên lòng, trái lại càng làm cho nàng cảm nhận được kinh hãi cùng sợ hãi, trên trán từ từ tụ mẩn (tích tụ) mồ hôi, thân thể không nhịn được run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đầu óc càng ngày càng hỗn loạn, tiểu thư nàng vì sao nói như vậy? Nàng có phải hay không đã biết cái gì? Còn có chính là, tiểu thư vì sao chỉ sau một đêm mà tâm cơ trở nên thâm trầm, nhạy cảm như thế? Hay là nói, tiểu thư từ trước đến giờ vẫn luôn là như vậy, bộ dáng trước kia căn bản chỉ là giả vờ, là vì khảo nghiệm người bên cạnh, cũng là vì mê hoặc (đánh lạc hướng) những người muốn hại nàng sao?

Mai Hương suy nghĩ nhưng lại có chút nghĩ không ra, nếu quả thật là nàng giả bộ, như thế cũng có chút quá mức đi! Giả bộ nhiều năm như vậy, nàng không chỉ đem nữ nhi tối trọng yếu là thanh danh làm cho nó trở thành không thể chịu nổi, càng chọc lão phu nhân chán ghét nàng, lần này thì thiếu chút nữa mất đi tính mạng, nàng như thế giả bộ đàn độn ngu xuẩn rốt cuộc là vì cái gì? Tiểu thư nàng rốt cuộc là thực sự thông minh hay là giả thông minh đây? Chính mình lại nên làm như thế nào đây?

Cố Thanh Uyển nhìn sắc mặt Mai Hương liên tục biến đổi, còn có thần sắc nghi ngờ không đồng nhất chỉ biết rằng nàng đang suy nghĩ cái gì, mà nàng như vậy càng làm cho mình hài lòng, sau khi nghe xong lời mình nói cũng không có tự cho là thông minh, lanh chanh phủ định, cũng không ngại biện, đương nhiên cũng không có thừa nhận, mà là bình tĩnh phân tích lợi hại, nghĩ câu trả lời có lợi đối với mình nhất. Người như Mai Hương, có lẽ có phản gián xảo, tuyệt đối không thể trung tâm, nhưng nếu như dùng thoải đáng mà nói sẽ là một thanh đao sắc bén.

"Nhị di nương bên người có Cao mẹ, nhị tiểu thư bên người có Lan Khê, về phần đại công tử nơi đó, một khi Nhị di nương còn sống, người tuyệt đối không có khả năng đứng bên cạnh hắn, như vậy, Mai Hương, vị trí của người sẽ ở đâu đây?" Cố Thanh Uyển đang nói, dừng một chút đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Điểm quan trọng nhất người nhưng là đừng quên, Mai Hương người, đã từng là nha đầu của ta."

Cố Thanh Uyển nói làm cho sắc mặt của Mai Hương trong nháy mắt trắng bệch, như bị sét đánh trọn to hai mắt kinh ngạc nhìn Cố Thanh Uyển, đứng nha! Mình tại sao lại không nghĩ tới chứ? Chính mình từng là nha đầu của tiểu thư, chỉ bằng điểm này, sau này bất luận mình theo Nhị di nương hay nhị tiểu thư cho dù có làm tốt, các nàng cũng không thể tin tưởng mình, chính mình cũng tuyệt đối sẽ không trở thành tâm phúc của các nàng, mà chính mình cũng rõ ràng, hiện tại các nàng đối với mình khách khí nguyên nhân cũng là vì tiếp cận mình thám thính tin tức của tiểu thư, nếu một ngày nào đó các nàng không cần đến nữa, các nàng nhất định sẽ gạt bỏ mình, như thế nơi nào còn có vị trí của mình nữa!

Mai Hương tâm tư nhanh chóng chuyển động, thần sắc bắt đầu lo sợ không yên, Nhị di nương, nhị tiểu thư chính mình đi không được, tiểu thư cũng nhìn thấu mình, sau này mình nên như thế nào? Mai Hương nhớ tới Nhị di nương cho mình số tiền kia, trong mắt lóe một tia thần thái, chính mình có phải hay không có thể... Mai Hương còn không có suy nghĩ xong, nghe được Cố Thanh Uyển bình thản nói một câu, lại làm cho sắc mặt nàng đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kịch

"Nghĩ đến cùng Nhị di nương cầu một cái ân điển, sau đó rời đi sao?"

"Tiểu thư..." Mai Hương khiếp sợ nhìn Cố Thanh Uyển, chính mình cái gì cũng đều chưa nói, thậm chí ý nghĩ này cũng vừa lóe ra thôi, tiểu thư nàng thế nào có thể thoáng cái liền đoán được?

"Mai Hương, người nghĩ Nhị di nương sẽ bỏ qua cho người biết được bí mật của nàng sao?"

Cố Thanh Uyển nhẹ nhàng nói một câu, lại lần nữa đánh trúng vào tâm tư vốn yếu đuối của Mai Hương, thành công để chết lạc đà chỉ bằng một cọng rom, có điều điều này cũng làm cho Mai Hương khẳng định, tiểu thư nàng tuyệt đối không phải như mọi người thấy ngu xuẩn như vậy, Cố gia nhân bao gồm cả Hạo Nguyệt nhân đều lầm rồi, có lẽ, nàng mới là người không thể lường được nhất ở Cố gia.

Mai Hương ngẩng đầu nhìn mặt mày thản nhiên Cố Thanh Uyển, rõ ràng vẫn là dung mạo đó, trên người cũng không giống như trước đây vì làm nổi bật chính mình Cố gia trưởng nữ thân phận mặc hoa lệ phục sức (trang phục - trang sức), mà chỉ là đơn giản áo trong, tóc dài đen nhánh, nhưng bây giờ trên người nàng toát ra cái loại mà chỉ những người đứng ở trên cao, đứng hàng thượng vị mới có khí thế, chính mình chưa từng thấy qua, còn có đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người của nàng, làm Mai Hương nghĩ sở hữu tất cả ở trước mắt nàng đều không thể che giấu, loại uy áp vô hình này dù là ở trên người lão phu nhân cũng chưa từng thấy, nó không chỉ làm mình cảm thấy hít thở không thông, cảm thấy kinh hãi đồng thời còn có một loại không rõ kích động.

Mai Hương bỗng nhiên "Bùm" một cái, quỳ gối trước mặt Cố Thanh Uyển, trình trọng đối với nàng dập đầu, nghiêm mật nói: "Tiểu thư, nô tỳ không muốn rời đi, nô tỳ muốn tiếp tục muốn tiếp tục ở lại bên cạnh tiểu thư, mong tiểu thư cho nô tỳ một cơ hội."

"Cơ hội? Ta dựa vào cái gì cho ngươi cơ hội?"

"Tiểu thư để nô tỳ thấy chân thật ngươi (tính cách), không phải là đang cho nô tỳ cơ hội lựa chọn sao?" Mai Hương cắn răng quyết được ăn cả ngã về không, liều lĩnh nói. Mình đã không còn đường lui, chỉ có thể đánh cược một lần, đoán đúng thì sống, mà đoán sai thì chỉ có một con đường chết, tiểu thư tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đã phản bội nàng, còn biết bí mật của nàng.

Mai Hương nói làm Cố Thanh Uyển nở nụ cười, phong khinh vân đạm nói: "Phải hay không còn xem ngươi có giá trị gì, đáng để ta mạo hiểm như vậy."

Mai Hương nghe xong liền biết đại tiểu thư đang ở khảo nghiệm chính mình, muốn xem chính mình có hay không năng lực này. Trong lòng Mai Hương thoáng qua các loại lý do thuyết phục, bày tỏ trung tâm, phát thề độc, ... các loại biểu hiện quyết tâm của mình, thế nhưng khi Mai Hương bắt gặp ánh mắt bình tĩnh vô ba không một gợn sóng của Cố Thanh Uyển, thần sắc kích động của nàng từ từ bình tĩnh lại, nàng lựa chọn nói thật: "Đại tiểu thư, trước đây nô tỳ từng có rất nhiều lần bắt trung đối với tiểu thư, nhưng nhớ tới các hành động trước đây của ngươi, nô tỳ đến giờ vẫn không rõ, nô tỳ rốt cuộc là làm đúng hay sai? Nô tỳ cũng không có cách nào xóa đi nó, có điều, nô tỳ có thể cam đoan, chỉ cần tiểu thư cho nô tỳ một cơ hội, nô tỳ sẽ làm cho tiểu thư biết điều này so với giết chết nô tỳ càng đáng giá."

"Đây là hứa hẹn sao? Có điều, ngươi hình như vẫn chưa rõ ràng lắm, rằng ta đối với loại cam đoan không mất chút khí lực nào này của ngươi, hoàn toàn không có hứng thú gì."

Cố Thanh Uyển nói khiến quang thái (ánh sáng) trong mắt Mai Hương rút đi, biến thành một mảnh tĩnh mịch, chính mình đánh cược sai lầm rồi sao?

Cố Thanh Uyển nhìn phản ứng của Mai Hương, lẳng lặng nhìn nàng một hồi mới mở miệng nói: "Mai Hương, đối với loại cam đoan vô dụng này, ta nhưng thật ra càng muốn nghe ngươi nói một chút, sau khi tĩnh lại ta phải làm thế nào để ứng đối với cục diện tiếp theo?"

"Tiểu thư..." Mai Hương không dám tin nhìn Cố Thanh Uyển, tiểu thư đây là đang hỏi mình sao? Mình thành công rồi sao?

"Thế nào? Không biết sao?"

"Không, nô tỳ biết, biết." Mai Hương vội vàng nói.

"Nói ta nghe một chút."

"Tiểu thư, nô tỳ nghĩ việc ngươi phải làm nhất bây giờ đó là lập tức đi tới chỗ lão phu nhân bên đó."

"Lý do?"

"Tiểu thư, tin tức ngươi tình lại Nhị di nương, nhị tiểu thư đã biết, cứ như vậy lão phu nhân cũng rất nhanh sẽ biết, vì thế nếu như tiểu thư không đi hoặc là đi muộn rồi, nói không chừng tội danh bất kính, không đem lão phu nhân để ở trong mắt sẽ rơi xuống đầu tiểu thư!" Mai Hương không chút giấu diếm thành khẩn nói.

Mai Hương nói không sai nói không sai, suy nghĩ của nàng cũng cùng mình không mưu mà hợp, hơn nữa từ câu nói của Mai Hương có thể nghe ra, nàng đối với Nhị di nương, nhị tiểu thư so với chính mình càng hiểu biết, thấu triệt, mà người ta thường gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Trước kia là Cố Thanh Uyển ở ngoài sáng, các nàng ở trong tối, hiện tại thế nhưng trái ngược, vì vậy vở kịch này sau này nên diễn như thế nào, từ bây giờ do chính mình đến chỉ đạo.

"Đừng nha! Ra tay trước chắc chắn sẽ đắc thủ, ra tay sau cũng chỉ có thể bị nắm đi." Cố Thanh Uyển lười biếng cười.

Cố gia, Lan Đình các

Sau khi Nhị di nương vào trong phòng ngồi xuống, một nha đầu liền ngay lập tức đem nước đưa đến trước mặt nàng.

Nhị di nương bưng lên nhấp một chút thấm giọng, nhìn nha đầu trong phòng mờ miệng nói: "Ta muốn nghỉ ngơi một chút, các ngươi không cần làm nữa, đều lui ra đi!"

Trong phòng mấy người nha đầu nghe xong, đều dừng lại, đi tới trước mặt Nhị di nương, đối với nàng phúc phúc người (cúi người) , lần lượt đi ra.

Trong phòng bây giờ cũng chỉ còn lại Nhị di nương và Vương mẹ 2 người.

"Nói đi! Xảy ra chuyện gì?" Nhị di nương quay sang Vương mẹ nói.

Wang mẹ thấp giọng nói: "Khi di nương người và nhị tiểu thư đến chỗ đại tiểu thư, Phúc Thọ đường nơi đó truyền đến một tin tức."

"Tin tức gì?" Nhị di nương thận trọng hỏi.

"Lão phu nhân chuẩn bị đi di nương người tới chương quản gia sự."

"Cái gì??" Cái chén trong tay Nhị di nương rầm một tiếng rơi trên mặt đất, sắc mặt kinh nghi bất định (kinh ngạc) nói: "Tin tức này là thật chứ?"

"Người của chúng ta truyền tới, tám chín phần mười không có sai." Vương mẹ cẩn thận nói.

"Đúng không?"

"Di nương, người nói chuyện này rốt cuộc là chuyện tốt, hay là chuyện xấu?"

Nhị di nương không trả lời mà là nhìn cái chén bể nát trên mặt đất có chút sững sờ.

Wang mẹ thấy vậy cũng không dám quấy rầy, lẳng lặng đứng ở một bên một mình suy tư.

Qua một lúc lâu, Nhị di nương mới mở miệng nói: "Wang mẹ."

"Có lão nô."

"Về việc chương quản gia sự trước hết đừng để lộ ra, việc này coi như không biết, biết chưa?"

"Vâng, lão nô đã biết."

"Đi, chúng ta đến chỗ phu nhân một chuyến, nhìn một chút xem Cố phu nhân hiện tại đang bận rộn cái gì? Việc tiểu thư tình chúng ta cũng nên đem cái tin vui này nói cho phu nhân mới phải, người nói đi, Vương mẹ?" Nhị di nương ôn nhu nói, trong mắt lại hiện lên âm ngoan, ác độc ý cười. Lý Kiều, người không sinh được nhi tử, hiện tại gia sự cũng không giữ được, còn nữ nhi ngu xuẩn kia của người hiện tại cũng nhất định đang bị lão phu nhân trách phạt đi! Ha ha, Lý Kiều, nét mặt bây giờ của người nhất định xem tốt lắm, vỡ kịch đặc sắc như vậy, ta làm sao có thể bỏ lỡ được đây?"

"Di nương nói phải."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thỉnh Tội? Khiêu Khích?

Phúc Thọ các

Nha đầu, nô bộc trong Phúc Thọ các vẫn như trước bận rộn công việc của mình, tất cả đều không hề nhận ra, thế nhưng hiệu suất hôm nay lại không cao như mọi khi, bởi vì bọn họ rõ ràng có chút không yên lòng, ánh mắt thỉnh thoảng hướng đến lão phu nhân trước cửa đảo qua đảo lại, nhìn Cố Thanh Uyển đang đứng chờ ở cửa, trên mặt xuất hiện các loại biểu tình hoặc kinh ngạc, hoặc nghi ngờ, hoặc hả hê, thậm chí là khinh thường, đáng tiếc, lại thủy chung không hề có hạ nhân đối với chủ nhân nên có kính nể, hèn nhất bi ối, hoàn toàn là bộ dáng, tâm tình chờ xem kịch vui.

Mai Hương tham trứ (参着 - dịch ra là "tham, ham" - Xiao Jiang không hiểu ý câu này nên để luôn hán việt) Cố Thanh Uyển, chú ý tới những ánh mắt của bọn hạ nhân nhìn tiểu thư, lần này nàng không có như trước kia né tránh, mà là kiên định đứng ở bên người tiểu thư, chỉ là ngực có chút ngượng vị tạp trần, trước đây mình cũng đã từng dùng tâm tình như vậy đối đãi với tiểu thư, nhưng hiện tại Mai Hương đã biết mình sai rồi, đại tiểu thư căn bản không phải là đáng về mà bọn họ vẫn tưởng.

Mai Hương ở nhà đầu giữ cửa kinh ngạc không thôi ánh mắt, đi tới trước mặt nàng khách khí lại không xu nịnh, nói: "Hong Anh tỷ tỷ, làm phiền người bẩm báo với lão phu nhân một chút, đại tiểu thư đến thỉnh an nàng."

Hồng Anh nghe Mai Hương nói xong, ngơ ngác nhìn Cố Thanh Uyển, đại tiểu thư từ lúc nào trở nên biết lễ nghĩa như thế, từ trước đến giờ mỗi khi nàng

đến đây đều là trực tiếp đi vào, chính mình một cái nha đầu giữ cửa ở trong mắt của nàng căn bản vốn không hề tồn tại, lần này thế nào lại... ? Dĩ nhiên để cho mình đi bầm bả?

Mai Hương thấy sau khi mình nói xong Hồng Anh vẫn không trả lời mà ngạc nhiên nhìn tiểu thư, thấy phản ứng của nàng Mai Hương liền đoán được nàng đang nghĩ cái gì, mà đối với những hành vi trước đây của đại tiểu thư, Mai Hương không thể giải thích, chỉ có thể giả vờ như không biết, nhắc nhở: "Hồng Anh tỷ tỷ, đại tiểu thư vừa mới tỉnh, thân thể vẫn rất yếu ớt không thích hợp đứng lâu, cho nên vẫn mong tỷ tỷ trước đi bầm bả lão phu nhân một tiếng, được không?"

Thanh âm của Mai Hương khiến Hồng Anh hoàn hồn, nhớ tới chính mình thế nhưng lại ở trước mặt đại tiểu thư nóng nảy hung bạo thành tính này ngay người (閃神 - hán việt là thiếu thần, mình tìm k ra nghĩa nên dịch theo ý mà mình cho là hợp lý), Hồng Anh sắc mặt trắng nhợt vội vàng quay sang Cổ Thanh Uyển hành lễ: "Nô tỳ gặp qua đại tiểu thư."

"Đứng lên, đi bầm bả đi!" Cổ Thanh Uyển thản nhiên nói.

Cổ Thanh Uyển dĩ nhiên không có nổi giận, điều này làm cho Hồng Anh lần thứ hai cảm giác có chút ngoài ý muốn, nhưng lần này nàng cũng không dám chậm trễ nữa, cũng không rảnh để suy nghĩ sâu xa, "Nga...Vâng, đại tiểu thư xin chờ cho một lát, nô tỳ đây đi bầm bả." Nói xong liền vén rèm cửa lên đi vào.

Thân ảnh của Hồng Anh vừa biến mất, Mai Hương quay đầu nhìn Cổ Thanh Uyển sắc mặt có chút tái nhợt lo lắng nói: "Tiểu thư người thấy thế nào? Có phải là khó chịu ở đâu hay không?"

"Có chút, đi đem một cái bàn lại đây cho ta." Hai ngày liền không ăn làm cho Cổ Thanh Uyển cảm thấy thân thể có chút suy nhược.

"Tiểu thư điều này...hình như không được tốt cho lắm." Mai Hương có chút do dự, tiểu thư đây là tới thỉnh tội với lão phu nhân, hơn nữa dựa vào thể trạng của tiểu thư lúc này dùng khô nhục kế là tốt nhất, để lão phu nhân thấy trạng huống thân thể của tiểu thư có thể mềm lòng mà bỏ qua cho tiểu thư, miễn đi trách phạt. Nhưng nếu tiểu thư thật sự tùy tiện ngồi ở trước cửa của lão phu nhân, điều này có thể sẽ làm cho lão phu nhân tức giận, cũng sẽ để cho một số người có cơ hội xuyên tạc thành ý của tiểu thư, như vậy lần này thỉnh tội nếu như làm không tốt, kết cục sẽ hoàn toàn ngược lại, Mai Hương nghĩ thế khuyên giải nói: "Đại tiểu thư, người cố gắng nhẫn nhịn một chút, nếu như người thật sự khó chịu liền dựa vào người của nô tỳ đi."

"Mai Hương, đi cả một đoạn đường xa như vậy, ta cũng không nghĩ sẽ tệ xỉu ngay lúc này, bạch làm khổ chính mình." Cổ Thanh Uyển thiêu mi nói: "Hơn nữa, ngồi với không ngồi có thành ý hay không, liền xem người nói như thế nào, mọi sự trong thiên hạ không phải đen thì là trắng, đối với sai lầm chỉ cần người nói thông, vậy người chính là đạo lý, vì thế, ngồi chưa chắc là sai, ngược lại không ngồi cũng không nhất định là đúng."

"Thế nhưng, tiểu thư..." Mai Hương vẫn còn có chút lo lắng.

"Đi đi! Ta coi thường nhất chính là loại này khô nhục kế, quá hại (hố) mình."

Cổ gia tổ phòng.

Hồng Anh đi vào trong, tới gần lão phu nhân lúc này đang ngồi trên tháp thượng mềm mại, cúi đầu cung kính nói: "Khởi bầm lão phu nhân, đại tiểu thư đến đây, đang ở ngoài cửa đợi gặp."

Lão phu nhân nghe xong ngẩn ra: "Người là nói đại tiểu thư tới rồi?"

"Đúng vậy." Nghe xong câu hỏi của lão phu nhân Hồng Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn lão phu nhân rồi lại lập tức cúi đầu xuống, bất quá cái nhìn này cũng đủ để cho nàng khẳng định, lão phu nhân đối với chuyện đại tiểu thư tỉnh lại tâm tình một chút cũng không vui vẻ, xem ra đại tiểu thư ở trong lòng của lão phu nhân sợ là một chút địa vị cũng không có đi! Sinh tử của nàng lão phu nhân cũng không để vào trong mắt, ở trong nhà này Cổ gia trưởng nữ cũng chỉ là hữu danh vô thực, mình không cần phải quá mức để tâm đến vị bao cô tiểu thư này, Hồng Anh nhỏ mọn nghĩ.

Lão phu nhân nhíu mày, nha đầu kia tỉnh? Lại vẫn chủ động đến đây? Cho dù nàng ngu xuẩn tới cỡ nào cũng nên biết nàng làm ra loại chuyện như vậy, chính mình tuyệt đối sẽ không hoà nhã với nàng, nhất định sẽ phạt nàng thật nặng, ần theo kinh nghiệm trước giờ nàng hẳn là phải tìm cách trốn tránh chính mình, thoát khỏi nghiêm phạt mới đúng, lần này thế nào lại nhanh như vậy xuất hiện trước chân của mình đâu? Lão phu nhân suy tư một hồi, lần đầu tiên có chút nghĩ không ra Cổ Thanh Uyển nàng muốn làm gì? Lẽ nào sau khi đầu nàng bị thương liền so với trước đây càng ngu xuẩn? Nhìn nha đầu phía dưới còn đang đợi câu trả lời của mình, mở miệng nói: "Người đi nói cho đại tiểu thư là ta còn đang nghĩ trưa chưa tỉnh, bảo nàng chờ một lát đi!"

"Vâng, lão phu nhân." Hồng Anh lĩnh mệnh đi ra ngoài.

"Tê mẹ, nha đầu kia nàng tỉnh lại lúc nào? Vì sao không có ai tới bầm bả?" Lão phu nhân nhìn sau lưng mình tâm phúc mẹ hỏi.

"Lão phu nhân, việc này lão nô cũng không biết."

"Không phải ta đã sai người đi trông chừng sao? Như thế nào cái gì cũng không biết?" Lão phu nhân không hài lòng nói.

"Lão nô thấy đại tiểu thư hôn mê mấy ngày nay, chuyện tình phải làm cũng không nhiều, cho nên liền sai hai nha đầu kia đi nơi khác làm việc, vì thế tin tức ở chỗ đại tiểu thư nơi đó mới không thể trước bầm bả với lão phu nhân." Tê mẹ nói xong, quỳ gối trước mặt lão phu nhân thỉnh tội nói: "Là do lão nô suy nghĩ không chu toàn, xin lão phu nhân trách phạt."

"Tề mẹ ngươi cũng đã theo ta nhiều năm như vậy, làm sao có thể lại phạm phải sai lầm đơn giản như thế đâu? Ta không phải đã nói sao, đối với Cố Thanh Uyển nơi đó nhất định phải thời thời khắc khắc để ý, bằng không cái nhà đầu kia bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải một đống phiền phức, chuyện lần trước không phải là một ví dụ sao? Ngươi làm sao có thể không để lại người ở đó chứ?" Lão phu nhân trách cứ.

"Lão phu nhân bớt giận, là lão nô sơ suất, lão nô biết sai." Tề mẹ thành khẩn lại mang theo một tia sợ hãi nói.

Lão phu nhân nhìn bộ dáng của Tề mẹ, con tức dần dần tiêu tan, Tề mẹ đã hầu hạ mình từ khi mình vẫn là tiểu thư khuê các, nhiều năm như vậy chính mình đối với nàng vẫn có chút nể trọng, chẳng những là bởi vì nàng được việc, càng trọng yếu hơn là nàng vẫn luôn an phận thủ thường, đối với mình trước giờ luôn tồn tại lòng kính sợ, điều này làm cho mình rất hài lòng. Lão phu nhân tâm tình vừa thuận, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: "Được rồi, đừng quỳ nữa, đứng lên đi!"

"Vâng, tạ lão phu nhân." Tề mẹ kính cẩn nghe theo.

"Có điều, loại chuyện như vậy sau này tuyệt đối không thể lại phát sinh nữa, biết chưa?"

"Vâng, lão nô nhớ kỹ."

"Giúp ta đứng lên đi!"

"Vâng." Tề mẹ thuận thực bắt đầu giúp lão phu nhân đứng dậy.

"Tề mẹ, ngươi nói Cố Thanh Uyển nhà đầu kia nhanh như vậy tới gặp ta, nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Đây không phù hợp với tác phong của nàng nha!" Lão phu nhân vừa phối hợp giờ lên cánh tay để Tề mẹ chỉnh trang y phục cho nàng vừa nói.

"Cái này, lão nô cũng không nghĩ ra, có điều đại tiểu thư nàng không phải đều đã tới rồi sao. Nàng có tính toán gì lão phu nhân lập tức sẽ biết ngay." Tề mẹ đối với chuyện Cố Thanh Uyển đến đây đồng dạng cảm thấy nghi hoặc, đại tiểu thư mỗi lần gặp rắc rối đều là tránh né lão phu nhân còn không kịp, mà hành động lần này của nàng quả thực ngoài dự đoán của mình, cũng khó trách lão phu nhân sẽ nghi ngờ. Thế nhưng có một điều mình có thể xác định, lão phu nhân lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đại tiểu thư.

"Ừ! Cũng đúng! Ta cũng muốn xem một chút với đầu óc của nàng có thể nghĩ ra biện pháp gì để thoát thân!" Lão phu nhân hừ nhẹ nói.

Tề mẹ nghe xong thông minh không có tiếp lời, bởi vì nàng rõ ràng, có những lời lão phu nhân có thể tùy ý nói, nhưng chính mình lại không thể. Đại tiểu thư nàng dù có không chịu nổi như thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng là Cố gia đại tiểu thư, dù lão phu nhân có chướng mắt nàng, đó cũng là chủ tử, lão phu nhân tuyệt đối không thích một cái nói xấu chủ tử hạ nhân.

"Lão phu nhân, sửa sang xong rồi, nô tỳ phù ngươi đi ra ngoài!"

"Ừ!" Lão phu nhân đáp tay lên tay Tề mẹ đi ra ngoài, sau khi ngồi xuống vị trí chủ vị, phân phó nói: "Cho đại tiểu thư vào đi!"

"Vâng."

Tề mẹ vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy Cố Thanh Uyển ngồi ở trên ghế, hai mắt nhắm lại, sắc mặt bình tĩnh, còn có bộ dáng đang ngủ có chút lười nhác, Tề mẹ thấy vậy thầm nghĩ: Đại tiểu thư nàng rốt cuộc là đến thỉnh tội hay là đến khiêu khích chọc giận lão phu nhân đây?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thủ Đoạn

Cố gia, Tề Hà viện

Lúc này bên trong Tề Hà viện, đang nằm trên mềm mại thấp thượng là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, dung mạo của nàng và Cố Thanh Uyển có năm phần tương tự, chỉ là so với niên kỷ rực rỡ, như hoa của Cố Thanh Uyển, nàng là nhiều hơn một phần tang thương, khí sắc thoát nhìn cũng không được khá lắm, có chút tái nhợt, mà lúc này nàng nhìn về mặt tươi cười, dáng vẻ không coi ai ra gì đang đi tới của Kiều mị nữ tử, sắc mặt càng xấu xí, khẩu khí cũng không vui vẻ nói: "Ngươi tới làm gì?"

"Tỳ thiếp là tới thỉnh an phu nhân." Nhị di nương cười đáp.

Không sai, phụ nhân trên thấp thượng này chính là Cố gia chủ mẫu, cũng là mẹ đẻ của Cố Thanh Uyển, Cố gia cưới hồi đàng hoàng chính thất phụ nhân, khuê danh Lý Kiều.

Lý Kiều nhìn Nhị di nương lạnh nhạt nói: "Ta không cần ngươi tới thỉnh an, ngươi trở về đi!"

"Phu nhân ngơoi đừng vội đuổi tỳ thiếp, nghe tỳ thiếp nói hết lời có được hay không?" Thanh âm của Nhị di nương mang theo ủy khuất nói: "Phu nhân, tỳ thiếp biết thân thể ngơoi không tốt, vì thế nếu như không phải có chuyện gì quan trọng, tỳ thiếp là tuyệt đối không dám tới quấy rầy phu nhân tỉnh dưỡng, thế nhưng ngày hôm nay tỳ thiếp thật là có việc mới đến gặp phu nhân."

Nhị di nương dáng vẻ thiếp thất nhu mì, điềm đạm, Lý Kiều nhìn trong mắt bắt đầu bốc hỏa, tiện nhân này lại bắt đầu cố làm ra vẻ. Lý Kiều nhớ tới trước đây nàng dùng bộ dáng này làm cho mình ăn bao nhiêu buồn bực, thua thiệt, nhận biết bao nhiêu người khác đối với mình hiểu lầm, Lý Kiều mạnh mẽ ngồi dậy trừng mắt nàng, cả giận nói: "Ngơoi tìm một..."

"Phu nhân!" Lý Kiều sắp nói ra, bị một cái mẹ vừa đi vào cắt đứt.

Nghe được thanh âm này, ánh mắt của Lý Kiều nhìn Nhị di nương vẫn không thay đổi, nhưng lại lập tức nuốt xuống lời sắp nói ra miệng.

Mà Nhị di nương lại là từ từ cúi thấp đầu xuống, làm cho người thấy không rõ biểu tình trên mặt nàng.

Đứng ở Cao mẹ nhưng là vẫn thấy được rõ ràng, Nhị di nương nghe đến chính mình thanh âm thì trong mắt lóe lên tiếc nuối, ngực cười lạnh một tiếng, nhắc chân đi vào, nhìn Lý Kiều thờ phỉ phò, thần tình kích động thì nhẹ nhàng thờ dài, đi tới bên cạnh nàng rót một chén nước đưa cho nàng, lại thuận thực vì nàng vỗ lưng, từ từ chờ tâm tình Lý Kiều tự ổn định lại, mới dừng lại động tác nhìn Nhị di nương không chút hoang mang nói: "Chẳng hay Nhị di nương đến chỗ phu nhân đây nhưng có chuyện gì quan trọng?"

Nghe Cao mẹ hỏi, Nhị di nương thu liễm tâm tư của mình, đến gần một bước hơi hơi cúi người, nụ cười tự nhiên mà thân thiết nói: "Tỳ thiếp gặp qua Cao mẹ."

Cao mẹ thấy nàng đối với mình hành lễ liền nhanh chóng đứng dậy tránh né, trong mắt lại lộ ra ánh sáng lạnh, cất bước đi tới bên cạnh nàng đối với Nhị di nương phúc phúc thân.

Nhị di nương thấy Cao mẹ như vậy, cuống quýt vươn tay nâng nàng dậy, có chút hoảng hốt nói: "Cao mẹ mau mau đứng lên, ngơoi như vậy tỳ thiếp nhưng tuyệt đối không dám nhận."

Cao mẹ đứng dậy lại tránh được bàn tay của Nhị di nương, đứng ngay ngắn mặt không chút thay đổi nói: "Di nương, không có gì không dám nhận cả, tuy nói thân phận của di nương chỉ là một thiếp thất của Cố gia, nhưng đó cũng là nửa chủ tử, lão nô cho ngơoi hành lễ đó là nên." Cao mẹ thấy mình nói đến từ "Thiếp thất" thì ý cười trên khóe miệng của Nhị di nương bắt đầu cứng ngắc, lạnh lùng cười tiếp tục nói: "Cái gọi là không có quy củ không thể thành phượng viên, lão nô nhìn thấy di nương sẽ đối di nương hành nô tỳ chi lễ, tựa như di nương nhìn thấy phu nhân thì nhất định phải đối với phu nhân hành thiếp thất lễ, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, đây là quy củ đây là lễ pháp, những thứ này đều là lão nô tông quyết định, vô luận đến lúc nào, chúng ta cũng là phải tuân thủ, ngơoi nói có đúng hay không di nương?"

Cao mẹ một phen lời nói làm cho tươi cười giả tạo trên mặt Nhị di nương vô pháp giữ được, ngón tay hung hăng bấm vào trong thịt mới có thể khống chế chính mình không mất đi lý trí, ngực hận nuốn thổ huyết, ánh mắt nhìn Cao mẹ hiện lên âm ngoan sát ý, lão câu này nói những lời này là có ý gì, nàng là đang nói chính mình cả đời này đều phải bị cái bệnh cây non này áp ở trên đầu sao? Nàng đang rửa mình cả đời làm thiếp sao? Nhị di nương càng nghĩ càng hận, này ác độc lão câu!!!

Vương mẹ ở sau lưng Nhị di nương thấy chủ tử của mình chịu thiệt, đứng ra phản bác nói: "Cao mẹ ngơoi nói như vậy cũng có chút quá bất cận nhân tình, chúng ta di nương chẳng qua nghĩ ngơoi là phu nhân mẹ, coi trọng ngơoi một chút, mới cho ngơoi hành lễ, đây là cho ngơoi mặt mũi, cũng là đối phu nhân kính trọng, thế nhưng ngơoi không chỉ không cảm kích, ngược lại đối với Nhị di nương thuyết giáo một hồi, Cao mẹ ngơoi có phải hay không quá không biết điều?"

"Vương mẹ, lời này của ngơoi thế nhưng không đúng rồi, ta vừa rồi nhưng là hoàn toàn không phải thuyết giáo di nương, hơn nữa ta cũng không có tư cách đó." Cao mẹ bất động thanh sắc lại câu câu như đao, nói: "Lão nô chẳng qua là tuân thủ nghiêm ngặt tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận cho rằng không nên, cũng không có thể nhận di nương lễ mà thôi, đương nhiên, người và người suy nghĩ là không giống nhau, có lẽ ngơoi cảm thấy nếu là ngơoi thì có thể, nhưng với lão nô, việc này ngầm lại vẫn là đối với chủ tử bất kính!"

"Cao mẹ ngơoi...." Vương mẹ sắc mặt đột biến, tức giận hỏn hển nói.

Nhưng Cao mẹ cũng không cho nàng cơ hội phản bác, không dừng lại nói: "Quan trọng hơn là nếu như lão nô thực sự nhận di nương lễ, việc này nếu để cho người trong phủ thấy được, không chỉ sẽ nói lão nô cậy sủng mà kiêu không có quy củ, càng sẽ nói phu nhân nàng không biết quản lý nô tài, để cho nô tài của mình leo lên đầu di nương, Nhị di nương, Vương mẹ, tội danh như vậy lão nô kham không nổi, phu nhân nàng càng kham không nổi!"

"Nếu như ở bên ngoài phủ để cho người ngoài thấy, bị liên lụy không chỉ có phu nhân và lão nô, sợ rằng ngay cả Cố gia đều bị người người nghị luận, nói Cố phủ chúng ta là gia môn không có quy củ, chủ tử không ra chủ tử, nô tài chẳng ra nô tài, vì thế, Nhị di nương, về sau làm việc nhất định phải nghĩ trước rồi mới làm, đừng vì một hành động của ngơoi mà làm liên lụy nhiều người khác, dĩ nhiên, di nương coi trọng lão nô, trong lòng lão nô vẫn là rất cảm kích."

Cao mẹ nói xong, Lý Kiều liền bật cười, tiếp lời Cao mẹ: "Cao mẹ nói rất đúng, vì thế nha ~ Nhị di nương, sau này ngơoi tùy tiện đều có thể đối với người khác hành lễ việc này nhất định phải sửa lại, bằng không mặt mũi của Cố gia chúng ta đều bị ngơoi quăng sạch, ha ha."

Giọng nói của Lý Kiều trào phúng quá mức rõ ràng, làm Cao mẹ trong mắt hiện lên thất vọng, bất đắc dĩ. Tiểu thư nàng chịu thua thiệt, buồn bực nhiều như vậy, đã trải qua nhiều như vậy toan tính, âm mưu, lại vẫn như cũ không học được cách che giấu tâm tư của mình, tính cách nàng dễ bị kích động như vậy, chờ sau khi mình chết đi, tại đây đại trạch môn phong ba không ngừng, lại có ai có thể bảo vệ nàng? Trong lòng Cao mẹ tràn đầy lo lắng.

Nhị di nương vì Cao mẹ nói thiếu chút nữa phát tay áo rồi đi, bởi vì nếu nghe tiếp chính mình rất khó đảm bảo không động thủ tát lão cầu kia một cái, nhưng dù hận dù khí, trong lòng Nhị di nương vẫn có một tia lý trí, bởi vì nếu như thật sự động thủ, vậy chính mình nhịn nhiều năm như thế để tạo nên hình tượng nói không chừng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, hơn nữa chính mình một cái thiếp thất ở Lý Kiều chính thất phu nhân trong viện động thủ đánh người của nàng, đến lúc đó phải như thế nào thoát thân, đây cũng là một việc khó giải quyết. Vì thế mình tuyệt đối không thể vì một phút không suy nghĩ mà làm ra loại chuyện khiến mình hối hận. Mình phải nhịn, nhất định phải nhịn xuống!

Nhưng mà ngay lúc Nhị di nương đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng Lý Kiều cười, còn có lời nói khinh thường mình của nàng, Nhị di nương bỗng nhiên bình tĩnh lại, nhìn Lý Kiều đáng vẻ đắc ý, Nhị di nương cũng dần dần nhớ tới mục đích của chuyến đi này. Thân sắc cầu giận, khó chịu tiêu thất vô tung, mặt nạ dối trá một lần nữa về tới trên mặt của nàng, bước tới trước mặt Lý Kiều, mạnh mẽ quỳ gối xuống, vô cùng hối hận nói: "Phu nhân dạy phải, tỳ thiếp biết sai rồi."

"Ngươi biết là tốt rồi, sau này tuyệt đối không thể tái phạm, biết không?" Kiều nhìn Nhị di nương quỳ gối dưới chân mình, cảm thấy thống khoái vô cùng, thiếp chính là thiếp, dù ngươi có sinh con trai cũng không thể có thay đổi gì, trong phủ này đương gia chủ mẫu là ta, vĩnh viễn đều là ta.

Cao mẹ ở một bên nhìn đáng vẻ đắc ý của tiểu thư nhà mình, lắc đầu, nhìn nhìn lại Nhị di nương biểu hiện co được dãn được, lại có thể nhịn, không khỏi cảm thán: Tiểu thư nàng nếu có thể có Nhị di nương một nửa tâm kế, nàng đường đường tương phủ trưởng sau khi gả vào Cố gia cũng không có khả năng rơi vào hoàn cảnh uy vọng còn không cao bằng một cái di nương.

"Vâng, tỳ thiếp đã biết, phu nhân giáo huấn tỳ thiếp chắc chắn sẽ khắc trong tâm khảm, sau này làm việc nhất định sẽ thận trọng tuyệt không tổn hại đến ta Cố gia danh tiếng."

"Ừ! Nếu đã biết thì đứng lên đi!"

"Vâng, đa tạ phu nhân."

"Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, ngươi trở về đi! Ta cũng mệt mỏi rồi." Lý Kiều tuy rằng rất muốn nhìn bộ dáng hèn mọn của Nhị di nương thêm một chút nữa, nhưng khi nghĩ đến Nhị di nương cho dù bất kham lại vẫn còn một pho thân thể khỏe mạnh, nhìn lại mình thân thể tàn tạ này, Lý Kiều đột nhiên không có hứng thú, thân nhiên nói.

"Vâng, tỳ thiếp xin cáo lui." Nhị di nương nghe theo xoay người đi ra ngoài. Trong lúc quay đầu, nàng hướng Vương mẹ nháy mắt một cái.

Vương mẹ thấy đầu tiên là sừng sốt, nhưng khi nhìn đến Nhị di nương khẩu hình thì hiểu ý.

Khi Vương mẹ đỡ Nhị di nương đi ra, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Ai nha! Di nương, chúng ta hôm nay tới đây không phải là muốn nói cho phu nhân việc tiểu thư tính lại sao? Thế nào...?"

"Đừng rồi! Ngươi xem ta như thế nào đem chuyện quan trọng như thế quên mất đâu?" Nhị di nương ảo não nói: "Không sao, chúng ta bây giờ đi nói cho phu nhân cũng giống nhau."

"Vương mẹ, quên đi, phu nhân hiện tại thân thể khó chịu, chúng ta vẫn là chờ phu nhân nghỉ ngơi một chút rồi lại nói cho nàng biết đi! Chúng ta đi thôi!"

"Vâng, di nương."

Bước chân của Nhị di nương, Vương mẹ đi xa, nhưng là lời các nàng vừa nói lại rõ ràng truyền đến tai của Lý Kiều và Cao mẹ.

Gương mặt của Cao mẹ trầm xuống, cuối cùng những lời này, mới là mục đích thực sự Nhị di nương tới nơi này đi!

Quả nhiên.

"Cao mẹ, Thanh Uyển phong hàn đã khỏi rồi, đúng không? Lý Kiều về mặt lạnh lùng nói.

"Phu nhân việc này...."

"Nếu khỏi rồi, gọi nàng tới gặp ta."

Phúc Thọ các

Cố lão phu nhân nhìn Cố Thanh Uyển trầm giọng nói: "Quỳ xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quỷ

Cố Thanh Uyển đi vào trong nhà, người đầu tiên nhìn thấy chính là một lão nhân mái tóc có chút hoa râm ngồi ở vị trí chủ vị. Thấy vậy Cố Thanh Uyển trong lòng biết, nàng chính là tổ mẫu của thân thể này, cũng là người có địa vị tối cao ở Cố gia hậu viện, niên kỷ khoảng 60, tuy rằng tuổi tác đã cao nhưng ngũ quan thoát nhìn vẫn như cũ tú lệ, nghĩ đến lúc còn trẻ cũng là một nữ nhân xinh đẹp, nàng mặc một thân đồ tía y phục nhìn tuy đơn giản nhưng cũng không mất đi nét hoa lệ, mái tóc được chải tỉ mỉ kỹ lưỡng. Cố Thanh Uyển quan sát được một nửa đã bị lão phu nhân cường ngạnh lời nói cắt ngang.

"Quỷ xuống!"

Lời Cố lão phu nhân vừa nói ra cũng làm cho Cố Thanh Uyển thiêu mi, đối với tôn nữ vừa mới đạo một vòng quỷ môn quan, nàng này tổ mẫu câu nói đầu tiên cư nhiên chính là quỷ, Cố Thanh Uyển đối với việc này không nhận được muốn tìm hiểu, Cố lão phu nhân này đối với cháu gái của chính mình rốt cuộc yêu thương sâu sắc? Vẫn là nàng chỉ nhớ đến việc cháu gái này phạm sai lầm, còn về việc chính mình sống hay chết, tốt hay xấu nàng căn bản không thêm đề ý? Cố Thanh Uyển không đề tâm đến những lời lão phu nhân nói, nhìn vào ánh mắt của nàng.

Thấy được trong mắt lão phu nhân cũng không có che giấu, mà rõ ràng là ánh mắt tràn đầy chán ghét, Cố Thanh Uyển cúi đầu chậm rãi nở nụ cười, ha ha, Cố lão phu nhân thật đúng là tuyệt không che giấu nha! Đáng tiếc là trí nhớ trong thân thể này truyền lại cho mình cũng chỉ là lão phu nhân đối với nàng nghiêm khắc, lại một chút cũng không cảm thụ được rằng lão phu nhân đối với nàng hoàn toàn không hề có tổ tôn trong lúc đó tình cảm, khả năng điều này cũng là chính mình trước khi gặp lão phu nhân, thâm tâm vẫn đối với vị tổ mẫu này kính nể, hướng tới, mong đợi cảm giác sai lầm đi!

Lão phu nhân gặp Cố Thanh Uyển sau khi nghe thấy chính mình ra lệnh cho nàng quỷ xuống, lại dám không lập tức chấp hành, mà chỉ nhìn chính mình một cái liền cúi thấp đầu xuống, bực bội nhất là ánh mắt nàng xem mình nhưng không hề có một chút sợ hãi. Điều này làm cho lão phu nhân cảm giác mình uy nghi của mình bị khiêu khích, loại biểu hiện này của nàng lão phu nhân xem trong mắt càng thêm khẳng định nàng là hoàn toàn bất trị.

"Thế nào? Lời nói của ta ngươi không nghe thấy sao? Hay vẫn là nói, ngươi Cố Thanh Uyển đối với lời nói của tổ mẫu này có thành kiến??" Lão phu nhân nói xong bỗng nhiên ném một ly trà vào chân Thanh Uyển, sắc mặt phần nộ nặng nề nói: "Tốt, tốt, ngươi không phục đúng không! Đã như vậy, sau này ngươi có làm gì, muốn thế nào tổ mẫu ta đây đều không hỏi đến nữa! Ta Cố gia từ nay về sau cũng không có tôn nữ đối với trưởng bối bất kính như ngươi như vậy nữa!"

Hành động đột ngột của lão phu nhân, có có lời nói quyết tuyệt của nàng, làm cho ánh mắt của Tề mẹ nhìn Cố Thanh Uyển hiện lên một đạo không rõ quang mang, mà Mai Hương đang dìu Cố Thanh Uyển, bàn tay không tự chủ siết chặt một chút.

Cố Thanh Uyển cảm thấy trên cánh tay truyền tới lực đạo khác thường, nhàn nhạt liếc Mai Hương một cái, nhưng chính ánh nhìn nhàn nhạt này làm cho Mai Hương cảm thấy sống lưng rét run, nàng không biết có phải do ảo giác của mình hay không, cũng không rõ có phải hay không mình từ sau khi biết đại tiểu thư không hề đơn giản, do kiêng kỵ, sợ hãi nên giờ đây luôn luôn nghĩ nhất cử nhất động của tiểu thư hiện tại đều tràn đầy hàm nghĩa, Cố Thanh Uyển khó mà thay đổi, còn có lời nói của lão phu nhân, lúc này đều làm cho Mai Hương sâu đậm bất an, không nhận được nghĩ, chính mình quy thuận đại tiểu thư có phải đã sai rồi hay không?

Trong lúc nổi lòng Mai Hương đang hỗn loạn, Cố Thanh Uyển thu hồi tầm mắt của mình, hướng về phía lão phu nhân chậm rãi quỷ xuống, thanh âm có chút suy nhược mang theo một tia tức giận nói: "Tổ mẫu, tôn nữ từ nhỏ tới lớn chưa từng có suy nghĩ đối với tổ mẫu bất kính, tôn nữ cũng biết chuyện lần này là ta làm sai, hại tổ mẫu vì lo nghĩ cho ta mà mệt mỏi, lòng của tôn nữ rất bất an." Cố Thanh Uyển ngẩng đầu để mọi người trong phòng có thể thấy rõ sự thành khẩn trong mắt nàng, hối hận nói: "Tổ mẫu, tôn nữ biết sai, tôn nữ nhận phạt, chỉ xin tổ mẫu bớt giận không nên làm tổn thương thân thể của chính mình, bằng không, tôn nữ nhưng là tội càng thêm tội."

Cố Thanh Uyển một phen lời nói làm cả phòng đều sùng sốt, cũng đều nghi hoặc, đại tiểu thư đây là làm sao? Nàng trước đây phạm vào nhiều lỗi như vậy, thà chết cũng không thừa nhận chứ đừng nói tới chủ động nhận sai, nhận phạt, thế nào lần này lại...?

Lão phu nhân nhíu mày, nha đầu kia rốt cuộc muốn làm gì?

Tề mẹ trầm nghĩ: Đại tiểu thư sau khi ngã vỡ đầu, lẽ nào biến thông minh rồi?

Mai Hương thấy Cố Thanh Uyển quỷ xuống cũng quỷ xuống theo, lúc này nàng nhìn Cố Thanh Uyển đang quỷ gối trước mặt mình, hoài nghi: Cái gọi là ra tay trước của đại tiểu thư, chính là chủ động nhận sai sao? Nếu là như vậy, đối sách của đại tiểu thư cũng không có bao nhiêu cao minh, Mai Hương cảm thấy có chút thất vọng.

Mấy người trong phòng đều mang tâm tư khác nhau bởi vì hành động khác thường trước nay chưa từng có của Cố Thanh Uyển, trong chốc lát không có ai mở miệng, tâm tư lại nhanh chóng biến chuyển.

So sánh với suy nghĩ phức tạp của lão phu nhân các nàng, chuyện Cố Thanh Uyển nghĩ lúc này cùng chuyện các nàng đang nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Cố Thanh Uyển cúi đầu, nhìn tư thế quỷ xuống đất hiện tại của mình, tự tán thưởng: Ủ! Đáng quỷ Nhật Bản rất đạt tiêu chuẩn, rất hoàn mỹ, lời thoại cũng không sai vừa nghe đã cảm thấy thái độ rất ngay thẳng, nước mắt cũng rất đúng chỗ, quan trọng nhất là tư tưởng của mình, từ xưa đến nay mình chính là một người không tìm không phôi, cốt khí đối với mình mà nói chỉ là một từ ngữ, hoàn toàn không có chút ý nghĩa thực tế nào, về phần tục ngữ nói dưới

đầu gối là vàng, đối với câu nói này, chính mình chỉ muốn nói một câu, xin lỗi nhé, ta là nữ tử không phải nam nhi, hơn nữa đây cũng là nhập gia tùy tục mà thôi! Bất quá, lại nói cái quý này cũng không phải hoàn toàn vô ích, tối thiểu đầu gối nói cho mình biết rằng, tại đây cô đại bối bối phận đã không thể thay đổi, vậy thì cách người có bối phận cao hơn mình xa một chút, cách người quyền cao chức trọng cũng xa một chút, phải quý dưới chân người khác cái chuyện này vẫn là quá hồ cha.

"Tổ mẫu, tổ mẫu..." Tiếng nói thanh thúy ngọt ngào của thiếu nữ từ cửa truyền đến, cắt đứt mạch suy nghĩ của mấy người trong phòng.

Nghe được thanh âm này, Cố Thanh Uyển miễn cưỡng cười, rốt cuộc đã tới rồi, nếu như trễ thêm chút nữa chính mình thật đúng là không còn hứng thú cùng các nàng diễn tiếp.

Lão phu nhân nhìn thiếu nữ mang theo vui vẻ xuất hiện ở trong phòng, bộ mặt cay nghiệt lạnh lùng đối với Cố Thanh Uyển thoáng chốc âm áp hẳn lên, đối với thiếu nữ đang gấp gấp tiến đến từ ái nói: "Người chậm một chút, đừng để vấp ngã, Lan Khê, mau đỡ tiểu thư nhà ngươi, đừng làm cho nàng té."

"Không cần đỡ, ta không sao." Cố Vô Hạ đẩy Lan Khê ra, có chút nóng ruột đi vào, "Tổ mẫu, tôn nữ có một tin tức tốt, muốn..." Cố Vô Hạ đi vào, khi thấy rõ người trong phòng ngoài dự đoán của mình xuất hiện, dừng lại cước bộ, lời muốn nói cũng ngừng lại, Cố Thanh Uyển nàng tại sao lại ở chỗ này?

"Hạ nhi, làm sao vậy? Có tin tức tốt gì muốn nói cho tổ mẫu nha!" Cố lão phu nhân đối với Cố Vô Hạ vẫy tay, ý bảo nàng đến bên cạnh mình.

Cố Vô Hạ nhìn Cố lão phu nhân đối với mình vẫy tay, lại nhìn Cố Thanh Uyển quỳ trên mặt đất, trong mắt hiện lên đắc ý. Hừ! Cố Thanh Uyển ngươi là con vợ cả thì như thế nào, hiện tại không phải người đang quý mà ta lại đứng sao? Cho dù ngươi sớm một bước đến lão phu nhân nơi này thì như thế nào? Ngươi phải chịu trừng phạt, chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng mong thoát!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Danh Tiếng

Cố Vô Hạ nhìn nhìn đang quỳ trên mặt đất Cố Thanh Uyển, ngẩng đầu về mặt thấp thỏm bất an, trong mắt tràn đầy lo lắng quay sang lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, đại tỷ tỷ nàng..."

"Nàng không quan trọng." Lão phu nhân không thèm liếc mắt Thanh Uyển một cái, lạnh nhạt nói một câu, lại hỏi: "Hạ nhi, tổ mẫu vừa mới hình như nghe thấy ngươi nói có tin tức tốt muốn nói cho tổ mẫu, là cái gì?"

"Nga! Ta vốn là đến nói cho tổ mẫu tỷ tỷ nàng đã tỉnh, để tổ mẫu không cần lo lắng nữa, nhưng không nghĩ tới tỷ tỷ nàng dĩ nhiên đã đến đây rồi."

"Phải không? Vậy cũng là tin tức tốt?" Cố lão phu nhân lạnh lùng nói.

"Đúng nha! Đại tỷ tỷ tỉnh lại đối với Hạ nhi mà nói, không phải là tin tức tốt sao?" Cố Vô Hạ thiện lương, ngay thơ nói.

"Chúng ta Hạ nhi vô luận lúc nào, vô luận đối với ai đều thiện lương như vậy."

"Tổ mẫu, ngươi đây là đang khen Hạ nhi sao?" Cố Vô Hạ ánh mắt lấp lánh trong suốt nhìn lão phu nhân, cao hứng nói.

"Đúng nha! Ngươi là hài tử ngoan, cho tới bây giờ đều làm những chuyện làm cho tổ mẫu tự hào, điểm này so với người khác muốn mạnh hơn nhiều lắm." Cố lão phu nhân có thâm ý khác nói.

"Những chuyện này đều là tôn nữ nên làm, làm sao dám nhận tổ mẫu khen!" Cố Vô Hạ nghe lão phu nhân lời nói sâu xa thâm ý, không thèm để ý, rũ xuống mi mắt, trong mắt mang theo châm chọc đảo qua mặt mũi tái nhợt Cố Thanh Uyển, ngoài miệng lại lên tiếng bảo vệ Cố Thanh Uyển: "Tổ mẫu, ta xem sắc mặt của đại tỷ tỷ hình như không được tốt, nhất định là vết thương trên đầu còn chưa khỏi hẳn, nếu không thì tổ mẫu ngươi trước hết để cho đại tỷ tỷ đứng lên đi! Có lời gì chúng ta ngồi xuống từ từ nói, có được hay không, tổ mẫu?"

"Hừ! Vết thương trên đầu nàng là do ai làm hại? Còn không phải do nàng tự mình làm sao, thân là thế gia vọng tộc đại tiểu thư cư nhiên vì một người nam tử cùng người khác đánh lộn, một điểm nữ tử nên có rụt rè và xấu hổ cũng không có, kết quả chính mình bị thương không nói, còn liên lụy đến chúng ta Cố gia danh tiếng, làm cho người ta nói chúng ta Cố gia không biết giáo dục nữ nhi, lão thân ta không biết giáo dục tôn nữ!" Lão phu nhân nghe Cố Vô Hạ nói đến vết thương trên đầu của Cố Thanh Uyển, con tức thoáng cái liền dâng lên.

"Tổ mẫu, đại tỷ tỷ cùng nhân đánh nhau là không đúng, nhưng nếu thật sự truy cứu lại cũng là cái kia Trương tiểu thư quá quá phận rồi, nàng biết rõ đại tỷ tỷ đối với Hoàng biểu ca..." Cố Vô Hạ nói đến đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên nổi lên rặng mây hồng, lập tức ý thức được chính mình thân là một nữ hài tử mà nói điều này thật sự là không nên, thần sắc cũng hoảng loạn, ngưng ngưng, lắc lắc trong tay cầm có chút chẳng biết nên nói như thế nào, thế nhưng, khi nàng nhìn trên đầu đại tỷ tỷ sắc mặt không tốt, trên mặt tràn đầy không muốn, tiếp đó chịu đựng xấu hổ, quật cường nhìn lão phu nhân tiếp tục nói: "Tổ mẫu, Trương tiểu thư nàng biết rất rõ tâm tư của tỷ tỷ, vậy mà nàng lại ở ngay trước mặt tỷ tỷ nói xấu Hoàng biểu ca, là nàng quá quá phận, nên tỷ tỷ mới sẽ động thủ, không thể hoàn toàn trách tỷ tỷ, vì thế, tổ mẫu ngươi đừng phạt tỷ tỷ, bỏ qua cho nàng lần này đi!"

Cố Vô Hạ một phen lời nói làm Cố Thanh Uyển trong mắt lóe lên băng lãnh, cười nhạt trong bụng: "Cố Vô Hạ thật đúng là muội muội tốt nha! Nàng lời này thông qua cầu tình nói đến, chính mình thật sự là phải chịu cái xử danh không đứng đắn, thân là thế gia đại tiểu thư, đầu tiên là không có tiết tháo đối với một nam tử động tâm, sau đó lại vì nam tử này trước mặt mọi người đối với người quyền cước tương hướng (đánh nhau), danh tiết của chính mình dưới lòng tốt của vị muội muội này, thật là coi như hủy hết, nghĩ đến những lời này cũng sẽ làm lão phu nhân lửa giận tăng thêm một tầng!"

Quả nhiên.

"Tốt, tốt, Cố Thanh Uyển người thật đúng là cho ta thể diện nha! Tâm tư vốn không ai biết đó của người, người đều làm cho mọi người đều biết, người nhưng thật là có bản lĩnh, chúng ta Cố gia có nữ nhi như người thực sự là vô cùng nhục nhã, người bảo ta sau này làm sao đi ra ngoài gặp người, bảo chúng ta Cố gia ở đất kinh thành này làm sao có thể đặt chân!"

Lão phu nhân thở hổn hển, trong mắt lộ ra tàn nhẫn nói: "Chính người không biết xấu hổ phá hủy danh tiếng của mình, ta lại không thể vì một cái không nên thân tôn nữ người mà phá hủy ta Cố gia khổ tâm xây dựng trăm năm thanh danh, vì thế lần này đối với người ta tuyệt đối không thể mềm lòng. Tề mẹ!"

"Có lão nô." Tề mẹ cúi đầu đáp, lúc này Tề mẹ từ lời nói của lão phu nhân đã nghe ra được quyết định của nàng, thầm than: Xem ra lần này đại tiểu thư là chạy trời không khỏi nắng rồi.

Trong phòng mọi người không có ai là ngu xuẩn, ý tứ không ngừng trong lời nói của lão phu nhân Tề mẹ rõ ràng, Cố Vô Hạ và Mai Hương cũng đều nghĩ tới, Cố Vô Hạ vô pháp che lại kích động trong mắt, nếu như lần này tổ mẫu thật sự đem Cố Thanh Uyển đuổi ra Cố gia, vậy liền không còn ai dè trên đầu mình nữa, quan trọng hơn là dựa vào địa vị trong phủ của di nương, còn có tổ mẫu đối với mình sủng ái, chính mình nói không chừng có thể trở thành trưởng nữ, điều này cũng không phải là không thể. Cố Vô Hạ càng nghĩ càng nghĩ càng, nắm khăn tay cũng càng dùng sức, mà Mai Hương lại xoắn xuýt muốn chết, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Mình bây giờ nên giúp nhị tiểu thư đuổi đại tiểu thư ra khỏi nhà? Hay là, tin tưởng tiểu thư đây?

"Người đi thu dọn đồ đạc cho tiểu thư, sau đó trực tiếp đưa nàng đi thôn trang từ đường." Lão phu nhân không chút tình cảm nói.

"Vâng, lão phu nhân." Tề mẹ đáp xong, nhìn lão phu nhân nhẹ giọng nói: "Lão gia và phu nhân nơi đó...?"

"Lão gia và phu nhân nơi đó ta sẽ nói, tuy rằng Cố Thanh Uyển là nữ nhi của bọn họ, nàng cũng là tôn nữ của ta, làm ra quyết định như vậy ta cũng rất khó chịu, nhưng kết quả này là ai tạo thành có lẽ bọn họ cũng đều hiểu được, cũng hiểu được nỗi khổ tâm của ta."

"Lão phu nhân nói phải, lão nô cái này đi."

"Đem nàng cùng nhau đi đi, xem xem nàng muốn đem theo cái gì đều làm cho nàng đem theo, cho dù nàng phạm phải sai lầm tày trời, tổ mẫu ta đây cũng sẽ không ác tâm bạc đãi nàng."

Kết quả này Cố Thanh Uyển đã sớm nghĩ đến, chẳng qua nghe thấy mấy lời cuối cùng này của lão phu nhân, Cố Thanh Uyển thật đúng là ác hán một vốc, lão phu nhân giết người còn làm ra vẻ Bồ Tát thật đúng là có đủ không biết xấu hổ. Nếu như là ở hiện đại, lão phu nhân muốn đem mình đuổi ra khỏi nhà, chính mình thật đúng là không thêm đề ý, ngược lại sẽ so với ở Cố gia sống được càng tự do tự tại, àiz ~ Chi tiết nơi này là cổ đại, kẻ giết người tùy tiện đều có thể thấy, kỹ viện là hợp pháp, nam tử ba vợ bốn nàng hầu cũng là nên, nữ tử phạm sai lầm tuyệt đối bị bỏ vào lồng heo, còn có tướng mạo phiến toái của chính mình, đây cái liên gục, tổng kết lại, chính mình lúc này thoát ly khỏi Cố gia là không hề sáng suốt.

"Tề mẹ chậm đã." Cố Thanh Uyển tránh ra bàn tay nàng, mở miệng nói: "Tổ mẫu, tôn nữ có vài lời muốn nói."

"Tỷ tỷ người vẫn là đừng nói, dựa vào chuyện tỷ tỷ làm, nếu như đặt ở tiểu thư nhà khác, đó nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, xóa khỏi gia phả, tổ mẫu hiện tại chẳng qua là để tỷ tỷ đi từ đường mà thôi, tổ mẫu đối với người đã rất khoan dung nhân từ rồi, người nhưng phải biết cảm kích, vì thế những lời làm tổ mẫu tức giận, thương tâm người vẫn là đừng nói, chọc giận tổ mẫu tỷ tỷ người chịu nghiêm phạt có lẽ sẽ càng nặng, tỷ tỷ..." Cố Vô Hạ từ phía trên đi tới bên người Cố Thanh Uyển vội vàng nói. Đuổi Cố Thanh Uyển ra khỏi Cố gia, đây chính là nguyện vọng từ nhỏ đến lớn của mình, hiện tại thật không dễ dàng gì tổ mẫu mới lên tiếng, thời điểm mấu chốt này mình tuyệt đối không cho phép bất kỳ thanh âm phản bác nào xuất hiện.

"Muội muội, ta chẳng qua là muốn cùng tổ mẫu nói vài câu, người như thế nào liền khẳng định tổ mẫu sẽ tăng thêm hình phạt cho ta đâu? Lời nói vừa rồi của người nếu để cho người không hiểu tổ mẫu nghe được, các nàng còn tưởng rằng tổ mẫu là một người rất độc ác đâu!" Cố Thanh Uyển nhẹ giọng nói: "Muội muội người so với tỷ tỷ ta vẫn luôn thông minh, hiểu chuyện, thế nhưng lời người vừa nói thực sự là sai, về sau không nên nói nữa, biết không?"

Cố Thanh Uyển vừa nói như vậy, Cố Vô Hạ cũng ý thức được lời nói của chính mình không thích hợp, bởi vì... lời này nghe như thế nào đều giống như là chính mình một tôn nữ đối với phẩm đức của lão phu nhân chửi bới, lão phu nhân nghe xong nhất định sẽ mất hứng, Cố Vô Hạ nghĩ, tâm vừa nhảy vội vàng nhìn về phía lão phu nhân, quả nhiên, lão phu nhân vùng xung quanh lông mày nhíu lại, ánh mắt nhìn mình lộ ra không thích, lão phu nhân chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn mình, Cố Vô Hạ hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Tổ mẫu, tôn nữ không có, thực sự một điểm cũng không có, tôn nữ chỉ là chỉ là sợ tỷ tỷ nói ra lời gì không ổn, chọc tổ mẫu tức giận mới có thể nói như vậy, tổ mẫu người phải tin tưởng Hạ nhi."

"Tổ mẫu biết người không phải cố tình."

Cố Vô Hạ nghe lão phu nhân nói, vui mừng vừa muốn tạ ân liền nghe đến đến lão phu nhân thoải mái phong nhất chuyển mang theo nhân nhạ trách cứ: "Thế nhưng, người cũng không còn nhỏ, sau này cái gì nên nói cái gì không nên nói phải chú ý một chút, biết chưa?"

"Vâng, tôn nữ đã biết." Đây là lần đầu tiên Cố Vô Hạ bị lão phu nhân trách cứ, mặt bạo hồng, trong lòng cũng bội phần cảm thấy ủy khuất, mình thật sự không có ý đó, chẳng qua là muốn hù dọa Cố Thanh Uyển một chút để cho nàng cảm miệng mà thôi.

"Ừ!" Lão phu nhân nhàn nhật lên tiếng, quay sang Cố Thanh Uyển nói: "Có cái gì muốn nói mau nói đi!"

"Vâng, tở mẫu." Cố Thanh Uyển ngược mắt, nghiêm túc nói: "Tở mẫu, Thanh Uyển nghĩ lúc này đưa ta đến từ đường mà nói, đối với ta Cố gia danh dự chẳng những không có cứu vớt gì, trái lại sẽ hoàn toàn ngược lại."

Cố Thanh Uyển dứt lời, lão phu nhân thờ ơ, Cố Vô Hạ xem thường, Tề mẹ nhủ mảy, Mai Hương thất vọng.

Dưới ánh mắt của những người này, Cố Thanh Uyển đáy mắt không hề bận tâm, sâu thẳm như hồ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phản Kích

"Đưa người đi từ đường đối với danh dự của Cố gia chúng ta không tốt? Vậy ý của người là cho người tiếp tục ở lại Cố gia, tiếp tục gây họa, đối với danh dự của Cố gia mới tốt?" Lão phu nhân nhìn Cố Thanh Uyển, không hề che giấu châm chọc nói.

Cố Vô Hạ ngồi bên cạnh nghe xong lão phu nhân nói, cúi thấp đầu hé miệng cười, Cố Thanh Uyển tên ngu ngốc này, nàng chính là tìm lý do, cũng tìm một lý do quá kém đi! Nàng chẳng lẽ không biết, Cố gia bởi vì có nàng, danh dự mới có tổn hại, lời này của nàng thực sự là quá buồn cười.

"Tở mẫu, trước đây tôn nữ tuổi còn nhỏ, tính tình liên quá mức xúc động, làm ra rất nhiều chuyện có lỗi, để tở mẫu phải lo lắng, thao không ít tâm." Cố Thanh Uyển trình trọng nói: "Thế nhưng tở mẫu, điều tôn nữ vừa nói, thật sự không phải là ta muốn tránh né trừng phạt mới nói như vậy, mà là thật sự cho rằng lúc này đưa ta đi thôn trang không thích hợp."

"Đúng không? Không thích hợp như thế nào? Nói ta nghe một chút." Lão phu nhân xem thường nói.

Thấy bộ dáng không cho là đúng của lão phu nhân, Cố Thanh Uyển bình tĩnh nói: "Tở mẫu, chúng ta Cố gia là trăm năm vọng tộc, ở trong kinh thành cũng coi như là gia tộc có uy tín, cho tới nay người đề ý tới Cố gia chúng ta khẳng định có rất nhiều, như vậy lần này, bởi vì chuyện tôn nữ cùng người ta đánh lên khiến cho đầu rơi máu chảy hôn mê bị nâng về phủ, nhất định cũng đã truyền ra rồi, người trong kinh thành khẳng định đối với nguyên nhân của chuyện này, cũng đã tò mò quá, suy đoán quá, tở mẫu, suy đoán của tôn nữ đúng không?"

"Người muốn nói cái gì?" Về mặt lão phu nhân dần dần ngưng trọng, bởi vì nàng lúc này đã mơ hồ nghĩ tới điều gì, bất quá, nàng ngạc nhiên nhất là, Cố Thanh Uyển vậy mà lại nói được rõ ràng rành mạch như thế.

"Tở mẫu, tôn nữ muốn nói là, trong lúc chuyện này đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, chúng ta không thể dễ dàng làm ra hành động gì lớn, tránh dẫn tới người trong kinh thành đối với chuyện này phỏng đoán càng sâu, vì thế, tôn nữ cho rằng lúc này đưa ta đến thôn trang từ đường, không chỉ không thể làm chuyện này lắng lại, ngược lại sẽ đem tình thế càng trở nên nghiêm trọng. Bước tiến này sẽ đẩy chúng ta Cố gia về phía đầu sóng ngọn gió."

Cố Vô Hạ vốn đối với lý do thoái thác của Cố Thanh Uyển không quá để ý, thế nhưng, khi nàng thấy vẻ hồ hững trên mặt lão phu nhân rút đi, thay vào đó là bắt đầu suy xét, Cố Vô Hạ lòng đang yên ổn bỗng nhiên bất an, tở mẫu nàng làm sao vậy? Lẽ nào... nàng đồng ý với cách nói của Cố Thanh Uyển, muốn thay đổi chủ ý? Nghĩ như vậy, Cố Vô Hạ nôn nóng, gấp gáp, không được, tuyệt đối không được, Cố Thanh Uyển nhất định phải đi, mình nhất định phải ngăn cản, nghĩ vậy Cố Vô Hạ liền đứng dậy.

"Hạ nhi nghe tỷ tỷ nói nhiều như vậy, nhưng thật ra suy nghĩ có chút bất đồng, tở mẫu, ta có thể nói sao?" Cố Vô Hạ nhìn lão phu nhân dè dặt nói.

"Nga! Thế sao? Hạ nhi cũng có ý kiến? Nói ta nghe một chút."

"Tở mẫu, tỷ tỷ vừa nói, bởi vì chuyện nàng cùng nhân động thủ, có rất nhiều người đề ý tới Cố gia chúng ta, vì thế nàng cho là lúc này chúng ta không nên đưa nàng đi thôn trang." Cố Vô Hạ thanh âm trong trẻo mang theo ngây thơ nói.

"Thế nhưng, Hạ nhi lại cho rằng ngược lại, Hạ nhi nghĩ cũng là bởi vì có rất nhiều người đề ý, chúng ta càng nên đưa tỷ tỷ đi, như vậy người bên ngoài nhìn vào, nhất định sẽ nghĩ Cố gia chúng ta giáo dục nữ nhi nghiêm khắc, thận trọng, không cho phép có một chút khinh thường nào, như vậy, Cố gia chúng ta ở trong mắt các nàng chính là một gia tộc trị gia nghiêm cẩn, điều này đối với danh dự của Cố gia chúng ta thật sự có lợi, tương phản, nếu như chúng ta đối với tỷ tỷ một chút trừng trị cũng không có, để ngoại nhân nhìn thấy nhất định cho là chúng ta Cố gia quản giáo nữ nhi quá mức thoải mái, tở mẫu, nếu như nhận được đánh giá như thế.. đối với chúng ta Cố gia nữ nhi không phải là chuyện tốt đi?"

Cố Vô Hạ nói xong thấy ý do dự trong mắt lão phu nhân tiêu thất, đắc ý cười, tiếp đó quay sang Cố Thanh Uyển vô tội nói: "Tỷ tỷ, muội muội vừa rồi chỉ là luận sự, tuyệt đối không hề muốn tỷ tỷ bị đưa đi thôn trang, tỷ tỷ người sẽ không trách muội muội chứ?"

Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, nếu như lúc này là Cố Thanh Uyển thật, bị đưa đi thôn trang một chuyện sợ là kết cục đã định, đáng tiếc nha! Hiện tại, ở chỗ này chính là ta - Lam Mạch, cho dù Cố Vô Hạ người có ba hoa chích chòe cỡ nào, cũng là uống công.

"Làm sai chính là ta, ta như thế nào sẽ trách muội muội được!" Cố Thanh Uyển khó lòng cười, lập tức cười khổ nói.

Chỉ có như thế...? Cố Thanh Uyển nàng không phải là nên kích động đối với mình chứ bởi ảm ỉ sao? Thế nào nàng...? Cố Vô Hạ nhú mày, còn có, nàng hình như vừa mới nhìn mình nở nụ cười, Cố Vô Hạ tâm nhảy lên, nhìn lại lần nữa, lại chỉ thấy khoe miệng Cố Thanh Uyển tràn đầy khổ tâm, chẳng lẽ là mình nhìn lầm rồi?

"Cố Thanh Uyển, ngươi còn có cái gì muốn nói sao?" Lão phu nhân trong lòng tuy là cũng đã đồng ý với cách nói của Cố Vô Hạ, Cố gia danh dự không thể bị phá hủy, Cố gia nữ nhi danh tiếng càng không thể dính vào một chút vết nhơ.

Thế nhưng, hôm nay Cố Thanh Uyển làm nàng cảm giác rất không đúng, nàng muốn xác nhận điều này không phải là ảo giác của mình, mà là Cố Thanh Uyển nàng thực sự thay đổi, vì thế nàng mới có thể tiếp tục hỏi, muốn nghe một chút Cố Thanh Uyển thực sự còn có cách nói gì để cho mình bắt ngờ nữa hay không.

"Tổ mẫu, tôn nữ mấy vấn đề muốn hỏi tổ mẫu." Cố Thanh Uyển chậm rãi nói.

"Ngươi hỏi."

"Sau khi tôn nữ và Trương tiểu thư đánh nhau, Trương tiểu thư nhưng đã bị cái gì nghiêm phạt?"

"Cái này, hình như không có." Lão phu nhân nhíu mày.

"Điều này liên kỳ quái?" Cố Thanh Uyển mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Kỳ quái gì?"

"Tổ mẫu, nguyên nhân xảy ra chuyện lần này, là vì Trương tiểu thư nàng chọc giận tôn nữ trước, sau đó mới xảy ra đánh nhau chuyện này, kết quả chính là, Trương tiểu thư nàng hoàn hảo không tổn hao gì, mà tôn nữ lại bị thương, muốn nói chuyện này tôn nữ làm sai, lỗi của Trương tiểu thư hình như so với tôn nữ càng lớn, nhưng đối với điều này, người biết cũng không nhiều, ai đúng ai sai có lẽ người trong kinh thành đều chưa có kết luận."

"Thế nhưng, nếu như tổ mẫu đưa tôn nữ đến thôn trang, Trương gia lại không hề có bất kỳ xử phạt nào với Trương tiểu thư, như vậy, để ngoại nhân nhìn vào có đúng hay không liền cho rằng khơi nào chuyện này là tôn nữ? Cố gia tôn nữ đã làm sai chuyện, lại còn đánh Trương gia tiểu thư, Cố gia là không còn mặt mũi nào nhìn Trương gia, vì thế mới đem nhân đưa đi đi?" Về mặt lão phu nhân ngăn ra, đúng rồi! Đánh nhau chính là hai nhà tiểu thư, dựa vào cái gì đến cuối cùng là ta Cố gia nhận toàn bộ sai lầm, Trương gia đây là đang khinh thường chúng ta Cố gia sao?

"Tổ mẫu, lời của tỷ tỷ cũng hợp lý, chuyện này vốn không phải hoàn toàn là lỗi của tỷ tỷ." Cố Vô Hạ bỗng nhiên tiếp lời, khó sớ nói: "Thế nhưng tổ mẫu, tỷ tỷ mặc dù có lý, nhưng nếu người ta hỏi đến, Trương tiểu thư nàng nói gì mới có thể làm tỷ tỷ động thủ đánh người, chúng ta lại nên giải thích như thế nào? Nói là tỷ tỷ bởi vì Hoàng biểu ca mới.. Tổ mẫu, việc này nếu như thật sự lộ ra, Cố gia không phải càng mất mặt hay sao?"

"Muội muội, việc này có cái gì không thể nói sao?" Cố Thanh Uyển tràn đầy không hiểu nhìn lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, Hoàng biểu ca là thân thích của nhà chúng ta, ta thấy có người nói hán như vậy, bảo vệ hán một chút điều này có cái gì không nên nói? Lẽ nào, muốn ta tùy ý để Trương tiểu thư dùng từ ngữ quá quát nói hán, mà ta lại thờ ơ sao? Nếu nói như vậy, biểu muội ta đây chẳng phải là quá không có thân thích tình nghĩa rồi, người khác cũng nhất định sẽ nói, ta Cố gia trưởng nữ là một người vô tình vô nghĩa, máu lạnh đi!"

Nghe được Cố Thanh Uyển đem hành động bảo vệ Lý Hoàng quy về thân thích tình nghĩa, Lão phu nhân sắc mặt bất động, nhưng ánh mắt nhìn Cố Thanh Uyển cũng đã thay đổi.

Tề mẹ thầm than một tiếng, lợi hại nha! Sự tình bị đại tiểu thư vừa nói như vậy, coi như đã hoàn toàn nghịch chuyển, Trương tiểu thư là bịa chuyện, mà nàng là một người có tình có nghĩa lại là người bị hại vô tội, cứ như vậy, tiểu thư không những không bị phạt, mà còn đạt đến tán dương, Tề mẹ sợ hãi than, đại tiểu thư từ khi nào lại trở nên có tâm kế như vậy?

Đang quỳ phía sau Cố Thanh Uyển Mai Hương, ánh mắt đột nhiên sáng lên, chính mình đổ thành công rồi, đại tiểu thư quả nhiên không hề đơn giản.

Chỉ có Cố Vô Hạ nóng nảy, "Nhưng rõ ràng là không phải như thế nha! Ngươi sở dĩ sẽ bảo vệ Hoàng biểu ca, là bởi vì trong lòng ngươi ngưỡng mộ hán, căn bản không phải là vì cái gì thân thích tình nghĩa, tỷ tỷ ngươi điều này căn bản là lừa tổ mẫu!"

Cố Thanh Uyển nghe Cố Vô Hạ nói đến đây, vẫn vọng tưởng muốn đem chính mình hướng tới cái danh phóng đảng nữ nhân, không khỏi nhẹ nhàng cười, nói: "Muội muội, ngươi có phải hay không hiểu lầm cái gì? Tâm nghi Hoàng biểu ca? Ha ha, muội muội ngươi nhỏ như vậy, cư nhiên đã biết đến tâm nghi rồi, ngươi thật đúng là..." Cố Thanh Uyển vừa nói vừa bội phục nhìn Cố Vô Hạ, trong mắt rõ ràng truyền đạt, lá gan của ngươi thật là lớn, cũng hiểu được thật nhiều.

"Bất quá, lời ngươi nói tỷ tỷ không hiểu, trước giờ cũng chưa từng nghĩ qua." Cố Thanh Uyển giáo dục nói: "Muội muội những chuyện này sau này ngươi đừng nghĩ, chuyện của tỷ muội chúng ta, tổ mẫu, mẫu thân các nàng sẽ lo liệu cho chúng ta."

"Ngươi... Ngươi..." Cố Vô Hạ vô pháp tin, cũng không thể tin tưởng, chuyện này đến cuối cùng, không biết kiểm chế, không biết xấu hổ, như thế nào giống như biến thành chính mình rồi?

Chương 12: Không Hiểu

"Tổ mẫu, tỷ tỷ nàng vu khống ta, những chuyện nữ nhi thường tình này, Hạ nhi chưa từng nghĩ tới, như thế nào có thể hiểu được đây?" Cô Vô Hạ vờ mặt đỏ bừng, nhìn lão phu nhân kích động nói.

Lão phu nhân nhú mày, vẫn chưa lên tiếng.

Cố Thanh Uyển liền tràn đầy áy náy lên tiếng: "Muội muội người đừng nóng giận, tỷ tỷ nói sai rồi, có điều, tỷ tỷ thực sự không có ý tứ gì khác, chỉ là nghe được muội muội nói cái gì mà "tâm nghi" từ này, lo lắng người sẽ mắc phải điều gì sai trái, có ý tốt chỉ điểm người mà thôi, ta.."

"Cố Thanh Uyển, người bót ở chỗ này nói bậy, không biết tiết chế chính là người, người có tư cách gì đến chỉ điểm ta!" Cô Vô Hạ lúc này đã bị những lời nói đối trắng thay đen này của Cố Thanh Uyển chọc tức có chút mất lý trí, đưa tay chỉ vào nàng, nổi giận nói: "Người rõ ràng là đối với Hoảng biểu ca động tâm, vì sao ở trước mặt tổ mẫu người không dám thừa nhận, còn nói cái gì thân thích tình nghĩa, Cố Thanh Uyển người đây căn bản là trợn mắt nói dối, người..."

"Vô Hạ, câm miệng, không cần nói nữa!" Lão phu nhân đột nhiên cắt ngang lời nói của Cố Vô Hạ.

"Tổ mẫu..." Cô Vô Hạ sững sốt, đối với việc lão phu nhân đột nhiên ngăn cản, không cho mình tiếp tục nói, có chút không thể hiểu được.

"Sau này những lời này, không thể nói nữa, biết không?"

"Vì sao? Tổ mẫu, Hạ nhi không có nói dối nha! Tỷ tỷ nàng đối với Hoảng biểu ca thực sự chính là..."

"Vô Hạ, người nhớ kỹ, Thanh Uyển bảo vệ Lý Hoảng đơn thuần chỉ vì thân thích tình nghĩa, không có những thứ khác, biết chưa?" Giọng nói của lão phu nhân vẫn ôn hòa như thế, thế nhưng, ý cảnh cáo trong mắt cũng không cho nàng tiếp tục giải biện.

Nghe đến những lời này của lão phu nhân, cúi đầu quỳ trên mặt đất Cố Thanh Uyển, không bắt ngờ cười.

Nhưng Cố Vô Hạ không rõ, cũng không hiểu, nàng nhìn lão phu nhân, lại nhìn Cố Thanh Uyển không thể chấp nhận, trong mắt tràn đầy không cam lòng, tức giận, vì sao tổ mẫu muốn che chở cho Cố Thanh Uyển?

Tề mẹ nhưng lại hiểu rất rõ, đại tiểu thư quan trọng nhất là nữ nhi danh tiếng không thể bị phá hủy, đương nhiên, đó cũng không phải bởi vì lão phu nhân đối với đại tiểu thư có bao nhiêu tổ tôn tình nghĩa, mà chỉ bởi vì một nguyên nhân, nàng họ "Cố".

Cố Vô Hạ không trả lời, ở trong mắt của lão phu nhân đó chính là không phục lời của nàng, tâm trạng lão phu nhân không tốt, cũng lần đầu tiên phát hiện cháu gái này của mình không phải ngoan hiền như vậy, nhìn thoáng qua Cố Vô Hạ, trầm giọng nói: "Lan Khê, đỡ nhị tiểu thư trở về."

"Tổ mẫu..." Cô Vô Hạ mở to hai mắt, không dám tin tưởng lão phu nhân cứ nhiên lại đuổi chính mình ra ngoài.

"Vâng, lão phu nhân." Lan Khê nghe lệnh, đi tới, đỡ Cố Vô Hạ sắc mặt khó coi, dùng thanh âm thấp không thể thấp hơn nói: "Tiểu thư, không nên cùng lão phu nhân đối nghịch."

Cố Vô Hạ ngẩn ra, thần sắc biến đổi nhiều lần, quay lại hành lễ với lão phu nhân, nhẹ giọng nói: "Hạ nhi xin cáo lui."

"Ừ!" Lão phu nhân nhàn nhạt lên tiếng, nhìn Cố Vô Hạ mang theo ánh mắt bất an rời đi, chuyển qua nhìn một chút đang quỳ trên mặt đất Cố Thanh Uyển, lẳng lặng nhìn nàng một hồi mới nói: "Tề mẹ, đến đỡ đại tiểu thư đứng dậy."

"Vâng." Tề mẹ đi tới, cung kính nói: "Đại tiểu thư, để lão nô đỡ người."

"Ừ, làm phiền Tề mẹ." Cố Thanh Uyển dựa vào sức của Tề mẹ, có chút vất vả đứng lên.

Lão phu nhân nhìn đáng vẻ lão đạo sắp ngã của Cố Thanh Uyển, nhú mày một cái: "Ngồi xuống trước đã!"

"Vâng, tổ mẫu." Cố Thanh Uyển đi tới vị trí cách lão phu nhân không xa, ngồi xuống.

"Chuyện lần này tuy rằng không phải do người gây sự trước, thế nhưng người thân là Cố gia con chủ mẫu đại tiểu thư lại xử sự giống như người đàn bà chanh chua ngoài chợ cùng người đánh nhau, như thế cũng là không đúng, biết không?"

"Thanh Uyển biết." Cố Thanh Uyển vờ mặt tràn đầy hối hận, đối với lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, Thanh Uyển lần này bị thương, bỗng nhiên suy nghĩ mình bạch rất nhiều, cũng rõ ràng hiểu được sau mỗi lần Thanh Uyển làm sai tổ mẫu nói với ta những lời này, là cỡ nào chính xác, đáng tiếc, trước đây tôn nữ

luôn không hiểu được nỗi khổ tâm của tổ mẫu, bây giờ nghĩ lại, thật sự thấy hổ thẹn với giáo huấn của tổ mẫu, tôn nữ trước đây thực sự là quá hiểu thẳng rồi."

"Ngươi thực sự suy nghĩ mình bạch?" Lời nói của lão phu nhân lộ ra không tin, trong lòng hoài nghi cũng càng nhiều hơn, ứng đối của Cố Thanh Uyển đối với chuyện này, thật là chính nàng nghĩ sao? Hay là có người chỉ chiêu cho nàng? Hai loại nghi ngờ này, lão phu nhân có khuynh hướng thiên về loại thứ hai hơn.

"Đúng vậy, tổ mẫu"

"Nếu như ngươi thật sự có thể suy nghĩ cẩn thận, vậy thật là quá tốt, bất quá chuyện này về sau cũng không cần nói ra."

Ý tứ trong lời nói của lão phu nhân rất rõ ràng, chuyện này liền như thế bỏ qua, đối với Cố Thanh Uyển nghiêm phạt tự nhiên cũng mất.

"Vâng, Thanh Uyển biết, có điều, Thanh Uyển có một thỉnh cầu, mong tổ mẫu có thể đáp ứng."

"Thỉnh cầu? Ngươi nghĩ cầu cái gì?" Trong mắt Lão phu nhân hiện lên một tia ánh sáng lạnh, không nghiêm phạt nàng đã là đối với nàng khoan dung lớn nhất, nếu như nàng không biết phân biệt...Hừ!

"Thanh Uyển muốn cầu tổ mẫu cho phép tôn nữ cảm tức một tháng, tỏ vẻ khiển trách."

"Cảm tức? Khiển trách?"

"Đúng vậy."

"Tại sao lại cầu điều này?" Lão phu nhân lúc này thực sự cảm thấy ngạc nhiên.

"Tổ mẫu, lần này Thanh Uyển hành sự lỗ mãng nhất định làm cho tổ mẫu, phụ thân tăng thêm không ít phiền phức." Cố Thanh Uyển hổ thẹn mà cảm kích nói: "Nhưng tổ mẫu bởi vì yêu thương tôn nữ, miễn đi nghiêm phạt cho tôn nữ, nhưng mà tôn nữ không nghĩ lại trốn tránh chính mình nên chịu nghiêm phạt, thứ nhất, Thanh Uyển như vậy coi như là cho huynh muội trong nhà một cái cảnh tỉnh, để sau này các nàng không tái phạm lỗi của tôn nữ nữa, lại nói, cũng là để cho những người vẫn quan tâm chuyện này biết, chúng ta Cố gia là một gia tộc rất trọng quy củ, cho dù chuyện lần này không phải do tôn nữ khơi mào, nhưng tôn nữ là một nữ tử động thủ đánh nhau cũng là không đúng, vì thế tôn nữ vẫn như cũ phải bị phạt."

Đình Lai viện (Nhị di nương viện)

"Di nương, nha đầu Vân Hương trong viện của nhị tiểu thư tới, nói là muốn gặp di nương." Vương mẹ hướng tới đang uống trà Nhị di nương bẩm báo.

"Chuyện gì mà nhất định phải gặp ta?" Về mặt của Nhị di nương không phải rất tốt.

"Cụ thể lão nô cũng không có hỏi, bất quá, hình như ở bên nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện gì đó, nàng mới có thể vội vã xin gặp di nương."

"Hạ nhi?" Nhị di nương nghe xong buông cái chén trong tay, cau mày nói: "Để cho nàng đi vào."

"Vâng." Vương mẹ tuân lệnh, đi xuống gọi người.

Nhị di nương nhìn ngoài cửa, suy tư một chút, từ Tê Hà viện trở về, chính mình tức giận đến mức ngay cả chuyện Hạ nhi đi gặp lão phu nhân đều quên hết, không biết Hạ nhi đem sự tình làm được như thế nào rồi? Nhưng mà tại sao nàng không tự mình đến gặp ta mà lại phải một nha đầu đến?

Ngay lúc Nhị di nương đang khó hiểu thì Vương mẹ mang theo Vân Hương đi đến, "Di nương, Vân Hương tới."

"Nô tỳ gặp qua di nương." Vân Hương phúc thân thỉnh an.

"Đứng lên đi!"

"Tạ ơn Nhị di nương."

"Nói đi! Ngươi tới gặp ta, nhị tiểu thư nơi đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Nhị di nương, nhị tiểu thư không biết vì chuyện gì, lúc này đang vô cùng tức giận! Nô tỳ khuyên không được, lại sợ tiểu thư nàng không cẩn thận đã thương chính mình, vì thế mới sẽ cầu kiến di nương."

Nhị di nương nghe vậy, thoáng cái đứng lên, khiển trách: "Các ngươi là thế nào hầu hạ, ngay cả nhị tiểu thư vì sao tức giận cũng không biết?"

Vân Hương nghe xong, vội vàng quỳ xuống, hốt hoảng nói: "Di nương, không phải nô tỳ không tận tâm, mà là nhị tiểu thư nàng từ chỗ lão phu nhân trở về bắt đầu tức giận, nhưng lúc đi đến chỗ lão phu nhân không phải là nô tỳ cùng đi, vì thế, nhị tiểu thư rất cuộc vì cái gì mà tức giận, nô tỳ thật sự không biết, nô tỳ hỏi Lan Khê tỷ tỷ, nàng lại bảo ta không nên hỏi, chỉ bảo ta đi gặp di nương, vì thế..."

"Được rồi, đừng nói nữa, ta đi qua nhìn một chút." Nhị di nương vừa nói liền nhắc chân, bước nhanh ra ngoài, Vương mẹ, Vân Hương theo sau.

Đi ở phía sau Vương mẹ thăm ngẫm. Nhị tiểu thư không phải đi tới chỗ lão phu nhân nói về chuyện của đại tiểu thư sao? Lễ nào tiến hành không thuận lợi, hoặc là nàng không hài lòng?

Sính Lai viện

Tề mẹ và Mai Hương hai người tận tâm lại cẩn thận đỡ Cố Thanh Uyển từ lão phu nhân sân, một đường đi vào trong phòng của nàng, lại cẩn thận đặt nàng ổn định tại tháp mềm, mới buông tay ra.

Cố Thanh Uyển ngồi vào chỗ của mình, nét mặt mang theo ý cười, đối với Tề mẹ khách khí nói: "Làm phiền mẹ."

"Đại tiểu thư nói gì đó, hầu hạ đại tiểu thư là bổn phận của lão nô, lão nô không dám nhận lời tiểu thư vừa nói." Tề mẹ mau chóng đáp.

Cố Thanh Uyển nghe xong cười cười, không tiếp tục khách sáo, chỉ vào cái ghế bên cạnh nói: "Tề mẹ nghỉ ngơi một chút, Mai Hương, rót nước cho Tề mẹ."

"Vâng, tiểu thư."

"Không cần, đại tiểu thư, chỗ lão phu nhân còn có việc, lão nô sẽ không ngồi, chờ khi nào lão nô rảnh rồi nhất định sẽ mặt dày đến đây xin ly trà uống."

"Tốt, ly trà này ta nhất định sẽ đề phần mẹ." Cố Thanh Uyển thân nhiên cười, "Chuyện ở chỗ tổ mẫu không thể trì hoãn, ta sẽ không giữ người nữa."

"Vâng, lão nô xin cáo lui."

"Mai Hương, tiễn mẹ."

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương cung kính đáp: "Tề mẹ, nô tỳ tiễn người."

Lan Hương đứng ở cửa, khiếp sợ nhìn hết thấy trước mắt, cho dù là Mai Hương, Tề mẹ từ trước mặt nàng đi qua, rồi đi, nàng đều không hề nhúc nhích, Lan Hương nghĩ không ra, trong lúc mình đi chuẩn bị đồ ăn cho đại tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đối với đại tiểu thư vẫn luôn lạnh nhạt Tề mẹ, lúc này vì sao thoáng cái lại trở nên nhiệt tình, kính cẩn nghe theo đâu? Còn có Mai Hương, nàng hình như rất kích động, hưng phấn, vì sao?

Mà càng làm cho Lan Hương không hiểu chính là, nữ tử đang ngồi trên tháp mềm, khéo léo yếu ớt cười, mặt mày thân nhiên, giờ tay nhắc chân cử chỉ tao nhã đó, chính là đại tiểu thư của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhìn Lầm Rồi Sao?

Phúc Thọ các

Tề mẹ từ chỗ Cố Thanh Uyển trở về, nhìn lão phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng thả chậm tiếng bước chân.

"Trở về rồi?"

Nghe thấy thanh âm của lão phu nhân, Tề mẹ ngẩng đầu thấy nàng đã mở mắt, nhẹ giọng nói: "Vâng, lão nô vừa trở về." Tề mẹ đáp lời, thuận tay rót chén nước cho lão phu nhân, đặt ở trên bàn, "Lão nô quấy nhiễu lão phu nhân người nghỉ ngơi sao?"

"Không có." Lão phu nhân bưng chén nước lên uống một ngụm, hỏi: "Thế nào? Đều nắm rõ sao?"

"Đúng vậy, lão phu nhân, lão nô đều đã hỏi rõ rồi, đại tiểu thư đúng là vừa tỉnh sáng nay."

Lão phu nhân nghe xong gật đầu, nói: "Ai đã cùng nàng tiếp xúc qua?"

"Ngoại trừ hai cái nha đầu thân cận hầu hạ của nàng" Tề mẹ dùng một chút nói tiếp: "Mặt khác, Nhị di nương và nhị tiểu thư buổi sáng có đến thăm hỏi đại tiểu thư, mà khi đó đại tiểu thư hình như cũng vừa vận tỉnh lại, cùng Nhị di nương, nhị tiểu thư nói chuyện một hồi, sau đó liền tới đây."

Lão phu nhân nghe xong, lạnh nhạt nói một câu: "Nhị di nương đi thật là đúng dịp, hừ!"

Tề mẹ cúi đầu, không trả lời.

Lão phu nhân cũng không tiếp tục, ngược lại hỏi: "Nói như vậy, trong khoảng thời gian nàng tỉnh lại này, nàng đã cùng Nhị di nương các nàng gặp mặt?"

"Đúng là như thế."

"Nàng và người của Tê Hà viện, thật sự chưa từng thấy qua?"

"Hắn là chưa gặp, bởi vì lão nô vừa mới không chỉ hỏi nha đầu canh cổng của Sính Lai viện, còn hỏi nha đầu của Tê Hà viện, các nàng đều nói ngày hôm nay người của Tê Hà viện và Sính Lai viện đều chưa có qua lại."

"Thật sao?" Thần sắc của lão phu nhân tràn đầy ngoài ý muốn, mắt híp lại, "Nếu quả thật là như vậy, ta đây ngày hôm nay thật sự là phải nhìn Cố Thanh Uyển với cặp mắt khác xưa, hoặc là, tổ mẫu ta trước đây đã nhìn lầm nàng sao?"

"Điều này, lão nô cũng không rõ." Kỳ thực Tê mẹ đối với kết quả này cũng cảm thấy hết sức ngoài ý muốn, vốn nàng cùng lão phu nhân đều nghĩ những lời đại tiểu thư nói hôm nay là có người dạy cho nàng.

"Tê mẹ."

"Có lão nô." Tê mẹ thu liễm tâm tư, vội vàng đáp.

"Hai nha đầu thân cận đại tiểu thư, nhưng là có chỗ nào đặc biệt sao?" Lão phu nhân thật sự là không thể tin tưởng, nhiều năm như vậy, chính mình dĩ nhiên nhìn lầm Cố Thanh Uyển.

Tê mẹ suy nghĩ một chút, nói: "Chỗ đặc biệt? Cái này thì lão nô hồ thẹn, thật đúng là không phải đặc biệt nắm rõ, có điều, hôm nay bởi vì đại tiểu thư nên lão nô có lưu tâm đề ý một chút, hôm nay nha đầu theo đại tiểu thư tới, gọi Mai Hương nha đầu, nhìn nhưng thật ra có chút cơ linh, mặt khác nha đầu còn lại gọi Lan Hương, nhìn có chút ngu si, thể nhưng đây cũng chỉ là bề ngoài, còn chuyện lão phu nhân hỏi lão nô các nàng có chỗ nào đặc biệt không, thì khó mà nói." Tê mẹ nói xong, xin chỉ thị: "Nếu không, lão nô đem hai nha đầu trước đây chúng ta để lại Sính Lai viện tới, lão phu nhân hỏi các nàng một chút."

"Quên đi, hôm nay ta hơi mệt, sẽ không tự mình hỏi, người hỏi là được, có gì bẩm báo lại cho ta là được."

"Vâng, lão nô đỡ người vào trong nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ đi tìm các nàng." Tê mẹ đỡ lão phu nhân đứng dậy, hầu hạ nàng vào trong.

"Ta nghỉ ngơi một hồi, nếu như lão gia trở về, người đem hân tới chỗ ta một chuyến." Lão phu nhân nửa nằm ở trên giường, phân phó nói.

"Vâng, lão nô đã biết."

Đình Lai viện

Nhị di nương vừa đi vào trong viện của Cố Vô Hạ, liền nghe thấy tiếng "Bang, bang" là thanh âm bề nát của vật gì đó, nàng sững sốt một chút, sau đó quay sang Vương mẹ nhảy mách.

Vương mẹ hiểu ý, đối với tất cả nha đầu trong viện phát phát tay, để các nàng rời khỏi sân, Nhị di nương lúc này mới bước nhanh đi vào.

Vừa vào, Nhị di nương nhìn trên mặt đất đầy mảnh vỡ của đồ sứ, trong mắt hiện lên không nổi, chính mình cho Hạ nhi nhưng đều là đồ vật còn tốt nha! Nha đầu kia làm sao có thể cứ như vậy ném vỡ đâu!

"Di nương, người đã tới." Lúc này Lan Khê nghe tiếng bước chân đi tới, thấy người đến là Nhị di nương thì thở phào nhẹ nhõm nói.

"Nhị tiểu thư đâu?"

"Nhị tiểu thư đang ở trong phòng! Di nương mau đến khuyên bảo nhị tiểu thư đi! Bằng không việc này nếu như truyền tới tai lão phu nhân, tuyệt đối đối với nhị tiểu thư không tốt!" Lan Khê vội nói.

"Ừ!" Nhị di nương vừa đi vừa hỏi: "Nhị tiểu thư vì sao lại tức giận như vậy? Ở chỗ lão phu nhân đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Đúng là đã phát sinh một số việc, khiến lòng nhị tiểu thư không thoải mái."

Nhị di nương nghe xong liền hiểu chút đại khái, hỏi: "Liên quan đến đại tiểu thư?"

"Vâng, đại tiểu thư nàng hôm nay..."

Lan Khê vừa bắt đầu nói, đã bị thanh âm giận dữ gầm lên cắt đứt.

"Ta đã nói không cho phép nhắc tới nàng, người không nghe được sao?" Cố Vô Hạ bỗng nhiên vọt tới trước mặt các nàng, gơ tay tát Lan Khê một cái.

Lan Khê cảm thấy trên mặt đau đớn, trong mắt hiện lên một tia thụ thương, vội quỳ xuống, trung thành nói: "Nô tỳ biết sai, nô tỳ sẽ không nhắc đến nữa, tiểu thư không nên tức giận."

Nhị di nương thấy vậy, nhũn mảy, dĩ nhiên, nàng tuyệt đối không phải bởi vì Lan Khê bị đánh mà mất hứng, nàng chỉ nghĩ, Cố Vô Hạ như thế này sẽ làm

ảnh hưởng đến khí chất của nàng, không hề dễ coi mà thôi.

"Hạ nhi đây là đang tức giận chuyện gì nha?" Nhị di nương đi tới, vuốt ve mái tóc của Cố Vô Hạ, từ ái nói: "Nhìn ngươi xem, búi tóc của chính mình đều rối loạn hết cả, đến, nói cho di nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Di nương cho ngươi hết giận."

Cố Vô Hạ hất mạnh tay Nhị di nương ra, kích động nói: "Ngươi cho ta hết giận? Tốt! Vậy ngươi đi, ngay bây giờ đi đem Cố Thanh Uyển giết chết cho ta, để cho ta tới nhận vị trí Cố gia trưởng nữ này, ngươi đi nha! Đi nha!"

"Hạ nhi, calm miệng!"

"Thế nào? Ngươi không làm được sao?" Cố Vô Hạ chăm chọc nhìn nhị di nương, chỉ vào cửa lạnh lùng nói: "Nếu không làm được, ngươi tới đây làm gì? Ngươi đi, ta không cần ngươi đến xem ta, ngươi đi mau!"

"Ngươi.. ngươi.." Thân thể của nhị di nương lao đảo, sắc mặt hết sức khó coi, chỉ vào Cố Vô Hạ, "Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không? Ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai hay không? Ta là mẹ ngươi a! Ngươi.. Ngươi thực sự quá bất hiếu!"

"Mẫu thân? Bất hiếu?" Cố Vô Hạ nhìn nhị di nương, buồn cười nói: "Ngươi có phải hồ đồ rồi hay không? Ngươi là mẫu thân sao? Ngươi là di nương, chỉ là di nương mà thôi, nếu đã là di nương, ta đây là danh chính ngôn thuận tiểu thư, đối với ngươi lại thế nào bất hiếu đâu?"

Những lời này của Cố Vô Hạ làm cho Vừa nhắc chân chuẩn bị vào trong Vương mẹ, liền lui ra ngoài, trong lòng lại thay nhị di nương cảm thấy không đáng.

"Cố Vô Hạ, ngươi đang nói cái gì?" Nhị di nương sắc mặt trắng bệch, không dám tin người trước mắt mình, đây thật sự là con gái của chính mình sao?

Cố Vô Hạ nhìn ánh mắt tổn thương, đau lòng của nhị di nương, không chút cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Một Hòn Đá Hạ Ba Con Chim

Đi vào bên trong, Mai Hương quay sang Cao mẹ đang đi theo phía sau mình, nói: "Cao mẹ xin chờ cho một lát, nô tỳ đi vào gọi tiểu thư dậy."

"Ừ."

Mai Hương đi tới bên giường, nhẹ nhàng xốc màn che lên, nhìn Cố Thanh Uyển đang ngủ say, khẽ gọi: "Đại tiểu thư, tiểu..." Mai Hương vốn tưởng rằng thể xác và tinh thần Cố Thanh Uyển lúc này nhất định đều mệt chết đi, bây giờ đang ngủ nhất định phải một lúc lâu sau mới có thể tỉnh lại, thế nhưng không nghĩ tới mình vừa khẽ gọi một tiếng, Cố Thanh Uyển đã mở mắt rồi.

Lương bạc, trong trẻo lạnh lùng pha chút lười biếng, tưởng như chạm đến rồi lại sâu không thấy đáy, rõ ràng là vừa tỉnh ngủ nhưng ánh mắt nàng thanh minh, sáng rõ không chút mông lung, Mai Hương kinh ngạc nhìn Cố Thanh Uyển, đại tiểu thư nàng rốt cuộc che giấu sâu đến cỡ nào? Nàng lại có bao nhiêu diện mạo mà chính mình trước đây chưa từng thấy qua đâu?

"Chuyện gì?" Cố Thanh Uyển gặp Mai Hương ngỡ ngàng nhìn mình cũng không nói lời nào, khẽ cau mày, hỏi.

Mai Hương hoàn hồn, cúi đầu hồi bẩm nói: "Đại tiểu thư, Cao mẹ tới."

Cố Thanh Uyển nghe xong, lẳng lặng cười, xem ra chính mình nghĩ không sai, "Người đâu?"

"Đang chờ ở gian ngoài."

"Để cho nàng đi vào, được rồi, ngươi đi nói cho Lan Hương, ta và Cao mẹ có chuyện cần nói, trong phòng có ngươi hầu hạ là được, đừng để cho nàng đi vào." Cố Thanh Uyển nói, ánh mắt khó lường.

"Vâng, đại tiểu thư." Mai Hương tuân lệnh, đi ra ngoài.

Cố Thanh Uyển chậm rãi ngồi dậy, nhưng không có xuống giường, chỉ là nửa nằm nửa ngồi tựa ở trên giường, chờ người tới.

Lát sau, Mai Hương liền dẫn Cao mẹ đi đến.

"Lão nô gặp qua đại tiểu thư."

"Cao mẹ xin đứng lên."

Ngữ điệu của Cố Thanh Uyển bằng phẳng mà lạnh nhạt, làm cho Cao mẹ trong nháy mắt hoảng hốt, mãi cho tới khi Cố Thanh Uyển mở miệng lần nữa, Cao mẹ mới hoàn hồn.

"Cao mẹ ngồi, Mai Hương, châm trà."

"Vâng, đại tiểu thư."

"Lão nô không dám nhận." Cao mẹ nói, không có ngồi xuống mà là ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Uyển, thấy nàng đang tựa trên giường, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần nhưng thật ra không tệ lắm, trong mắt hiện lên an tâm, nhưng khi thấy Cố Thanh Uyển nhìn mình cười, Cao mẹ ngo ngắc, thần sắc có chút giật mình.

Vấn chú ý tới biểu hiện của Cao mẹ, Cố Thanh Uyển trong lòng hiểu rõ, trong ký ức của tiền thân, người đối với mình tốt nhất, quan tâm mình nhất, hiểu mình nhất, không phải là mẫu thân của mình, mà là Nhị di nương. Mà Cao mẹ, chẳng những là bà vú của mẫu thân, càng là người đã từng chi diễm, cản trở, không để cho mình và Nhị di nương quá mức thân cận, đã bị tiền thân quy thành người xấu một loại, tiếp đó trước kia mỗi lần nàng và Cao mẹ ở chung không có một lần thoải mái, thậm chí có thể nói, bởi vì nàng là người của mẫu thân, nên trong lòng của tiền thân đối với Cao mẹ còn có một tia cừ hận, vì thế bây giờ Cao mẹ thấy chính mình cười với nàng, trong lòng hẳn là cảm thấy rất khó hiểu đi!

Bất quá điều này không quan trọng, quan trọng nhất là ánh mắt nhìn mình an ủi của nàng, cũng đủ để chứng minh, chính mình không đoán sai.

"Mẹ có lời gì, ngồi xuống rồi hãy nói. Người đứng như vậy, cổ của ta không thoải mái." Cố Thanh Uyển xoa xoa cái cổ đang ê ẩm, nói.

"A, vâng." Cao mẹ quy củ ngồi xuống chiếc ghế ở gần bên giường Cố Thanh Uyển.

Cố Thanh Uyển thấy tư thế ngồi của Cao mẹ, mở miệng nói: "Nghiêm cẩn, chấp nhất, trung thành, quy củ, nhân nghĩa."

Cố Thanh Uyển nói xong, thấy ánh mắt Cao mẹ khó hiểu nhìn mình, đáy mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng cười, nhẹ giọng nói: "Mẹ, người, rất tốt."

"Đại. tiểu thư." Cao mẹ chấn động, cảm giác ngực bị cái gì đó nặng nề gõ một chút, cổ họng căng lên.

Cố Thanh Uyển nhìn bộ dáng không dám tin của Cao mẹ, không nói gì nữa, ngược lại quay sang Mai Hương, "Mai Hương."

"Có nô tỳ."

"Người đi đến chỗ Nhị di nương một chuyến."

"Đến chỗ Nhị di nương?" Mai Hương có chút không hiểu, dựa vào sự thông minh của đại tiểu thư, không có khả năng không biết, Nhị di nương đối với nàng không phải là thật tâm yêu thương, thế nào lại...?

"Lan Hương đang ở đó."

Câu nói bình thản của nàng, lại làm cho Cao mẹ, Mai Hương kinh hãi.

Cố Thanh Uyển vuốt lại ống tay áo bị mình đè nhăn, thân nhiên nói: "Người đi nói cho Nhị di nương, Lan Hương là một cái hợp ý, trung tâm nha đầu, nàng đã có phúc khí được Nhị di nương đề mắt, ta đây làm đại tiểu thư liền tặng nàng cho Nhị di nương, vậy cũng là đúng, nhiều năm qua nhị di nương đối với ta chiếu cố có thừa, đây là chút báo đáp của ta với nàng."

"Đại tiểu thư, Lan Hương nàng..." Mai Hương sắc mặt khó xử.

"Mai Hương, Lan Hương đến bên Nhị di nương, đối với người có ý nghĩa gì, còn cần ta nói sao?"

Mai Hương cúi thấp đầu, mình làm sao có thể không rõ, Lan Hương đi, chẳng khác nào trừ đi uy hiếp lớn nhất, chính mình cũng không cần phải lúc nào cũng lo lắng nàng sẽ đem những chuyện trước kia tố giác với lão phu nhân hoặc phu nhân. Đương nhiên, sau khi nàng đến chỗ Nhị di nương vẫn có thể tố giác, nhưng lúc này nàng đã là người của Nhị di nương, khi đó cho dù nàng muốn nói, sợ rằng nhị di nương cũng sẽ không đồng ý!

Mai Hương nhìn bộ dáng bình tĩnh, thân nhiên của Cố Thanh Uyển, lòng ngực run lên, đại tiểu thư đây thật sự là một viên đá ném ba con chim! Thứ nhất, nàng danh chính ngôn thuận trừ bỏ cùng nàng không đồng nhất tâm Lan Hương. Thứ hai, chính mình sẽ không bao giờ có thể dao động được nữa, bởi vì nếu như vậy mình và Nhị di nương xem như là đã kết thù. Thứ 3, nàng ác tâm hố Nhị di nương.

Cố Thanh Uyển nét mặt thủy nộn như nước, ánh mắt lại thấu triệt nhân tâm, lạnh lùng nói: "Mai Hương, đây là một lần cuối cùng, đừng ở trước mặt ta đóng kịch, ta, không thích!"

Mai Hương sắc mặt trắng nhợt, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Cố Thanh Uyển, nghiêm mặt nói: "Nô tỳ biết, tạ đại tiểu thư khoan dung cho nô tỳ lần này."

"Đứng lên, đi làm việc đi!"

"Vâng." Mai Hương đứng dậy rồi đi.

Mai Hương đi rồi, trong phòng trong nhảy mất yên tĩnh trở lại, Cố Thanh Uyển đối diện với Cao mẹ.

Trong mắt Cao mẹ vô pháp che giấu kinh hãi, rung động, khó hiểu, kích động các loại phức tạp tâm tình.

Cố Thanh Uyển nhưng chỉ là đậm cười, lười nhác tựa về phía sau, tùy ý để Cao mẹ tìm tòi nghiên cứu.

Mãi cho tới lúc sau, Cao mẹ mới mở miệng, nhưng không có hỏi Cố Thanh Uyển vì sao không còn giống như trước nữa, mà là hỏi: "Đại tiểu thư, người như thế nào liền chắc chắn Lan Hương đến chỗ Nhị di nương?"

"Người hướng lên cao, nước chảy chỗ trũng, ở trong mắt của nàng, Nhị di nương chính là chỗ cao đó."

"Cho dù là như vậy, Đại tiểu thư người làm sao có thể kết luận, nàng lúc này sẽ đi đến chỗ Nhị di nương?"

"Bởi vì người tới, Mai Hương nàng lại đang bận, không có người nào cùng nàng tranh công, đây là một cái cơ hội tốt để lấy lòng Nhị di nương, nàng sẽ không bỏ qua." Cố Thanh Uyển nói xong, nhìn Cao mẹ nghiêm túc nói: "Mẹ, người nói ta đoán đúng hay không?"

Cao mẹ gật đầu, cười từ ái nói: "Ừ! Tiểu thư đoán rất đúng, lão nô bội phục."

"Đúng không? Ta cũng cảm thấy ta đoán rất đúng." Cố Thanh Uyển khẽ cười, ánh mắt nhìn Cao mẹ xẹt qua một tia nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lãnh Quang

Phúc Thọ các

Cố Trường Viễn hạ triều vừa trở về phủ, đã bị một nha đầu gọi lại, "Lão gia."

Cố Trường Viễn dừng bước lại, nhìn nha đầu trước mắt, nói: "Chuyện gì?"

"Lão gia, lão phu nhân nói, sau khi người trở lại, bảo người trước đến chỗ nàng một chuyến."

Cố Trường Viễn nghe xong nhíu mày, suy tư, lão phu nhân cần gặp mình khẳng định liên quan tới chuyện của Thanh Uyển, còn có chính là muốn Nhị di nương quản gia sự đi! Cố Trường Viễn gật đầu, nói: "Ừ! Ta đã biết, người đi nói cho lão phu nhân, ta thay y phục chút liền đi qua."

"Vâng, lão gia." Nha đầu lĩnh mệnh ly khai.

Cố Trường Viễn nhìn bóng lưng nha đầu đi xa, cũng nhắc chân đi về phía trước, trong khi đi quay sang tên sai vật sau lưng, thuận miệng hỏi: "Trong phủ ngày hôm nay nhưng là có chuyện gì phát sinh?"

"Hồi bẩm lão gia, đại tiểu thư sáng hôm nay tỉnh."

Tên nhóc sai vật vừa dứt lời, Cố Trường Viễn bỗng nhiên quay đầu lại, trầm giọng nói: "Người vừa nói, đại tiểu thư tỉnh?"

"Đúng vậy, lão gia." Tên nhóc sai vật trả lời, ngẩng đầu nhìn Cố Trường Viễn, nhẹ giọng nói: "Hơn nữa, đại tiểu thư đã gặp lão phu nhân."

"Gặp lão phu nhân? Lão phu nhân truyền nàng tới?"

"Không, nghe nói là đại tiểu thư chính mình chủ động đi gặp."

Cố Trường Viễn nghe xong, mắt híp lại, nhíu mày, chủ động đi gặp? Thanh nhi làm sao có thể chủ động đi gặp lão phu nhân? Suy nghĩ một hồi, Cố Trường Viễn hỏi: "Đại tiểu thư hiện tại ở đâu?"

"Ở phòng của nàng."

"Đúng không?" Cố Trường Viễn nghe xong như có điều suy nghĩ, Thanh nhi gặp lão phu nhân xong vậy mà lại bình yên vô sự? Đây rốt cuộc là sự bình yên trước cơn bão? Hay là đã xuất hiện chuyển biến gì mình không biết đây? Xem ra vấn đề này chỉ có lão phu nhân cho mình đáp án.

Tê Hà viện

Lý Kiều nhìn Cao mẹ trở về một mình, khuôn mặt trầm xuống, cau mày nói: "Người đâu? Lẽ nào nàng còn không có tỉnh?"

"Đại tiểu thư nàng đã tỉnh, nhưng..." Cao mẹ vẫn chưa nói hết, Lý Kiều đã lớn tiếng ngắt lời.

"Đã tỉnh vì sao không tới gặp ta?" Lý Kiều nghiêng răng nói: "Nàng bây giờ là càng ngày càng không để mẩu thân ta đây vào trong mắt, nha đầu đáng chết này, ta thực sự là hối hận sinh hạ nàng, nếu như không phải là bởi vì nàng, ta như thế nào sẽ..."

"Phu nhân." Cao mẹ nghe Lý Kiều càng nói càng kỳ cục, vội vàng cắt ngang.

"Vì sao không cho ta nói, ta chỗ nào nói sai sao? Lẽ nào ta như bây giờ, không đều là nàng làm hại sao?" Lý Kiều kích động nói.

Cao mẹ nhìn thân thể gầy guộc của Lý Kiều, chịu đựng chưa xót khổ sở, thờ dài nói: "Phu nhân, người trước đừng kích động, nghe lão nô nói hết đã."

"Không cần nói, nàng không đến quên đi, nàng không muốn gặp ta, ta cũng không hiếm lạ thích gặp nàng."

"Phu nhân, đại tiểu thư nàng không phải là không tới, mà là thân thể của nàng còn chưa khỏi hẳn, nàng sợ tới sẽ đem bệnh lây đến phu nhân, vì thế mới không tới. Nhưng đại tiểu thư nói, chờ nàng hoàn toàn kháng phục sẽ đến thỉnh an phu nhân."

"Cao mẹ, người không cần phải thay nàng bao biện." Đối với những lời này của Cao mẹ, Lý Kiều một chút cũng không tin.

"Phu nhân, là thật." Cao mẹ nhìn Lý Kiều, nghiêm túc nói: "Lão nô lần này thật không có thay tiểu thư giấu diếm, những lời này đều là đại tiểu thư chính mình nói."

Lý Kiều nhìn Cao mẹ, từ lúc nàng còn nhỏ Cao mẹ đã bắt đầu hắt hủi nàng, đối với nàng, Lý Kiều vẫn là rất hiểu, bây giờ nhìn Cao mẹ như vậy, biết nàng không có nói dối, nhưng Lý Kiều vẫn rất hoài nghi nói: "Những gì người nói là sự thật? Cố Thanh Uyển nàng thực sự nói như vậy?"

"Là thật, phu nhân." Cao mẹ nhớ tới lời của Cố Thanh Uyển, còn có biến đổi của nàng, trong lòng hết sức thoải mái, trên mặt lộ ra mỉm cười, trong thanh âm lộ ra hi vọng: "Phu nhân, đại tiểu thư lần này sinh bệnh khỏi, hình như thay đổi rất nhiều, không chỉ trở nên hiểu chuyện, cũng bắt đầu biết quan tâm phu nhân, phu nhân, chỉ cần tiểu thư có thể thay đổi, vậy đối với nàng hay đối với phu nhân cũng đều là chuyện tốt nha!"

"Nàng quan tâm ta? Cao mẹ, lời này người nói quá sớm." Lý Kiều quá khích nói: "Ta xem, nàng nhất định lại học được từ chỗ Nhị di nương những lời này, liên hợp cùng Nhị di nương muốn tính toán ta cái gì đi!"

"Phu nhân, người cũng không thể nghĩ như vậy, đại tiểu thư trước kia là cùng Nhị di nương thân cận chút, đối với phu nhân có thể có chút bất kính, nhưng, cũng là bởi vì lúc đó tuổi của nàng còn nhỏ, bị Nhị di nương đầu độc mà thôi, bây giờ, đại tiểu thư đã trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện nàng dĩ nhiên là suy nghĩ rõ ràng, vì thế, lão nô tin tưởng, những lời đại tiểu thư nói lần này đều là thật tâm."

"Suy nghĩ rõ ràng? Hừ! Ta nhưng không dám hy vọng xa vời." Lý Kiều nhìn Cao mẹ, châm chọc nói: "Trước đây, người cùng nàng nói qua bao nhiêu lần, không nên cùng Nhị di nương thân thiết như vậy, Nhị di nương đối với nàng không phải thật tâm, thế nhưng, nàng tin sao? Nàng không những một chút cũng không để lời nói của người ở trong lòng, lại còn vì thế mà hận người, vì thế, người muốn nói nàng chính mình suy nghĩ rõ ràng rồi, ta là thế nào cũng không thể tin."

Cao mẹ thấy Lý Kiều khẳng khái giữ ý kiến của chính mình, hoàn toàn không nghe lời nói của mình, tuy rằng rất thất vọng, nhưng có thể hiểu được, nút thắt của phu nhân và tiểu thư, không phải chỉ vài đôi lời của mình là có thể gỡ bỏ, do chính mình quá nóng lòng chút. Cao mẹ không tiếp tục vấn đề này nữa, vươn tay bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Lý Kiều, ôn nhu nói: "Chờ mấy ngày nữa, phu nhân người gặp tiểu thư, người sẽ phát hiện, đại tiểu thư nàng bây giờ cùng trước kia thật sự là bất đồng."

"Ta đây sẽ xem xem, nàng cùng với trước đây có bao nhiêu bất đồng." Lý Kiều lạnh nhạt thờ ơ nói, bởi vì ở trong lòng nàng, Cố Thanh Uyển cho dù có thay đổi, nàng cũng chỉ là một cái gì cũng không có - nữ nhi, mà sẽ không trở thành chính mình hãnh diện - nhi tử.

Phúc Thọ các

"Mẫu thân."

Lão phu nhân gật đầu, chỉ chỉ cái ghế bên người, nói: "Người đã đến rồi, ngồi đi!"

"Vâng." Cố Trường Viễn sau khi ngồi xuống giống như thường ngày, quan tâm nói: "Mẫu thân ngày hôm nay khỏe chứ."

"Ừ! Ta vẫn như thế." Lão phu nhân nói, dừng một chút, nhìn Cố Trường Viễn: "Thanh Uyển nàng, tỉnh." Nói xong, chậm rãi đợi xem phản ứng của Cố Trường Viễn.

Cố Trường Viễn nghe xong, nhìn lão phu nhân thẳng thắn thành khẩn nói: "Nhi tử vừa nghe được tên nhóc sai vật nói, Thanh Uyển nàng tỉnh, nhi tử lo lắng coi như là buông xuống."

Cố Trường Viễn trả lời làm cho ánh mắt của lão phu nhân nhu hòa hẳn đi, khóe miệng tràn ra mỉm cười, nói: "Đúng nha! Lòng của tổ mẫu ta đây cũng có thể buông hạ."

Những lời này của lão phu nhân khiến ánh mắt của Cố Trường Viễn lóe lên, ngoài miệng lại cười hỏi: "Nhi tử nghe tên sai vật nói, mẫu thân đã gặp Thanh Uyển?"

"Gặp rồi." Đối với việc Cố Trường Viễn hỏi phủ, đã biết những gì, lão phu nhân rất rõ ràng, lúc này hần thẳng thắn hỏi vấn đề này, làm cho lão phu nhân cười lên, dứt khoát đáp.

"Nha đầu kia, thực sự là không bớt lo." Cố Trường Viễn khẽ khiển trách, nói với lão phu nhân: "Nàng không có nói gì bất kính với mẫu thân đi!"

"Nàng không nói gì làm ta mất hứng, nhưng lại nói một số điều làm ta thấy rất ngoài ý muốn nha!"

"Nga! Thanh Uyển thế nhưng cũng có lúc làm mẫu thân bất ngờ?" Cố Trường Viễn ngạc nhiên nói.

"Đúng nha! Thật bất ngờ, người có muốn nghe một chút hay không?"

"Mẫu thân nói như vậy, nhi tử trái lại thật sự hiếu kỳ."

"Tề mẹ, đem những gì đại tiểu thư nói hôm nay, cùng lão gia thuật lại một lần."

"Vâng." Tề mẹ tiến lên, đem những gì Cố Thanh Uyển đã nói qua, không sót một chữ chậm rãi kể lại.

Nghe Tề mẹ kể, Cố Trường Viễn vẻ mặt biến đổi bất định, chờ Tề mẹ nói xong, đáy mắt hần hiện lên một đạo lãnh quang, rồi lại chớp mắt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thay Đổi

Đình Lai Viện

"Mai Hương, người vừa nói cái gì? Đại tiểu thư muốn đem Lan Hương cho ta?" Nhị di nương nhìn chăm chăm Mai Hương, trong mắt lộ ra lửa giận, trầm giọng nói.

"Vâng."

Mai Hương vừa dứt lời, khuôn mặt của Nhị di nương trầm xuống.

Một bên Lan Hương mở to hai mắt nhìn Mai Hương, trong mắt tràn đầy kích động, hưng phấn, bất chấp quy củ dùng sức nắm chặt cánh tay Mai Hương, cấp thiết nói: "Mai Hương, người nói là sự thật sao? Đại tiểu thư nàng thực sự... Thực sự cấp ta cho Nhị di nương sao?"

"Ừ, là thật."

"Lan Hương, người đi xuống trước." Nhị di nương nhìn sắc mặt vui mừng của Lan Hương, trong mắt hiện lên lãnh ý, mở miệng nói.

"Vâng, di nương, nô tỳ trước đi làm chuyện khác, có chuyện gì, di nương cứ gọi nô tỳ." Lan Hương không thể kìm nén được tâm trạng vui vẻ của mình, mặt đầy ý cười đáp lại.

Mai Hương nhìn nàng một cái, nhanh như vậy liền đem chính mình thành nha đầu của Nhị di nương, ha ha, Lan Hương người thật đúng là không thể tiếp tục chờ đợi được nha!

"Ừ!" Nhị di nương nhàn nhạt ưng thuận, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mai Hương.

Lan Hương nghe Nhị di nương đáp ứng, cảm giác chính mình vừa đến, Nhị di nương liền bắt đầu coi trọng mình, nghĩ vậy, nàng quay qua Mai Hương cười đắc ý, hài lòng rồi đi.

Mai Hương nhìn bộ dáng cuối cùng cũng đạt được toại nguyện đó của Lan Hương, đuôi mắt đảo qua biểu tình âm trầm của Nhị di nương, trong mắt ẩn giấu châm chọc, trong lòng cười nhạt, Lan Hương hi vọng người không nên hối hận mới tốt.

"Cố Thanh Uyển nàng là có ý gì? Lan Hương vừa mới đến, nàng lại để cho người tới truyền lời, nàng muốn làm gì?" Nhị di nương lạnh lùng nói, "Mai Hương, người hãy thành thật nói cho ta biết, Cố Thanh Uyển nàng đang hoài nghi điều gì? Hay là, Cao mẹ lão câu kia đã nói gì với nàng?"

"Bẩm báo Nhị di nương, cái này, nô tỳ không rõ ràng lắm." Mai Hương cúi đầu đáp.

"Không biết? Người làm sao sẽ không biết? Khi Cao mẹ đi vào trong đó, không phải người đều ở bên nàng hầu hạ sao?"

"Nô tỳ chỉ đem trà đến cho các nàng, đã bị đại tiểu thư phái đến chỗ di nương truyền lời, vì thế, Cao mẹ và đại tiểu thư đã nói những gì, nô tỳ cũng

không biết."

"Ý của ngươi là, để Lan Hương tới chỗ ta, thật là do Cố Thanh Uyển nàng tự mình nói?" Nhị di nương cau mày nói.

"Đúng vậy."

"Cố Thanh Uyển nàng vô duyên vô cớ đem Lan Hương cho ta làm gì?" Nhị di nương lăm bằm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi: "Lan Hương đến chỗ ta, Cố Thanh Uyển nàng biết không?"

"Đại tiểu thư nàng không biết."

"Thật không?"

"Di nương, nếu như không còn chuyện gì khác, nô tỳ xin cáo lui."

Nhị di nương gật đầu, "Mai Hương, sau này chỗ đại tiểu thư có tin tức gì, nhớ kỹ phải đến nói cho ta đầu tiên." Nhị di nương dụ dỗ nói: "Ta sẽ không bạc đãi ngươi."

"Vâng, đa tạ Nhị di nương." Mai Hương nhẹ giọng đáp lại, quỳ gối, "Nô tỳ xin cáo lui."

"Ừ! Trở về đi!"

Nhị di nương đứng dậy, nhìn bóng lưng Mai Hương đi xa, trong mắt hiện lên lệ khí.

Vương mẹ đi tới bên người nhị di nương, thấp giọng nói: "Di nương, không biết có phải do lão nô suy nghĩ nhiều hay không mà luôn cảm thấy Mai Hương nàng hình như có chút không thích hợp?"

"Đúng là không thích hợp, trước đây mỗi khi ta hứa nàng sẽ có chỗ tốt cho nàng, nàng rất kích động, cảm kích, nhưng hôm nay nàng ngay cả đầu cũng không ngẩng, trong thanh âm một tia vui mừng cũng không có, ngay cả những việc ta hỏi nàng, nàng cũng là ba lần trả lời không biết."

"Di nương, ngươi nói có phải hay không là bởi vì Lan Hương đến viện của chúng ta mà nàng lại không thể tới, trong lòng nàng không phục nên mới có thể như vậy, dù sao, Lan Hương hai người các nàng vì chuyện này từ chỗ tốt vẫn luôn góp chút sức lực đâu!" Vương mẹ suy đoán nói.

"Nếu như chỉ là bởi vì nguyên nhân này, thế thì hoàn hảo, nếu như không phải..." Trong mắt Nhị di nương hiện lên sát ý.

Vương mẹ thấy vẻ mặt của Nhị di nương, trong lòng hiểu rõ, Mai Hương biết không ít chuyện của Nhị di nương, nếu như nàng nổi lên dị tâm, vậy thì tuyệt đối không thể lưu giữ nàng.

Vương mẹ hỏi: "Di nương, Lan Hương nha đầu kia cần an trí như thế nào?"

"Nàng? Thành sự không thấy bại sự có thừa, nhìn đều chứng mất." Nhị di nương khinh thường, lạnh lùng nói: "Hơn nữa, ta chỉ là một di nương, vô duyên vô cớ muốn nha đầu của nàng, người khác biết được còn không biết sẽ nghĩ như thế nào đâu!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Làm sao? Nàng ở đâu tới thì trả về chỗ đó."

"Vậy lão nô sẽ đưa nàng trở lại."

"Không, ta sẽ tự mình tống nàng đi."

"Nàng chỉ là một nha đầu, làm sao đáng giá để di nương ngươi làm như thế, vẫn là..."

"Nàng đương nhiên không đáng để ta đi một chuyến." Nhị di nương vừa nói vừa giơ tay kên vuốt ve búi tóc: "Lan Khê không phải nói Cố Thanh Uyển ngu ngốc kia hình như thay đổi rất nhiều hay sao? Không chỉ làm cho Hạ nhi của ta bị ủy khuất, lại còn thoát khỏi trách phạt, ta vừa vặn đi qua xem một chút, vị đại tiểu thư ngu xuẩn mười mấy năm này bây giờ trở nên rốt cuộc lợi hại thế nào." Nhị di nương nói, khóe miệng tràn ra một tiếng châm biếm.

Sính Lai Viện

Mai Hương từ chỗ Nhị di nương trở về, đi vào trong phòng, nhìn đại tiểu thư ngồi trên tháp thượng, đang định bẩm báo với nàng chuyện của Lan Hương, nhưng khi nhìn đến người sau lưng nàng thì sững sốt một chút, nàng tại sao lại ở chỗ này?

"Đã trở về?"

Thanh âm nhàn nhạt của Cố Thanh Uyển vang lên, Mai Hương vội vàng thu hồi tầm mắt, cung kính nói: "Vâng, nô tỳ đã đem tất cả những gì tiểu thư giao phó đều nói cho nhị di nương."

"Ừ!" Cố Thanh Uyển nhàn nhạt lên tiếng, nhìn Mai Hương, bình thản nói: "Nha đầu sau lưng ta, còn nhớ chứ!"

"Nô tỳ nhớ được, Lan Chi cô nương từng cùng nô tỳ hầu hạ quá tiểu thư." Mai Hương nói, thấy Lan Chi gật đầu với mình, nhanh chóng mỉm cười đáp lại.

"Ừ, bây giờ nàng sẽ thay thế vị trí của Lan Hương, sau này mọi việc trong sân đều do người và nàng cùng nhau quản."

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương đè nén rung động trong lòng, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, đại tiểu thư dĩ nhiên sẽ đem nàng đến thay thế vị trí của Lan Hương.

"Được rồi, Mai Hương người đi làm việc trước đi!"

"Vâng." Mai Hương nhìn Lan Chi một cái, áp chế đầy bụng nghi hoặc rồi đi.

"Lan Chi." Cố Thanh Uyển khẽ gọi.

"Có nô tỳ." Lan Chi đi tới trước mặt, cung kính nói.

"Trở lại chỗ này của ta, người có bằng lòng hay không?"

Cố Thanh Uyển nói khiến Lan Chi khó hiểu, mình không phải là đã trở về sao? Đại tiểu thư thế nào còn hỏi như vậy? Tuy rằng không thể nào giải thích được, nhưng Lan Chi vẫn thành thật đáp: "Nô tỳ nguyện ý."

Lan Chi - con gái nuôi của Cao mẹ, bất quá đây là trên danh nghĩa, kì thực nàng là thủ hạ đắc lực nhất của Cao mẹ khi còn ở Lý gia, sau lại bởi vì Lý Kiều sinh hạ Cố Thanh Uyển, liền đem nha đầu này trở thành trên danh nghĩa con gái nuôi của Cao mẹ đưa vào trong phủ, vì để cho bên người Cố Thanh Uyển có một cái nha đầu thỏa đáng, trung tâm, có thể chiếu cố cuộc sống của nàng. Điều này cũng đã được chứng minh Lan Chi quả thật là một nha đầu tốt, cẩn thận tỉ mỉ, chu đáo trung tâm, mọi nơi đều vì Cố Thanh Uyển mà suy nghĩ, bảo vệ thật tốt Cố Thanh Uyển.

Nhưng cũng bởi vì như vậy mà nàng trở thành cái đinh trong mắt nhị di nương, cuối cùng bị nhị di nương ly gián, nàng bị tiền thân chán ghét mà vứt bỏ, thiếu chút đuối nàng ra khỏi phủ.

Thế nhưng bây giờ Cố Thanh Uyển đã không phải là tiền thân trước kia, nàng bây giờ muốn nhất chính là người như Lan Chi.

Cố Thanh Uyển nhìn Lan Chi, sáng lạn cười, "Lan Chi, người trở về, ta thật cao hứng."

"Đại tiểu thư..." Lan Chi bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cố Thanh Uyển, Cao mẹ nói đại tiểu thư bây giờ đã thay đổi, chính mình còn từng hoài nghi, thế nhưng hiện tại lại tin tưởng, không vì cái gì khác mà vì câu nói vừa rồi của đại tiểu thư, còn có ánh mắt tràn đầy vui sướng kia của nàng.

"Đại tiểu thư, lão gia tới." Thanh âm của Mai Hương từ cửa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngoan *

Cố Thanh Uyển nghe xong, ánh mắt hơi co lại, mỉm cười, "Mai Hương, thỉnh phụ thân ngồi chờ ở phòng ngoài, ta sửa soạn một chút rồi lập tức tới ngay."

"Vâng, tiểu thư."

"Tiểu thư, để nô tỳ trang điểm cho người!" Lan Chi nhìn mái tóc Cố Thanh Uyển có chút tán loạn ở bên hông, nhẹ giọng nói.

"Không cần, vết thương trên đầu tốt nhất cứ để như vậy đi!"

"Vâng, nô tỳ sửa sang lại y phục cho người."

"Ừ!" Cố Thanh Uyển giang hai tay ra, nhìn Lan Chi đang cẩn thận tỉ mỉ chỉnh trang quần áo, ngược mắt, nhẹ giọng nói: "Người nghĩ phụ thân rất tốt với ta sao?"

Cố Thanh Uyển vừa dứt lời, bàn tay đang thắt nút buộc của Lan Chi rối loạn một chút, cúi đầu thấp giọng nói: "Lão gia... Lão gia đối với tiểu thư rất tốt."

Cố Thanh Uyển nghe vậy, trong mắt hiện lên tiểu ý, "Đúng nha! Thực sự rất tốt, trong tất cả các huynh muội, phụ thân đối với ta là tốt nhất." Cố Thanh Uyển nói, khóe miệng lại tràn ra lạnh như băng châm chọc. Tốt đến nỗi vô luận Cố Thanh Uyển nàng làm gì sao, người làm cha như hấn đều toàn lực bảo vệ, trải qua nhiều năm như vậy, trước giờ chưa từng nặng lời đối với nàng.

Nhưng kỳ quái là, hấn cũng không dạy nàng chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, hay là hấn cho rằng, lễ pháp, quy củ, giáo dưỡng.. tất cả

những thứ này trên đời cũng không quan trọng bằng nàng?

Có một phụ thân sẵn sàng vì nàng gánh vác mọi thứ, Cố Thanh Uyển còn cần cố kỵ cái gì, sợ hãi cái gì đây? Thật tình, dụng tâm lương khổ của Cố Trường Viễn, kết quả là một Cố Thanh Uyển kiêu căng càn quấy, không biết sợ, ngu xuẩn.

Vì sao Cố Trường Viễn làm như vậy, hiện tại Cố Thanh Uyển còn không biết, bất quá, nàng cũng không cảm thấy thất vọng, thương tâm.

Bởi vì kiếp trước nguyên nhân, Cố Thanh Uyển đối với từ "phụ thân" này không có bao nhiêu hướng tới, cũng không có bao nhiêu kỳ vọng, chỉ cảm thán, tình thương của cha đối với mình, vô luận là kiếp trước hay kiếp này, đều là cực hạn châm chọc.

"Đại tiểu thư, được rồi."

"Vây đi thôi, mấy ngày nay ta cũng không gặp được phụ thân rồi, thật phần nhớ hân." Cố Thanh Uyển khẽ cười nói.

Chẳng biết tại sao mà câu nói khinh nhẹ của Cố Thanh Uyển, còn có vẻ mặt mang theo ý cười của nàng làm cho trong lòng Lan Chi run lên một cái, sống lưng có chút phát lạnh.

Khi Cố Thanh Uyển đi tới phòng ngoài, nghe thấy Cố Trường Viễn đang hỏi Mai Hương về tình trạng thân thể của mình.

"Tiểu thư nhà người sau khi tỉnh, nhưng là có nói chỗ nào không khỏe không?"

"Hồi bẩm lão gia, đại tiểu thư ngoại trừ thân thể có chút mệt mỏi, những nơi khác đều vẫn khỏe."

"Ừ, vậy là tốt rồi, nhất định phải cẩn thận hầu hạ đại tiểu thư, không được chậm trễ, rõ chưa?"

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ, nhất định sẽ chiều cố tiểu thư thật tốt."

"Ừ!"

Cố Thanh Uyển nghe thấy những lời nói như vậy của Cố Trường Viễn, mặt đầy ý cười bước vào.

Cố Trường Viễn nghe được tiếng bước chân, ngừng đầu liền bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt khi nhìn thấy chính mình, trong mắt hàm chứa ý lại.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kích động, ủy khuất, vui vẻ, thanh âm mang theo một tia ghen ngào: "Cha!"

Nhìn Cố Thanh Uyển cùng trước đây không giống, ánh mắt Cố Trường Viễn lóe lên, đè nén nghi vấn trong ngực, vội vàng đứng dậy, lo lắng nói: "Thanh nhi, làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái sao?"

"Không có."

"Vây tại sao lại rơi nước mắt? Có phải vết thương lại đau hay không?"

"Đều không phải, là Thanh nhi thấy cha thật cao hứng." Cố Thanh Uyển lau khóe mắt, ánh mắt hoen đỏ nói.

"Đứa nhỏ này, thấy cha vui vẻ cũng không cần khóc nha!" Cố Trường Viễn buồn cười nhìn Cố Thanh Uyển, khi thấy vết thương trên đầu nàng, đau lòng nói: "Thanh nhi, con chịu thiệt thòi rồi."

"Cha, cha không giận Thanh nhi sao?" Cố Thanh Uyển nghe xong lời của hân, có chút thấp thỏm nói.

"Cha tại sao muốn giận Thanh nhi nha?"

"Bởi vì, ta lại gây họa."

"Chuyện lần này, cha đều đã điều tra kỹ, không phải là lỗi của Thanh nhi."

"Thật vậy chăng? Cha, cha thực sự không cảm thấy Thanh nhi cùng người ta đánh nhau là sai sao?" Trong mắt Cố Thanh Uyển lộ ra mê man, vội vàng nói.

"Thanh nhi là vì bảo vệ người nhà mới động thủ đánh người, đây là đại nghĩa, vì thế Thanh nhi không chỉ không sai mà còn có công."

"Thật vậy chăng?"

"Đương nhiên là thật." Cố Trường Viễn nói.

Cố Thanh Uyển yên tâm nở nụ cười, nhìn Cố Trường Viễn vui vẻ nói: "Cha, người đối với ta thật tốt."

"Người là nữ nhi của ta, lại là chúng ta Cố gia trưởng nữ duy nhất, cha đối với người tốt là dĩ nhiên."

Nghe được "trưởng nữ duy nhất" mấy chữ này, trong đầu Cố Thanh Uyển lóe lên linh quang, mắt híp lại rồi lại ngay lập tức khôi phục thái độ bình thường.

Cố Trường Viễn nhìn dáng vẻ đặc ý của Cố Thanh Uyển, nhớ tới những lời nàng nói cùng lão phu nhân, trong mắt hiện lên tìm tòi nghiên cứu, mở miệng nói: "Thanh nhi, ta nghe tổ mẫu ngươi nói, lần này cảm tức là chính ngươi tự mình cầu?"

"Ừ."

"Vì sao lại yêu cầu tổ mẫu điều này? Thanh nhi không phải là sợ nhất bị phạt sao?"

"Cha, nữ nhi quả thật rất sợ bị phạt, nhưng lần này sau khi nữ nhi bị thương, đột nhiên cảm giác được ta trước đây như vậy khẳng định là làm cho tổ mẫu, phụ thân rất lo lắng, trong lòng nữ nhi bất an, cho nên mới cầu xin cảm tức, cha, ngươi nghĩ nữ nhi làm vậy có đúng hay không?"

"Thanh nhi trưởng thành rồi, đã biết vì phụ thân suy nghĩ rồi." Cố Trường Viễn nói, vuốt ve mái tóc của Cố Thanh Uyển, từ ái nói: "Thanh nhi vẫn luôn rất tốt, không cần phải thay đổi gì cả."

Không cần thay đổi gì? Cố Thanh Uyển rũ mắt, che kín đáy mắt băng lãnh, Cố Trường Viễn, ngươi, điên rồi.

"Lão gia, đại tiểu thư, Nhị di nương tới." Một nha đầu canh cửa bỗng nhiên đi tới, bẩm báo.

Nghe thấy Nhị di nương đến, Cố Trường Viễn nhíu mày một cái, Cố Thanh Uyển lại cao hứng nói: "Mau, mau đi di nương vào."

"Vâng, tiểu thư."

"Nhị di nương tới thăm, Thanh nhi rất vui vẻ."

"Ừ."

Cố Trường Viễn nhìn bộ dáng mong ngóng nhìn về phía cửa của Cố Thanh Uyển, cười cười, không nói gì nữa.

Nhị di nương đi tới, thấy Cố Trường Viễn đã ở đây, cười, cúi người nói: "Cấp lão gia thỉnh an."

"Được rồi, đứng lên đi! Từ khi nào lại học được những hư lễ này?" Cố Trường Viễn cười nói.

Nhị di nương cười đứng dậy: "Lão gia tới từ khi nào?"

"Vừa tới được một lúc, ta nghe tin Thanh nhi tỉnh, liền tới xem nàng một chút."

"Lão gia đối với đại tiểu thư nhưng là rất tốt."

"Nói cái gì đâu? Di nương ngươi cũng không sai, đã muộn như thế này còn đến thăm Thanh nhi."

"Đây là việc tỳ thiếp nên làm."

Cố Thanh Uyển nghe hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ, tâm tình bởi bọn họ diễn trong nháy mắt tiêu thất, cảm thấy thật chướng mắt.

"Cha, nữ nhi nghĩ di nương không những đến thăm ta mà còn đến để cảm tạ ta đâu." Cố Thanh Uyển nhìn bọn họ đặc ý nói.

"Nga! Thanh nhi đã làm chuyện tốt gì, mà lại nói di nương đến là cảm ơn ngươi?"

"Lão gia, việc đó là..." Nhị di nương vừa mở miệng đã bị Cố Thanh Uyển cắt đứt.

"Di nương coi trọng một nha đầu trong viện, nữ nhi biết được, không đợi di nương mở miệng liền đem nha đầu đó đưa cho nàng. Cha, ta làm được rất tốt đi!" Cố Thanh Uyển thấy bộ dáng gấp gáp của Nhị di nương, nói: "Ta nghĩ di nương hiện tại nhất định rất vui vẻ, vì thế mới có thể trở thế này vẫn còn đến cảm ơn nữ nhi, có đúng hay không nha! Di nương?"

"Đúng không? Ngươi coi trọng một nha đầu trong viện của Thanh nhi?" Cố Trường Viễn nhìn Nhị di nương, thanh âm có chút trầm thấp.

"Không phải như thế, lão gia, đại tiểu thư nàng chắc là hiểu lầm rồi, tỳ thiếp không nghĩ muốn nha đầu trong viện của nàng." Nhị di nương thảm buồn bực, Cố Thanh Uyển nha đầu chết tiệt này, làm sao có thể nói như vậy.

"Di nương, ngươi không cần ngượng ngùng, không phải là một nha đầu sao? Ngươi nếu thích, ta đem cho ngươi là được rồi."

"Đại tiểu thư, tỳ thiếp thật sự không hề muốn nha đầu của ngươi."

"Không muốn?" Cố Thanh Uyển vẻ mặt không hiểu nhìn Nhị di nương nói: "Thế tại sao Lan Hương cái nha đầu kia lại ba lần năm lượt đến chỗ nhị di nương? Ta còn tưởng rằng là di nương có chuyện gì cần nói với nàng, nàng mới có thể thường xuyên đi qua, chẳng lẽ không phải sao?"

Chương 18: Lòng Dạ

Cố Trường Viễn nhưng là một chút cũng không ngốc, Cố Thanh Uyển vừa nói ra những lời này, hẳn chỉ biết là chuyện gì đã xảy ra, mặt không thay đổi nhìn Nhị di nương, "Nếu như ngươi đã coi trọng nha đầu kia liền giữ đi! Có điều phải cảm tạ Thanh nhi, nàng đối với di nương ngươi nhưng là có lòng."

Lời nói của Cố Trường Viễn làm cho nhị di nương muốn nói lại dừng lại, tâm tình biến đổi nhiều lần ở đáy mắt, cuối cùng nở nụ cười thật tươi, "Lão gia nói phải, đại tiểu thư lúc nào cũng nghĩ đến tỳ thiếp, tỳ thiếp thật sự rất cảm động."

Cố Thanh Uyển nghe xong, cười nói: "Di nương không cần khách khí, bình thường ngươi đều chiều cố ta rất nhiều, ta hồi báo một chút cũng là nên."

"Đại tiểu thư là trưởng nữ của Cố gia chúng ta, có thể chiều cố ngươi chính là phúc khí của tỳ thiếp." Nhị di nương nhìn Cố Thanh Uyển, thương yêu nói: "Chỉ cần tiểu thư không chê tỳ thiếp ngu dốt, sau này tỳ thiếp nhất định sẽ toàn lực hầu hạ đại tiểu thư."

Cố Thanh Uyển trong lòng cười nhạt, thật là không biết xấu hổ, để ngươi toàn lực hầu hạ đến phế đi! Nhưng mà trên mặt lại nở ra nụ cười thỏa mãn, "Cha, di nương đối với ta thật tốt."

"Nàng đối với ngươi tốt là đúng." Cố Trường Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thanh Uyển, ngữ vị sâu xa nói: "Sau này nếu như Thanh nhi có chuyện gì chưa quyết định được, không nên đi làm phiền mẫu thân ngươi, thân thể của nàng không tốt, trước hãy đi hỏi di nương, biết chưa?"

"Ừ, Thanh nhi biết." Cố Thanh Uyển cười đáp, lồng ngực lại phát lạnh, Cố Trường Viễn, ngươi đang tính toán điều gì?

Mà một bên nhị di nương, rũ xuống mi mắt, che khuất đắc ý, đường hoàng lại châm chọc tiểu ý.

Nghe thấy Cố Thanh Uyển nhu thuận trả lời, Cố Trường Viễn trong mắt lộ ra thỏa mãn, chuyển qua phía Nhị di nương nói: "Thanh nhi nàng tặng cho ngươi một nha đầu, ngươi có phải hay không cũng nên có cái gì đáp lại nha!"

Ánh mắt Nhị di nương sáng lên, nở nụ cười, tự trách nói: "Ngươi xem ta thực sự là hồ đồ, nếu như lão gia không nhắc nhở, ta thật đúng là quên mất."

Nhị di nương đi lên phía trước, thân thiết cầm tay Cố Thanh Uyển, nhìn Cố Trường Viễn, thông tình đạt lý nói: "Lão gia, đại tiểu thư cho ta một nha đầu, như vậy ở đây đã có thể thiếu mất một nha đầu hầu hạ nàng, tỳ thiếp cũng không thể bởi vì mình mà để tiểu thư bị ủy khuất, nếu không lỗi của tỳ thiếp sẽ to lắm, vì thế nha, chờ lát nữa tỳ thiếp sẽ lập tức chọn hai nha đầu cơ trí lanh lợi đưa cho tiểu thư, lão gia, ngươi thấy thế nào?"

"Ừ! Ngươi suy nghĩ chu toàn, liền an bài như ngươi nói đi."

Ha ha, đây là quang minh chính đại xếp người đến chỗ của mình đây, cũng là, Cố Thanh Uyển thật ra rất hiểu tính toán của nhị di nương. Trước đây bởi vì có Lan Hương, Mai Hương nàng căn bản không cần sắp đặt người, sẽ có người mau chóng báo cáo tin tức của mình cho nàng, như vậy, nàng làm sao có thể làm điều thừa đâu? Thế nhưng hiện tại không giống, Lan Hương đi mất, Mai Hương cũng thay đổi, tin tưởng dựa vào sự thông minh của nhị di nương nhất định đã sớm nhận ra điểm này, vì thế nàng bây giờ mới có thể xếp người vào chỗ của mình, đáng tiếc nha! Chính mình đã nghĩ đến điều này từ lâu, vì thế Lan Chi mới có thể vào lúc trước khi các nàng tới liền trở lại sân của mình.

Cố Thanh Uyển cúi đầu, nhìn đôi tay như ngọc đang nắm lấy tay mình, nhú này một cái, khó chịu. Cố Thanh Uyển trực tiếp rút tay ra, nhìn về mặt ngây ngốc của nhị di nương, bất mãn nói: "Di nương, ta cho ngươi một người, ngươi lại cho ta hai người, như vậy ta làm gì còn công lao gì nữa. Ta không cần!"

Ngôn ngữ bốc đồng của Cố Thanh Uyển khiến Cố Trường Viễn nở nụ cười, Nhị di nương cười lạnh trong lòng, ngu ngốc.

"Công lao của Thanh nhi, cha sẽ nhớ kỹ, thế nhưng mấy người này ngươi nên nhận lấy, bên người không có hạ nhân hầu hạ nhưng là không thể được."

"Đại tiểu thư đối tốt với tỳ thiếp, tỳ thiếp trong lòng rất cảm kích, nhưng lại không thể để cho tiểu thư bị thiếu người, cho nên người này tiểu thư nhất định phải nhận lấy, nếu không Lan Hương nha đầu kia ta cũng không thể muốn."

"Người ta đã cho ngươi, di nương lại đem trả lại ta, thế chẳng phải là không cho ta mặt mũi sao? Di nương, ngươi thế nhưng lại không thích nha đầu ta đưa sao?" Mặt Cố Thanh Uyển bỗng nhiên biến sắc, ngang ngược, nổi nóng nói.

"Đại tiểu thư.. Ta không có ý đó, ta chỉ là lo lắng bên người tiểu thư thiếu nhân thủ nên mới nói như vậy, tiểu thư ngươi cũng không thể vu oan tỳ thiếp a." Nhị di nương thầm giận dữ, thực sự là tiện nha đầu hỉ nộ vô thường.

"Không phải là ý đó thì tốt rồi, người ngươi giữ đi!" Cố Thanh Uyển không cho phản đối, quả quyết nói: "Hơn nữa, ngươi lo lắng cũng là thừa, bên cạnh ta đã có người hầu hạ, ngươi không cần đem người tới nữa."

"Lan Hương đi, nha đầu hầu hạ bên người tiểu thư không phải chỉ còn mỗi Mai Hương sao? Vậy làm sao mà đủ? Ta thấy ta vẫn là..."

Nhị di nương vẫn chưa dứt lời, đã bị Cố Thanh Uyển cắt đứt: "Ai nói chỉ có mỗi Mai Hương?"

Cố Thanh Uyển quay ra phía sau gọi: "Lan Chi, đi đến gặp cha với di nương."

Nghe được cái tên này, Cố Trường Viễn và Nhị di nương đều ngẩn ra, nhìn nha đầu đi lên phía trước cúi người hành lễ với bọn họ, vẻ mặt đều có chút thay đổi.

"Nô tỳ gặp qua lão gia, gặp qua Nhị di nương."

"Đứng lên đi!" Cố Trường Viễn bình thân nói, vẻ mặt ngờ ngạc, khó lòng vừa rồi đã tiêu thất vô tung.

"Lan Chi?" Nhị di nương cau mày nói: "Đại tiểu thư, nha đầu này làm sao có thể gọi đến đâu? Trước đây không phải vì nàng làm việc không tốt, cũng đã chọc người tức giận không ít lần, làm sao có thể lại để nàng hầu hạ người? Không được, không được, hãy để tỳ thiếp đem hai nha đầu đến đây cho người đi!"

Cố Thanh Uyển nhìn phản ứng của bọn họ, thăm than, xem ra là lòng dạ của Nhị di nương vẫn không so được với Cố Trường Viễn nha!

Cố Thanh Uyển chớp mi, "Cũng là bởi vì trước đây nàng không làm ta hài lòng, ta mới để nàng trở về!"

"Đại tiểu thư.. đây là ý gì?" Nhị di nương kỳ quái nói.

Ngay cả Cố Trường Viễn cũng có chút nghi hoặc nhìn Cố Thanh Uyển.

Cố Thanh Uyển nhìn ánh mắt của bọn họ, cười đắc ý, vươn tay nâng cằm của Lan Chi lên, vẻ mặt không cam lòng nói: "Bởi vì, ta không tin ta không thể dạy dỗ được nha đầu này!"

Cố Thanh Uyển nói xong, Cố Trường Viễn có chút dờ khóc dờ cười.

Nhị di nương cười nhạt trong lòng, chính mình thật đúng là lo lắng không đâu, còn tưởng rằng nha đầu kia thực sự phát hiện cái gì mới dùng Lan Chi, thì ra là vì giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bạch Liên Hoa Mẫu Nữ *

Đình Lai Viện

Cố Trường Viễn cùng Cố Thanh Uyển nói chuyện một lúc, liền cùng Nhị di nương ly khai.

Sau khi trở lại Đình Lai Viện, Cố Trường Viễn, Nhị di nương qua loa ăn cơm tối, liền tiến vào trong phòng nghỉ ngơi một chút. Triền miên mây mưa qua đi, Nhị di nương xuân sắc đầy mặt, ánh mắt kiêu mị nhìn Cố Trường Viễn, giọng nói lại chậm chậm, lo lắng: "Lão gia, tỳ thiếp dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy để cho nha đầu Lan Chi kia hầu hạ đại tiểu thư không thích hợp, không bằng để tỳ thiếp đem hai nha đầu đến chỗ đại tiểu thư!"

Cố Trường Viễn hết sức rõ ràng Nhị di nương nói những lời này dụng ý thật sự là gì, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, bình thân nói: "Thanh nhi nàng hiện tại không muốn, vẫn là chờ thêm một thời gian đi!"

"Thế nhưng, để nha đầu kia hầu hạ đại tiểu thư, tỳ thiếp thật sự rất là lo lắng nha!"

"Tính tình của Thanh nhi người không phải là không biết, nàng bây giờ đối với chuyện dạy dỗ nha đầu kia phục tùng nàng đang cao hứng, người càng ngăn cản nàng càng muốn làm, vẫn là chậm rãi chờ đi! Chờ nàng cảm thấy không có ý nghĩa gì liền sẽ tự động bỏ qua, đến lúc đó người lại đem nha đầu cho nàng là được! Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi!"

"Lão gia..." Nhị di nương có chút không cam lòng, còn muốn nói cái gì đã thấy Cố Trường Viễn nhắm hai mắt lại, chỉ có thể nuốt xuống lời định nói, ngực lại thâm hận, Cố Thanh Uyển nha đầu chết tiệt kia, không chỉ ngu xuẩn, ngay cả tính tình cũng quái dị.

Sính Lai Viện

Cố Thanh Uyển buổi tối an ổn ngủ một giấc, sáng dậy được Lan Chi, Mai Hương hầu hạ rửa mặt chải đầu, đơn giản ăn bữa sáng một chút, thấy khí trời

tốt, nhiệt độ không khí vừa phải liền sai nha đầu đem thấp mềm khiêng vào trong viện.

Cố Thanh Uyển lười biếng dựa trên tháp thượng mềm mại, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hô hấp không khí mới mẻ trong lành, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, làm cho tâm tình của Cố Thanh Uyển thật tốt, khoe miệng giương lên, cảm thán: Cảm túc thật tốt! Không cần thỉnh an sáng sớm, có thể ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, không có gì so với điều này càng làm cho mình hài lòng, có điều, nếu như lão phu nhân các nàng biết dụng ý cảm túc thực sự của mình sợ là rất bất mãn đi.

Lan Chi thấy Cố Thanh Uyển mặc y phục mỏng manh nằm ở đó, nhũ nhũ mảy, xoay người đi vào trong phòng cảm ra một tấm chăn mỏng đi tới bên người Cố Thanh Uyển, nhẹ nhàng đắp lên trên người nàng, thân thiết nói: "Tiểu thư, sáng sớm khi trời vẫn có chút lạnh, hơn nữa, vết thương trên người ngươi vẫn chưa khỏi, càng không thể khinh thường, nếu như ngộ nhớ bị cảm lạnh, nhưng sẽ không tốt."

"Ừ!" Cố Thanh Uyển mơ hồ lên tiếng.

Lan Chi ngẩng đầu, thấy bộ dáng có chút buồn ngủ của Cố Thanh Uyển, thờ dài, tiểu thư thật sự đã thay đổi, nàng so với trước đây thông thấu rất nhiều, nhưng cũng so với trước đây sinh ra lười nhác. Tiểu thư trước kia sợ nhất là cảm túc, nhưng bây giờ tiểu thư không chỉ tự mình cầu xin cảm túc, mà bộ dáng còn giống như đang hưởng thụ, điều này khiến Lan Chi có chút dở khóc dở cười, có điều vô luận như thế nào, tiểu thư nàng có thể thấy rõ bộ mặt thật của nhị di nương, không hề nàng mê hoặc, lợi dụng, điều này so với bất cứ cái gì đều mạnh mẽ.

"Lan Chi, tiểu thư đang ngủ sao?" Mai Hương đi tới, nhìn Cố Thanh Uyển đang nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi Lan Chi.

"Có chuyện gì không?" Lan Chi thấp giọng nói.

"Tam di nương và Tam tiểu thư tới."

Lan Chi nghe xong nhũ mảy một cái, nói: "Ở nơi nào? Các nàng đến có chuyện gì sao?"

"Đang đứng chờ ngoài cửa, nói là nghe tiểu thư tỉnh đến thăm tiểu thư." Mai Hương nói, nhìn thoáng qua Cố Thanh Uyển, "Nếu không, để ta đuổi các nàng đi! Tiểu thư hình như thật sự thật mệt mỏi."

"Không cần, làm cho các nàng vào đi!" Cố Thanh Uyển chậm rãi mở mắt, nói.

"Tiểu thư, nô tỳ đem người đánh thức?"

"Không có, đi thôi! Làm cho các nàng vào đi!"

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương nghe lệnh, đi ra ngoài.

Cố Thanh Uyển nhìn bóng lưng Mai Hương, đầy mắt hiện lên u quang, lão phu nhân, Cố Trường Viễn, Nhị di nương, Vô Hạ, Lan Chi, Cao mẹ, sau khi chính mình tiếp xúc những người này, thể nhưng cảm giác cùng trí nhớ của nguyên chủ hoàn toàn bất đồng, như vậy trong trí nhớ Cố gia vị này thành thật quý cù Tam di nương, còn có tính cách có chút khiếp đảm, nhất gan, xấu hổ Tam tiểu thư, lại sẽ đem đến cho chính mình cái dạng gì niềm vui ngoài ý muốn đây?

Có điều, sau khi gặp qua các nàng, người của Cố gia mình xem như là tiếp xúc gần hết, chỉ còn lại Cố gia con trai thứ hai, còn có chính là mẹ đẻ của chính mình. Nhớ tới người mẹ này, ánh mắt Cố Thanh Uyển híp lại.

Trong lúc Cố Thanh Uyển trong lúc suy tư, đã thấy Mai Hương dẫn hai người, hướng bên này đi tới.

"Tỳ gặp qua tiểu thư."

"Đuẩn nhi gặp qua tỷ tỳ."

Tam di nương, Tam tiểu thư đối với Cố Thanh Uyển cúi người, vãn an.

"Tam di nương, Tam muội muội xin đứng lên." Cố Thanh Uyển khẽ cười nói.

"Tạ đại tiểu thư (đại tỷ tỳ)." Hai người đồng thanh nói.

"Tam di nương, Tam muội muội mời ngồi."

Nghe được Cố Thanh Uyển mời các nàng ngồi, Tam di nương có chút sợ hãi, vội la lên: "Đại tiểu thư, không dám làm phiền người."

"Đứng nha..Đại tỷ tỳ, chúng ta không ngồi, đứng là được." Cố Duẩn Nhi cũng khẽ lên tiếng nói.

"Di nương và muội muội có ý tốt đến thăm ta, ta làm sao có thể để các người đứng, nào, ngồi xuống đi! Nói chuyện như thế cũng dễ dàng." Cố Thanh Uyển cười yếu ớt nói.

"Vây tỳ thiếp thất lễ."

"Đại tỷ tỷ."

Tam di nương, Cố Duẫn Nhi đều ngồi xuống, chỉ là thần sắc có chút thấp thòm bất an.

"Mai Hương, châm trà cho di nương và muội muội."

"Vâng, tiểu thư." Tam di nương, Cố Duẫn Nhi thần sắc thụ sủng nhược kinh nhìn Mai Hương lưu loát rót hai ly trà, để ở trước mặt các nàng.

Cố Thanh Uyển ngồi ở một bên, mỉm cười nhìn các nàng, nói về dung mạo, Tam di nương không bằng Nhị di nương xinh đẹp, nhưng cũng không kém, vóc người tinh tế lại có một phen khác phong tình.

Cố Duẫn Nhi không có Cố Vô Hạ linh động, tự tin, đương nhiên càng không có chính mình đường hoàng, ngạo khí. Nàng xấu hổ, an tĩnh, hiểu chuyện, giống như là một tiểu bạch thỏ vô tội lại khiếp đảm.

Xem y phục, đơn giản, đứng đắn nhưng cũng không mộc mạc, thái độ kính sợ lại cung kính, tuân thủ bổn phận, Cố Thanh Uyển thiêu mi, các nàng đối với đại tiểu thư mình, có lẽ còn cung kính hơn cả bọn nô tỳ trong phủ.

Quan sát xong, nhìn một thân các nàng cho người khác cảm giác là một đôi bạch liên hoa mẫu nữ, an phận, vô hại, không có bất cứ uy hiếp nào tồn tại, nhưng mọi việc luôn có hai mặt, ngược lại Cố Thanh Uyển lại nhớ tới một câu nói, đôi khi chó không sủa, mới là những con chó hung ác nhất. Cũng không biết rốt cuộc các nàng là thuộc loại nào?

"Đại tiểu thư, thân thể ngươi có khỏe không?" Tam di nương mở miệng, quan tâm nói.

"Ừ! Ta rất khỏe, Tam di nương có lòng."

"Đại tỷ tỷ, ta nghe nói bây giờ ngươi đang bị cảm tức, không thể ra khỏi cửa." Cố Duẫn Nhi tình chân ý thiết nói: "Muội muội mặc dù không thể thay đại tỷ tỷ chịu phạt, nhưng nếu như, nếu như đại tỷ tỷ không chê, bất cứ khi nào ngươi thấy buồn bực có thể gọi muội, muội có thể bồi tỷ tỷ tâm sự."

"Ừ! Được."

"Thật vậy chăng? Đại tỷ tỷ thực sự nguyện ý nói chuyện phiếm cùng ta sao?" Cố Duẫn Nhi kích động nói.

"Chúng ta bây giờ không phải là đang nói chuyện phiếm sao?" Cố Thanh Uyển cười nói.

Cố Duẫn Nhi sùng sốt, sau khi phản ứng kịp, ánh mắt lượng lượng sáng rỡ thiên chân nói: "Đúng vậy! Đại tỷ tỷ hiện tại không phải là đang cùng ta nói chuyện phiếm sao!"

"Đại tỷ tỷ, Tam muội muội, các ngươi đang nói cái gì đó? Vui vẻ như vậy, làm sao không gọi ta một tiếng nha!" Một đạo kiều tiểu thanh âm truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hạng Người Gì

Nghe thấy tiếng nói, Cố Thanh Uyển đám người quay đầu lại liền thấy Cố Vô Hạ dẫn theo thiếp thân nha đầu, mặt mang theo hờn dỗi ý cười, hướng bên này đi tới.

"Tỳ thiếp gặp qua nhị tiểu thư."

"Duẫn Nhi gặp qua Nhị tỷ tỷ."

Tam di nương, Cố Duẫn Nhi vội vàng đứng dậy, cung kính nói. Cố Vô Hạ liếc các nàng một cái, đáng vẻ hài lòng thoải mái dường như là đã quen với việc này, nhẹ nhàng nâng tay, "Ừ! Đều đứng lên đi!"

Nhìn Cố Vô Hạ một thứ nữ, ở trước mặt Cố Duẫn Nhi một thứ nữ khác giờ tay nhắc chân không chút nào che giấu cảm giác ưu việt, ngược lại nhìn thoáng qua Tam di nương, khi thấy vẻ mặt bình thản, còn có biểu tình đã thành thói quen của nàng, Cố Thanh Uyển rũ xuống mi mắt, nở nụ cười.

"Tâm tình của đại tỷ tỷ giống như là rất tốt nha! Hai muội muội sau khi biết tỷ tỷ bị cảm tức, rất là lo lắng đâu." Cố Vô Hạ không đợi Cố Thanh Uyển mời ngồi, cũng rất tự nhiên, tự chủ ngồi ở bên cạnh Cố Thanh Uyển, ôm cánh tay của nàng, bủn môi hờn dỗi.

Cố Thanh Uyển nghe xong lời nói của Cố Vô Hạ, thu lại nụ cười trên mặt, rút cánh tay đang bị Cố Vô Hạ ôm ra, trước biểu tình khó hiểu, còn có tia xấu hổ lóe lên trong mắt nàng, bỗng nhiên đứng lên, mặt mang nỗi ý, trong thanh âm mang theo một tia thương cảm nói: "Muội muội, ngươi nói lời này là có ý gì? Thế nhưng nghĩ ta sau khi bị cảm tức, chẳng những không có nghiêm túc chỉnh đốn lại sai lầm của mình, mà còn rất đắc ý sao? Muội muội, ta thấy

ngươi không phải là tới thăm ta, mà là tới chế giễu ta đi!"

Nụ cười trên mặt Cố Vô Hạ cứng đờ, tuy rằng lời nàng vừa nói quả thật đúng là nàng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ bị Cố Thanh Uyển nói trắng ra như thế, khiến nàng có chút bất ngờ, hốt hoảng đứng dậy giải thích: "Ta chỉ là thấy tỷ tỷ cười, thuận miệng nói mà thôi, tuyệt không hề có ý đó, hơn nữa, muội muội, muội muội thật là thành tâm đến thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ ngươi.. ngươi cũng không thể hiểu sai tâm ý của muội muội được." Nói xong, lấy tay lau khóe mắt, mặt đầy ủy khuất.

"Phải không? Muội muội thật không phải là đến chế cười ta sao?"

"Dĩ nhiên rồi, tỷ tỷ bị cảm xúc, muội muội lo lắng còn không kịp đâu? Làm sao có thể chế cười tỷ tỷ được." Cố Vô Hạ tỷ muội tình thâm nói.

"Muội muội có lòng, là ta hiểu lầm muội muội." Trong mắt Cố Thanh Uyển tràn đầy cảm động, thấp giọng mang theo một tia nước nỡ nói: "Kỳ thực, ta cười, là vì thấy các ngươi đều đến thăm ta, trong lòng vui vẻ mà thôi, thế nhưng nghĩ đến nguyên nhân bị cảm xúc, buổi tối ta đều không thể ngủ yên, ban đêm thường thường nghĩ lại, tại sao bản thân lại phạm phải sai lầm như vậy đâu? Không chỉ khiến cho chính mình bị thương, lại còn làm hại người nhà quan tâm, lo lắng. Thật sự là không nên."

Cố Thanh Uyển đột nhiên nói như vậy, hoàn toàn vượt quá dự đoán của mọi người, làm cho Cố Vô Hạ trợn mắt há mồm, điều này... làm sao có thể không giống với dự đoán của mình chứ? Chính mình tới nơi này là muốn xem bộ dáng ngọt ngào, không phục của Cố Thanh Uyển, sau đó sẽ đến cáo trạng cho tổ mẫu biết, để giải tỏa cảm giác bức bối ngày hôm qua nàng đem đến cho mình, mà không phải tới để nghe nàng nói những lời sám hối, ân hận này. Nàng nói những điều này, mình làm sao có thể cáo trạng với tổ mẫu được đây? Nếu để tổ mẫu nghe được những lời này của nàng, nói không chừng còn có thể khen nàng một phen. Cố Vô Hạ nghĩ, thâm hận, Cố Thanh Uyển nha đầu chết tiệt này, từ sau khi bị thương tình lại, không có làm chuyện gì khiến mình vừa ý.

Cùng với giạt mình của Cố Vô Hạ, Tam di nương nhưng lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là thuận thế an ủi: "Đại tiểu thư, ngươi cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều như vậy, đối với thân thể của ngươi sẽ không tốt."

Cố Duẫn Nhi cũng nhanh chóng phụ họa: "Đừng nha! Đại tỷ tỷ, di nương nói rất đúng, thân thể quan trọng hơn."

Biết rõ nội tình đứng ở phía sau Cố Thanh Uyển Lan Chi, cúi gằm đầu, khóe miệng co quắp, run rẩy, tiểu thư đêm qua, hình như so với trước đây ngủ rất ngon đi! Hay là, chính mình nhớ nhầm rồi? Nghĩ nghĩ, nhìn thoáng qua Mai Hương đứng bên cạnh, nhìn đến khóe miệng mất tự nhiên độ cong của Mai Hương, Lan Chi vững tin, ừ! Chính mình quả nhiên nhớ lộn.

"Nhị muội muội, Tam muội muội, Tam di nương, tâm ý của các ngươi ta đã biết, ta sẽ ghi nhớ ở trong lòng, bất quá ta nghĩ trong thời gian bị cảm xúc này, muốn hảo hảo cảnh tỉnh lại bản thân một chút, vì thế, các ngươi cũng đừng tới nữa, nếu không, ta sợ ta không thể định tâm nổi." Cố Thanh Uyển nói, không đợi các nàng mở miệng, liền phản phó nói: "Mai Hương, tiền hai vị tiểu thư và di nương đi ra ngoài." Nói xong, dưới ánh mắt phức tạp của các nàng, biểu tình nặng nề xoay người đi vào phòng.

"Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tam di nương, nô tỳ tiễn các ngươi trở về." Mai Hương nỗ lực khống chế bản thân, không để cho biểu tình khác xuất hiện trên gương mặt mình, đối với các nàng nghiêm cần nói.

"Không cần Mai Hương, tự chúng ta đi là được rồi, ngươi đi chiếu cố đại tiểu thư đi!" Tam di nương thiện giải nhân ý, ôn nhu nói.

"Đúng vậy! Mai Hương ngươi không cần tiễn chúng ta, chiếu cố đại tỷ quan trọng hơn, di nương, chúng ta đi thôi!" Cố Duẫn Nhi cũng thập phần hiểu chuyện phụ họa nói.

"Không..." Mai Hương còn chưa nói hết lời đã bị Cố Vô Hạ cắt đứt.

Cố Vô Hạ đến nơi này không chỉ không đạt được mục đích, còn bị Cố Thanh Uyển hạ lệnh trục khách, trong lòng vốn rất là nén giận, lúc này lại nghe được Tam di nương đối với Cố Thanh Uyển săn sóc, nịnh hót, lại càng giận hơn, lạnh mặt nói: "Tam muội muội, Tam di nương thật đúng là cẩn thận tỉ mỉ, chu đáo nha! Bất quá, các ngươi dù như thế nào cũng là chủ tử, đối với một nha đầu thấp kém như thế, các ngươi không sợ đánh mất thân phận của mình, nhưng ta tuyệt không cho phép các ngươi làm tổn hại đến bộ mặt của Cố gia ta. Vì thế sau này hành sự nên chú ý đừng có quên, biết chưa?"

Cố Vô Hạ nói xong, sắc mặt của Tam di nương, Cố Duẫn Nhi trở nên trắng bệch, nhưng không hề có phản bác, Cố Duẫn Nhi đứng ở một bên có chút chân tay luống cuống.

Tam di nương lúng túng nói: "Nhị tiểu thư nói phải, chúng ta nhớ kỹ."

"Nhớ kỹ là tốt rồi, ta nhưng là có ý tốt mới nói các ngươi."

"Vâng, chúng ta biết."

Cố Vô Hạ nhìn hình dạng sợ hãi, rụt rè của các nàng, khinh thường liếc mắt, quay đầu nhìn căn phòng của Cố Thanh Uyển một chút, cắn răng chầm chọc nói: "Lan Khê, chúng ta cũng đi thôi! Nếu như đợi tiếp nữa, quấy rầy đại tỷ tỷ thanh tĩnh nhưng chính là lỗi của chúng ta."

"Vâng, nhị tiểu thư." Lan Khê đáp lời, nhìn cũng không nhìn Tam di nương, đỡ Cố Vô Hạ ly khai.

Tam di nương, Cố Duẫn Nhi cũng không dám nói cái gì nữa, cúi đầu phương rồi khỏi.

Sau khi thấy các nàng đều rời đi, Mai Hương mới nhấc chân đi vào phòng, nhìn đến Cố Thanh Uyển thần sắc nhàn nhạt, hoàn toàn không hề có vẻ mặt trầm trọng như vừa rồi đang ngồi ở ghế trên, ánh mắt lóe lên.

"Đều đi cả rồi chứ?"

"Đúng vậy, tiểu thư."

Cố Thanh Uyển nghe xong gật đầu, qua một lúc lâu, ngày tại Mai Hương đang cho rằng Cố Thanh Uyển sẽ không nói cái gì nữa, Cố Thanh Uyển bỗng nhiên mở miệng nói: "Mai Hương, người nghĩ Tam di nương và Tam tiểu thư là hạng người gì?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khách Nhân

Mai Hương nghe Cố Thanh Uyển nói xong, lảng lảng sững sốt một chút, nhìn thần sắc bình thản của Cố Thanh Uyển, thật giống như chỉ là tùy tiện hỏi vậy, Mai Hương suy tư một chút liền mở miệng nói: "Nô tỳ đến Cố gia cũng đã nhiều năm, theo như hiểu biết của nô tỳ, Tam di nương là người tốt, cũng rất tuân thủ quy củ, bình thường cũng rất tôn kính tiểu thư, đối xử với hạ nhân cũng tốt, chính là có lúc làm cho người khác cảm thấy tính tình của nàng có chút nhu nhược."

Mai Hương nói, thấy Cố Thanh Uyển chỉ là gật đầu, đối với giải thích của mình không nói gì thêm, ngay cả về mặt cũng không có thay đổi gì, khiến người ta nhìn không ra hi vọng, tự nhiên cũng không biết nàng có hài lòng về câu trả lời của mình hay không.

Cố Thanh Uyển thấy Mai Hương dừng lại, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, Mai Hương thấy thế nhanh chóng tiếp tục nói: "Về phần Tam tiểu thư, thân phận của nàng ở trong phủ không tôn quý bằng tiểu thư, mẹ đẻ của nàng cũng không được sủng ái bằng mẹ đẻ của tiểu thư, lại thêm Tam di nương hàng ngày dạy dỗ, còn có tính cách nàng vốn ngại ngùng, xấu hổ, liền đường thành một Tam tiểu thư đối với chuyện gì cũng đều rất điệu thấp, không can thiệp, hơn nữa, ngoại trừ cấp lão phu nhân, phu nhân thỉnh an, hầu như đều ngồi ngó ở trong viện của mình."

"Thật sao?" Nghe xong Mai Hương đánh giá Tam di nương, Cố Duẩn Nhi là dạng người hiền lành, Cố Thanh Uyển nở nụ cười, bưng tách trà trên bàn, chậm chậm nhấp một chút, thản nhiên nói: "Theo ý của người, quan hệ của Tam di nương và Tam tiểu thư thế nào?"

Mai Hương tuy rằng nghi hoặc vì sao Cố Thanh Uyển bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện của Tam tiểu thư, Tam di nương như vậy, nhưng vẫn thành thật đáp: "Hồi bẩm tiểu thư, bởi vì nô tỳ không thường đến viện của Tam di nương, cho nên đối với việc các nàng hàng ngày chung đụng thế nào cũng không rõ ràng lắm, có điều, theo như nô tỳ bình thường thấy, Tam tiểu thư nàng hình như rất nghe lời Tam di nương, trước giờ chưa từng phản bác lại lời của Tam di nương."

"Hơn nữa, lúc không có ai, nô tỳ thỉnh thoảng nghe các nha đầu trong viện của nàng nói, Tam tiểu thư thường ngày ở trong viện, phần lớn thời gian đều cùng Tam di nương học nữ hồng, các nàng còn nói, Tam tiểu thư lớn như vậy nhưng Tam di nương chưa bao giờ lớn tiếng với nàng."

Trong mắt Cố Thanh Uyển hiện lên lệ quang, rũ xuống mi mắt, khẽ cười nói: "Xem ra, Tam di nương và Tam muội muội rất là thân thiết nha!"

Nghe những lời này của Cố Thanh Uyển, Mai Hương vốn muốn nói cái gì, nhưng nhớ tới quan hệ lạnh lẽo cứng rắn của tiểu thư và phu nhân, Mai Hương há miệng không biết nên nói cái gì, cuối cùng im lặng cúi đầu trầm nghĩ: Tiểu thư vì sao hỏi nhiều như vậy, chẳng lẽ là bởi vì trong lòng ước ao hoặc bất bình sao? Nếu như là như vậy, tiểu thư nàng có tức giận hay thương tâm hay không? Ngay lúc Mai Hương đang suy tư....

"Được rồi, không sao, người lui xuống đi!" Cố Thanh Uyển bình tĩnh nói.

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương nghe lệnh, xoay người đi ra ngoài.

Bóng lưng Mai Hương tiêu thất, mà đứng ở sau lưng Cố Thanh Uyển Lan Chi từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy đau lòng nhìn nàng, tuy rằng chuyện của chủ tử, chính mình chỉ là một nô tỳ không thể bình luận, nhưng Lan Chi nhớ tới phu nhân mỗi lần nhìn thấy tiểu thư đều là răn dạy, bắt mẫn. Những lúc nhu hòa cũng rất ít chứ đừng nói là đối với tiểu thư ôn nhu, tuy rằng đôi khi là tiểu thư không hiểu chuyện, nhưng phu nhân thân là mẫu thân của tiểu thư, đối với nàng như vậy, không khỏi có chút quá đáng.

Cố Thanh Uyển bỗng nhiên quay đầu lại, nói: "Lan Chi, người..." Nói được một nửa, khi nhìn đến sự yêu thương không kịp che lấp trong mắt Lan Chi, ánh mắt lóe lên, lời nói đang nói cũng dừng lại.

"Tiểu thư.. có, có cái gì cần phân phó nô tỳ sao?" Lan Chi không nghĩ tới Cố Thanh Uyển lại đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng rũ xuống mi mắt, cung kính nói.

"Không có gì, chính là muốn hỏi người một chút, cảm giác của người đối với Tam di nương, Tam tiểu thư có giống với Mai Hương hay không?" Cố Thanh Uyển khôi phục thân nhiên, tựa như cái gì cũng không thấy được, tùy ý nói.

"Nga! Cảm giác Tam tiểu thư và Tam di nương đem đến cho người khác là không khác gì mấy so với Mai Hương vừa nói, có điều..." Lan Chi có chút muốn nói lại thôi.

"Có điều cái gì?" Cố Thanh Uyển cảm thấy hứng thú nói.

"Có điều, nô tỳ thấy các nàng vẫn luôn như vậy, đôi khi nhìn không được có những suy nghĩ kỳ quái." Lan Chi nhìn Cố Thanh Uyển không chút che giấu nói: "Từ sau khi nô tỳ có nhận thức, khi một người luôn vui vẻ hay mất hứng, nhưng nô tỳ từ trước đến giờ chưa từng thấy các nàng nổi giận, phát giận với ai, vì thế, nô tỳ nghĩ là lạ, không sợ tiểu thư nói nô tỳ đa tâm, đôi khi nô tỳ nghĩ Tam di nương và Tam tiểu thư mới làm người khác khó hiểu."

Nghe Lan Chi nói xong, Cố Thanh Uyển từ trên ghế đứng lên, đứng ở trước mặt nàng, ghé sát vào, cẩn thận ngắm.

Lan Chi bị Cố Thanh Uyển nhìn có chút không được tự nhiên, "Tiểu ... tiểu thư, người.. làm sao vậy? Có phải do nô tỳ nói sai nơi nào rồi hay không?"

"Không có, chỉ là ta có chút tiếc nuối, cứ nhiên đến tận bây giờ mới phát hiện, Lan Chi nhà ta là một bảo bối nha!" Cố Thanh Uyển nói xong, thấy trên mặt Lan Chi bỗng nhiên toát ra rằng mây mờ, còn có trong mắt nàng tràn đầy cảm động, khẽ cười ra tiếng, đưa tay nheo nheo gò má của nàng một chút, thấp giọng nói: "Thực sự là một nha đầu ngốc, bất quá, nói rất đúng."

"Thực sự?" Lan Chi vui vẻ nói: "Tiểu thư thực sự nghĩ nô tỳ không phải là đoán mò?"

"Ừ!" Cố Thanh Uyển lên tiếng, nhớ tới Tam di nương, Cố Duẩn Nhi, chính mình thấy lúc Cố Vô Hạ lên mặt răn dạy Cố Duẩn Nhi, Tam di nương thậm chí ngay cả một chút bất khoái cũng không có, liền biết Tam di nương nàng tuyệt không phải là tiểu bạch hoa, mà là một cái không sửa chữa.

Bởi vì, một nữ nhân, đặc biệt là đã làm mẫu thân nữ nhân, khi hài tử của nàng bị ủy khuất, bị tổn thương, không có khả năng một chút phản ứng cũng không có, dù cho nàng không thương đứa bé này, nhưng khi người khác kiểm chuyện với nó, nàng cũng sẽ có phản ứng, người khác khinh thường đứa bé này cũng giống như đang tát vào mặt của nàng, nàng dù không thương tâm chắc chắn cũng sẽ tức giận, làm sao có thể một chút tâm tình cũng không có chứ?

Tam di nương ẩn giấu sâu như vậy, là muốn làm gì? Chỉ đơn thuần muốn bảo vệ mình, hay là muốn chờ, ngao cò đánh nhau, mà nàng thì ngư ông đắc lợi đâu?

Lúc này Mai Hương bỗng nhiên đi tới, thần sắc không tốt mang theo chút bất an, đi tới trước mặt Cố Thanh Uyển, bẩm báo: "Tiểu thư."

"Chuyện gì?"

"Lý phu nhân và Lý công tử tới, nói là đến thăm tiểu thư."

Lý phu nhân? Lý công tử? Bỗng nhiên nghe thấy xưng hô của hai người, Cố Thanh Uyển sửng sốt một chút, nhưng khi nhìn đến trong mắt Mai Hương có chút né tránh, bỗng nhiên hiểu ra, Lý phu nhân là mẹ của mình, Lý công tử, cũng chính là cái được gọi là người mà tiền thân ngưỡng mộ trong lòng - Hoàng biểu ca!

"Người đâu?"

"Đang ở chỗ lão phu nhân nơi đó."

"Tổ mẫu nói như thế nào? Có thể cho ta đi gặp khách sao?"

"Vâng, lão phu nhân phái người đến nói, làm cho tiểu thư đến viện của nàng một chuyến gặp Lý phu nhân và Lý công tử."

"Thật sao?" Cố Thanh Uyển chậm rãi nói: "Nếu tổ mẫu đã hạ lệnh, vậy thì đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nghiệm Chứng Cái Gì?

Phúc Thọ các

Một vị phu nhân tầm hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt đoan trang, ăn mặc thỏa đáng ngồi ở phía dưới lão phu nhân, còn có một vị công tử đáng người thon dài, diện mục tuấn lãng khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đứng ở trước mặt lão phu nhân, cúi người chấp tay cao giọng nói: "Văn bối Lý Hoàng thành an lão phu nhân."

"Nhị công tử không cần đa lễ, mời ngồi." Lão phu nhân tươi cười nói.

"Đa tạ lão phu nhân." Lý Hoảng lễ độ đáp lại, ngồi xuống bên người Lý phu nhân.

"Tề mẹ, châm trà cho Lý phu nhân, nhị công tử."

"Vâng, lão phu nhân."

Lý phu nhân thấy Cố lão phu nhân đề thiếp thân mẹ đến châm trà cho mình, trong mắt hiện lên thỏa mãn, ngoài miệng lại khách sáo nói: "Lão phu nhân gần đây thân thể khỏe chứ?"

"Ta vẫn khỏe." Lão phu nhân cười, đồng dạng ân cần nói: "Thân gia (sui gia) nhưng cũng vẫn khỏe chứ?"

"Phiền lão phu nhân nhớ mong, công công, bà bà thân thể vẫn khỏe, khi chúng ta tới còn gửi lời thăm hỏi đến lão phu nhân."

"Thân gia có lòng."

Lão phu nhân và Lý phu nhân không mặn không nhạt nói chuyện, tuy rằng trên mặt của bọn họ đều mang theo ý cười, lời nói coi như cũng tràn đầy ôn nhu nhưng lại hoàn toàn không thấy một chút thân thiết nào, mà Lý Hoảng cũng ở một bên, yên lặng không lên tiếng.

Trong lúc bầu không khí trong phòng đang trở nên dần yên lặng thì một nha đầu đi tới bẩm báo: "Lão phu nhân, đại tiểu thư tới."

Nghe được Cố Thanh Uyển đến, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, Lý phu nhân vốn có nhẽ ý cười rút đi, mà vẫn đang một mực yên lặng Lý Hoảng cau mày lại, trong mắt hiện lên chán ghét.

"Đề cho nàng đi vào đi!" Lão phu nhân liếc qua Lý phu nhân, Lý Hoảng, bắt lộ thanh sắc, thân nhiên nói.

"Vâng, lão phu nhân."

Cố Thanh Uyển theo nha đầu đi vào trong nhà, chú ý tới biểu tình khi thấy mình của mấy người trong phòng, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, nhắc chân đi tới.

"Thanh nhi đã tới."

"Vâng, tở mẫu."

"Đến gặp mẹ và biểu ca của ngươi đi."

"Vâng." Cố Thanh Uyển đi tới trước mặt Lý phu nhân, Lý Hoảng, hơi cúi người thân nhiên nói: "Thanh nhi gặp qua mẹ, biểu ca."

"Đứng lên đi!" Lý Hoảng lạnh lùng nói.

Thấy Cố Thanh Uyển bỗng nhiên hiểu biết lễ nghi, Lý phu nhân sừng sốt một chút, mãi cho đến khi nghe được thanh âm của Lý Hoảng mới mở miệng nói: "Thanh nhi, mau.. mau đứng lên."

Cố Thanh Uyển đứng dậy, gật đầu cười với các nàng, sau đó đứng ở bên người lão phu nhân im lặng không lên tiếng.

"Thân thể Thanh nhi vừa khỏi, đừng đứng, ngồi xuống đi." Lão phu nhân nhìn Cố Thanh Uyển mở miệng nói.

"Vâng, tở mẫu."

"Thanh nhi, mẹ nghe nói ngươi nhiễm phong hàn, đặc biệt cùng biểu ca đến thăm ngươi, thân thể ngươi thế nào? Có khỏe không?" Lý phu nhân thân sắc bất định nhìn Cố Thanh Uyển, ngoài miệng lại quan tâm nói.

"Đa tạ mẹ và biểu ca quan tâm, Thanh nhi đã không sao." Cố Thanh Uyển nghe Lý phu nhân nói là phong hàn, trong lòng cười lạnh, nét mặt lại cười yếu ớt đáp lại.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Lý phu nhân nói, ánh mắt nhìn Cố Thanh Uyển hiện lên tìm tòi nghiên cứu, ngoài miệng lại tán dương: "Có điều, Thanh nhi sau khi bị bệnh, hình như thay đổi không ít nha! Bây giờ nhìn giống như là một đại cô nương, ngươi có thấy thế hay không? Lão phu nhân."

"Ha ha, đúng nha! Thanh nhi nàng bây giờ đúng là càng ngày càng hiểu chuyện hơn." Lão phu nhân nhìn biểu hiện của Cố Thanh Uyển, lại thấy vẻ mặt kinh dị, ngoài ý muốn của Lý phu nhân, khóe miệng tràn ra mỉm cười.

Lý Hoảng nghe các nàng nói, nhìn thoáng qua Cố Thanh Uyển, trong lòng không cho là đúng, nha đầu ngu xuẩn này dù có thay đổi như thế nào đi nữa vẫn chỉ là ngu xuẩn thôi.

Cố Thanh Uyển chú ý tới ánh mắt Lý Hoảng nhìn mình, thiếu mi cười, xem ra vị biểu ca mà tiền thân ngưỡng mộ này đối với mình rất khinh thường nha!

Lý Hoàng cảm giác được Cố Thanh Uyển nhìn mình, lạnh lùng nhìn nàng một cái, đứng lên nói: "Mẫu thân, người ở đây cùng lão phu nhân và biểu muội nói chuyện, nhi tử ở chỗ này có nhiều bất tiện, nhi tử đi trước chờ mẫu thân ở bên ngoài!"

"Vậy được rồi, người đi ra ngoài trước đi!" Lý phu nhân nghe Lý Hoàng nói xong, nhìn thoáng qua Cố Thanh Uyển, trong lòng hiểu rõ, nhi tử hấn bởi vì không thích biểu muội này, sợ nàng sẽ mượn cơ hội quần quít lấy hấn nên tìm cơ mà thôi, có điều điều này cũng hợp với tâm ý của mình, mình cũng không muốn nhi tử cùng nàng tiếp xúc, dĩ nhiên là sẵn khoải đáp ứng rồi.

"Vâng, lão phu nhân, vãn bối đi ra ngoài trước."

"Ừ, người đi đi!" Lão phu nhân về mặt bình tĩnh, phân phó Tề mẹ đang đứng sau lưng: "Người đưa nhị công tử đến trong viện của đại lão gia ngồi một chút, nói cho hạ nhân nơi đó không được chậm trễ."

"Vâng, lão phu nhân, nhị công tử, mời theo lão nô."

Tề Hà viện

Lý Kiều nhìn Cao mẹ nói: "Ta nghe nói đại tẩu tới?"

"Đúng vậy phu nhân, đại nãi nãi và nhị công tử cùng tới, hiện tại đang ở trong viện của lão phu nhân." Cao mẹ đáp lời, liếc qua nha đầu trong phòng, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng lạnh.

"Các nàng đến có chuyện gì không?"

"Cái này, đại nãi nãi các nàng hình như nghe nói tiểu thư nhiễm phong hàn, đặc biệt đến thăm tiểu thư."

"Phải không? Các nàng thật đúng là có lòng." Lý Kiều tùy ý nói: "Mẹ, người đến chỗ lão phu nhân một chuyến, nói cho đại tẩu sau khi nói chuyện với lão phu nhân xong, đến chỗ ta một chút, ta có lời muốn nói với nàng."

Cao mẹ nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Lý Kiều, còn có khẩu khí đương nhiên của nàng, thờ dài, mở miệng nói: "Phu nhân, lão nô nghĩ nếu biết đại nãi nãi đến, người vẫn là tự mình đến chỗ lão phu nhân một chuyến đi! Thứ nhất, nàng là đến thăm tiểu thư, người nên đi cùng đại nãi nãi nói tạ ơn, thứ hai, đại nãi nãi là đại tẩu của người coi như là trưởng bối, để nàng đến gặp người, sẽ biểu lộ phu nhân cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn a!"

"Người cũng biết thân thể của ta, ta không muốn đi, hơn nữa, đại tẩu nàng chắc chắn sẽ không để ý đến những hư lễ kia, trước đây lúc còn ở nhà, có chuyện gì không phải cũng là đại tẩu tự mình đến gặp ta sao?" Lý Kiều không cho là đúng, còn có không kiên nhẫn nói, "Bảo người đi thì người đi đi! Mẹ, quy củ của người nhưng là nhiều lắm!"

Cao mẹ nghe xong há miệng, không biết nên nói như thế nào, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu thư vẫn là không hiểu! Đại nãi nãi nàng một cái lễ bộ nữ nhi gả vào tướng phủ, đó là cao gá, là may mắn, đối với người là tướng phủ nữ nhi tự nhiên sẽ coi trọng một chút.

Nhưng bây giờ thì khác, đã nhiều năm như vậy, đại nãi nãi ở tướng phủ đã có vị trí vững chắc, nàng là tướng phủ con dâu trưởng, mà tiểu thư người chỉ là một thị lang phu nhân, nàng đối với người làm sao có thể giống như trước đây được đây?

Phúc Thọ các

Lý phu nhân và lão phu nhân vừa nói chuyện, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cố Thanh Uyển đang im lặng ngồi ở một bên, Lý phu nhân không thể hiểu nổi, nha đầu kia hôm nay thế nào lại an tĩnh như vậy, hơn nữa cũng không đòi đi gặp Hoảng nhi, thực sự là kỳ quái, có điều như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng không quần quít lấy Hoảng nhi, mình cũng bớt lo.

Nói chuyện thêm một hồi, Lý phu nhân khẽ cười nói: "Lão phu nhân, Thanh nhi thân thể hồi phục, ta đây làm mẹ coi như là yên tâm, ta sẽ không ở lâu, ta còn phải trở về đem tin tức này nói với hai vị lão nhân, để bọn họ đỡ thấp thòm."

"Điều này làm sao có thể đâu? Dù thế nào cũng phải ở lại phủ dùng bữa rồi mới trở về a!" Lão phu nhân giữ lại nói.

"Không được, chờ khi nào có thời gian, vãn bối qua phủ sẽ cùng lão phu nhân hảo hảo ôn chuyện."

"Vậy được rồi, ta sai người đi gọi nhị công tử." Lão phu nhân nói, nhìn Cố Thanh Uyển: "Thanh nhi, người đi đi!"

Nghe lão phu nhân nói đề Cố Thanh Uyển đi, Lý phu nhân chân mày cau lại.

Cố Thanh Uyển ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, trong lòng thầm nghĩ buồn cười, lão phu nhân đề cho mình đi, nàng muốn nghiệm chứng cái gì? Là muốn xem chính mình đối với Lý Hoảng rốt cuộc là tâm tư gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lý Hoảng

"Lão phu nhân, để cho nha đầu trong phủ đi thông báo cho Hoảng nhi được rồi, thân thể của Thanh nhi vừa mới hồi phục, không thể để nàng vất vả được." Trong lời nói của Lý phu nhân lộ ra ý bảo vệ Cố Thanh Uyển.

Cố Thanh Uyển nghe xong âm thầm gật đầu, thấp phần tán thành, lúc này nếu như có thể ngồi, mình cũng hoàn toàn không muốn đi, càng không muốn ngược đãi hai mắt của mình, nhìn Lý mô ta mất lạnh, mặt than.

"Không ngại, Thanh nhi lần này bị phong hàn nằm trên giường vài ngày nay, cũng nên để cho nàng hoạt động một chút, như vậy đối với thân thể của nàng cũng tốt, hưởng hờ, công tử trên người còn có việc, lại vẫn đặc biệt đến thăm Thanh nhi, làm cho lão thân rất cảm kích, Thanh nhi mặc dù chỉ là biểu muội của hần, nhưng nhị công tử đối với Thanh nhi nhà chúng ta so với huynh muội ruột còn thân thiết hơn nha!" Lão phu nhân mặt đầy cảm khái nói: "Vì thế nha, để Thanh nhi vì nàng biểu ca đi một chút, thật sự là không đáng giá nhắc tới."

Cố Thanh Uyển nghe lão phu nhân nói, nhìn vẻ mặt bỗng nhiên cứng ngắc của Lý phu nhân, nhếch miệng lên, trong mắt hiện lên u quang, từ lời nói ngoài khen thầm chê đầy hàm ý của lão đáng ghét này, mình có thể cảm giác được, lão phu nhân đối với Lý phu nhân này tuyệt không có hảo cảm gì, cũng không biết lão phu nhân nàng chỉ là bởi vì chuyện này mà đối với Lý phu nhân bất mãn, hay là đối với toàn bộ Lý gia bất mãn.

Có điều, chính mình đối với việc Lý phu nhân đến thăm bệnh, còn có nàng vừa nói phong hàn, rất là hoài nghi.

Nếu như nàng thực sự không biết chân tướng của sự việc, cho là mình đơn thuần nhiễm phong hàn mà nói, chính nàng tới thăm là được, tuyệt sẽ không đem Lý Hoảng theo, bởi vì ở trong trí nhớ, vị mợ này do chính mình quá quần quít lấy Lý Hoảng nên không hề thích mình. Nhưng hôm nay nàng đến, lại đem theo Lý Hoảng, chắc hẳn đã tìm hiểu kỹ lưỡng, mà chính mình từ việc Lý Hoảng đến có thể đưa ra kết luận, đối với sự việc lần này nàng là rõ ràng, nhưng lại dùng có thăm bệnh đến che giấu, thì chỉ có hai nguyên nhân!

Thứ nhất, chính là nàng sợ làm tổn hại đến danh dự của nữ nhi nhà mình. Thứ hai thôi, trong lòng nàng cho rằng, chính mình bị thương đó là đáng đời, là tự làm tự chịu, nàng một chút cũng không hiếm lạ, càng không cần người như mình đến bảo vệ con trai của nàng đi!

Trong hai nguyên nhân này, chính mình vốn là thiên về loại thứ hai, đường đường là Tướng phủ, tin tức sẽ không chậm chạp như vậy, đặc biệt bây giờ thấy biểu tình của nàng, liền càng thêm xác định. Nghĩ đến lão phu nhân vừa mới nói câu kia "So với huynh muội ruột còn thân hơn" là một loại nhắc nhở đối với mình, còn đối với Lý phu nhân mà nói, chính là một loại cực hạn châm chọc đi.

Lý phu nhân nghe lão phu nhân tán dương Hoảng nhi, sắc mặt có chút không được tự nhiên, trong lòng cũng có phiền muộn, lời này của nàng là có ý gì? Nàng đối với việc Hoảng nhi đến thăm Cố Thanh Uyển biểu thị cảm kích sao?

Cố Thanh Uyển vì bảo vệ Hoảng nhi mới bị thương, chính mình lại nói là thăm bệnh mà đến, đến một câu cảm tạ cũng không có, nàng đây là cảm thấy chính mình quá phận? Đang chê cười mình sao? Hay là đang chế giễu mình? Lẽ nào, nàng còn muốn chính mình nói rõ ngọn ngành sao? Nói rõ, để Hoảng nhi phải phụ trách sao?

Lão bà tử này thật sự là ghê tởm, nàng làm sao không suy nghĩ một chút, ai muốn ra mặt thay nha đầu ngu xuẩn Cố Thanh Uyển kia? Trong lòng mặc dù rất phiền não, nhưng trên mặt Lý phu nhân cũng không dám để lộ ý bất mãn, vẫn như cũ giả vờ không hiểu, khách sáo nói: "Lão phu nhân quá khen, đây đều là việc Hoảng nhi nên làm."

Lão phu nhân nghe xong cười cười, không nói gì nữa, chỉ là quay sang Cố Thanh Uyển nói: "Thanh nhi, đi thôi! Đừng chậm trễ thời gian của nhị công tử."

"Vâng, tổ mẫu." Cố Thanh Uyển thấy lão phu nhân kiên trì, biết là không từ chối được, cung thuận đồng ý.

... ..

Đi ra khỏi viện của lão phu nhân, Lan Chi đỡ cánh tay Cố Thanh Uyển, nhìn thoáng qua vết thương trên đầu nàng, quan tâm nói: "Tiểu thư, thân thể nhưng có chỗ nào không khỏe sao?"

"Không có, đi thôi! Đi đến viện của phụ thân."

"Vâng."

Dựa theo ký ức trong đầu, Cố Thanh Uyển không nhanh không chậm đến sân của Cố Trường Viễn, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh trên đường, nhìn xung quanh đình đài, núi giả, còn có dọc theo vây quanh đường nhỏ hoa cỏ, trong lòng cảm thán, cổ nhân thật đúng là biết cách hưởng thụ nha!

Lan Chi nhìn tư thái nhàn nhã Cố Thanh Uyển đi ở phía trước, thầm nghĩ: Tiểu thư nàng lần này đi gặp nhị công tử, thế nào một chút cũng không gấp gáp đâu? Trước đây chỉ cần có thể gặp nhị công tử, tiểu thư nhưng là vui vẻ nhất, cũng gấp gáp không thể chờ được nhất.

Nhưng bây giờ thấy thần tình của tiểu thư, những loại hoa hoa thảo thảo này dường như so với nhị công tử càng có sức hấp dẫn, Lan Chi không giải thích được, có điều cũng hy vọng tiểu thư có thể cách xa nhị công tử một chút, cho đến bây giờ thái độ nhị công tử đối với tiểu thư đều vẫn không hề hữu thiện.

Tại lúc Cố Thanh Uyển đang cảm thán phong cảnh, Lan Chi nội tâm quán quít, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc truyền đến, trung gian còn kèm theo tiếng nam tử trong sáng nói chuyện, theo thanh âm đi tới, thấy trong đình nhỏ cách đó không xa đang đứng hai người, nhìn kỹ, khi khuôn mặt hai người đập vào mi mắt, Cố Thanh Uyển lông mi khẽ垂, Cố Vô Hạ? Lý Hoảng?

Cố Thanh Uyển đi thêm vài bước nữa rồi dừng lại cước bộ, lẳng lặng nhìn, thế nhưng khi thấy Cố Vô Hạ trong lúc vô ý cùng mình đối diện, lại giống như không thấy được mình, như không có chuyện gì xảy ra, nhìn sang hướng khác, trong mắt hiện lên một tia thú vị.

Lại nhìn sang Lý Hoảng nét mặt mang theo ý cười, một bộ công tử tao nhã như ngọc, cùng với khi đối mặt với mình, một bộ diêm vương mặt người lạ, hoàn toàn bất đồng! Nghĩ nghĩ, Cố Thanh Uyển cảm thấy thú vị.

"Hoảng ca ca, người thực sự thấy bài thơ này ta viết rất tốt sao?" Trong thanh âm của Cố Vô Hạ lộ ra hưng phấn, ngẩng đầu kiêu mị cười nhìn Lý Hoảng, nhất phó ngậy thơ hồn nhiên.

"Ừ! Bài thơ này của Hạ nhi muội muội, ý cảnh thuyết minh rất chuẩn xác, đọc kỹ làm cho người khác cảm giác được cảnh tượng trong thơ như đang ở trước mắt, có thể để cho người cảm thụ đích thân trải qua mỹ cảnh, rất hay." Lý Hoảng hiểu biết khen ngợi.

Trong mắt Cố Vô Hạ không che giấu được hài lòng, sắc mặt nhuộm một tầng mây đỏ, có chút xấu hổ nói: "Hoảng ca ca quá khen, nếu như không phải có Hoảng ca ca chỉ điểm, Hạ nhi làm sao có thể viết ra được bài thơ hay như vậy, đều là công lao của Hoảng ca ca."

"Hạ nhi muội muội quá khiêm tốn rồi, bản thân người vốn tài hoa hơn người, làm sao có thể là công lao của ta được."

"Hoảng ca ca..." Cố Vô Hạ vừa mở miệng, bỗng nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên kinh hoàng, vẻ mặt cũng trở nên khiếp sợ.

Lý Hoảng thấy Cố Vô Hạ sững sờ như vậy, lo lắng nói: "Hạ nhi muội muội, muội làm sao vậy? Ở đâu khó chịu sao?"

"Không sao, muội không khó chịu, tạ ơn Hoảng ca ca quan tâm." Cố Vô Hạ vội vàng nói.

"Nô tỳ gặp qua đại tiểu thư."

"..." Lý Hoảng chưa kịp nói gì thêm liền nghe được thanh âm của nha đầu, chân mày cau lại, quay đầu lại liền thấy Cố Thanh Uyển đang đi tới tiểu đình trước mặt, trong lòng cũng hiểu Cố Vô Hạ vì sao bỗng nhiên trở nên như thế, thì ra là nha đầu này tới, trách không được Hạ nhi bị dọa thành như vậy, nghĩ thế, Lý Hoảng trong mắt tràn đầy không thích nhìn Cố Thanh Uyển, lạnh lùng nói: "Người tới nơi này làm gì?"

Nhìn biểu tình chán ghét của Lý Hoảng, Cố Thanh Uyển rũ xuống mi mắt, trong lòng châm chọc nghĩ, đây là người mà tiền thân đã dùng cả tính mạng để bảo vệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đạo Kịch (Đạo Diễn Kịch)

Lý Hoảng hỏi xong, thấy Cố Thanh Uyển cúi đầu không đáp, trong lòng càng thêm khó chịu, nha đầu ngu xuẩn này đang làm gì thế, đang giả bộ đáng thương sao? Hừ! Thật đúng là toàn học những thứ không thể chấp nhận được gì đó, kiêu ngạo, ương ngạnh, hoa si, không biết tự lượng sức mình, chỉ luôn dựa vào thân phận trưởng nữ của nàng, khi dễ Hạ nhi muội muội.

Còn có nàng lần này không rõ bị thương, rõ ràng là chính nàng tính tình nóng nảy, không biết trời cao đất rộng cùng người động thủ đánh nhau, hoàn toàn không có một chút tính khí rụt rè của nữ nhi nói là vì mình, hại mình bị tổn phụ, phụ thân răn dạy, cường chế bắt mình tự đi cảm tạ nha đầu ngu xuẩn này, thực sự là ghê tởm.

Nghĩ vậy, ánh mắt Lý Hoảng nhìn Cố Thanh Uyển ngoại trừ chán ghét, còn thêm chút tức giận, nhìn nét mặt của nàng cũng càng thêm bất thiện, trầm giọng nói: "Hỏi người nói đâu? Vì sao không trả lời?"

Nghe giọng nói cao cao tại thượng không chút khách khí của Lý Hoảng, Cố Thanh Uyển ngẩng đầu, nụ cười trên mặt tán ra lại mang theo một tia lẳng liệt, trong tròng lạnh lùng nói: "Câu hỏi của nhị biểu ca, thật sự là quá kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn ta thật không biết phải trả lời thế nào."

"Là ta hỏi kỳ quái? Hay là người nghĩ không ra được nên mượn cớ?" Lý Hoảng châm chọc nói.

"Mượn cớ?" Cố Thanh Uyển khinh cười ra tiếng.

"Người cười cái gì?" Lý Hoảng cảm tức nói.

Vẫn ở một bên không lên tiếng Cố Vô Hạ, khi nhìn đến trong mắt Lý Hoảng thoáng hiện tức giận, trong mắt hiện lên đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn khiếp đảm lại lộ ra không rõ chờ mong.

Biểu tình của Cố Vô Hạ, bị Cố Thanh Uyển bắt động thanh sắc thu vào đáy mắt, lông mi khẽ thiêu, biểu hiện hà hề trong lòng này của nàng có phải hay không cũng quá rõ ràng? Hay là nàng nghĩ, chính mình vẫn giống như trước đây, chỉ cần nhìn thấy Lý Hoằng, trong mắt sẽ không dung gì khác, vì thế mới không có kỳ cái gì chờ xem kịch vui?

Có điều, lần này người đạo kịch có phải hay không cũng nên thay đổi đâu? Cố Thanh Uyển ngược mắt, cười khê, câu câu như châm về mặt lại chân thành nói: "Ta cười, chỉ là bởi vì ta thấy vui vẻ, ta thật sự không hề nghĩ đến, nhị biểu ca ngay cả ta ở Cố gia hướng đi đều phải nhất nhất hỏi đến, thật sự là quá có lòng." Cố Thanh Uyển cảm kích nói: "Lý gia biểu ca đối với biểu muội ta quan tâm như vậy, ta thật sự rất cảm động."

"Lý" tự rõ ràng, vang vang hữu lực từ trong miệng Cố Thanh Uyển nói ra, rõ ràng rơi vào trong tai tất cả mọi người ở đây, bắt đầu làm cho người ta cảm giác câu hỏi vừa rồi của Lý Hoằng, lời lẽ hùng hồn nhưng lại không hề có chút đạo lý.

Lý gia công tử người dù có cao quý, có khó lường tới đâu, người cũng chỉ là họ Lý, ở địa phương của Cố gia đối với Cố gia trưởng nữ hoa tay múa chân, ngay cả việc người ta đi đâu người cũng đều phải hỏi đến, thật đúng là một chút quy củ, một chút giáo dục cũng không có! Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Lý Hoằng của nha đầu ở đây không tự chủ được biến đổi, ai cũng cảm thấy lời nói tràn đầy cảm động của Cố Thanh Uyển đối với Lý Hoằng thật đúng là cực hạn đùa cợt.

Dĩ nhiên trong lòng các nàng vẫn khinh thường Cố Thanh Uyển, đại tiểu thư thật đúng là ngu xuẩn, ngay cả câu hỏi của người ta là ý tốt hay ý xấu cũng không phân biệt được, thật là không có đầu óc.

Lý Hoằng tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt nhìn mình của bọn nha đầu, từ kính ngưỡng, sùng bái, cung kính, bởi vì một phen lời nói của Cố Thanh Uyển, đã bắt đầu xen lẫn bất mãn, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên, khó chịu, tức giận nói: "Cố Thanh Uyển, người... người thật đúng là không có thuốc chữa!"

"Biểu ca, ta nói sai cái gì sao? Người vì sao tức giận?" Cố Thanh Uyển trong giọng nói bất an mang theo khó hiểu nói.

"Người đương nhiên sai rồi, ta một chút cũng không thêm đề ý hướng đi của người, ta chỉ là hỏi người, ta và Hạ nhi muội muội ở đây, người tới làm gì?" Cố Thanh Uyển không hiểu khiến Lý Hoằng nghiêng răng nói trắng ra.

Lời nói của Lý Hoằng, Cố Thanh Uyển tự nhiên hiểu rõ, bởi vì dựa theo ký ức hiện lên trong đầu, trước đây mỗi khi mình thấy Cố Vô Hạ và Lý Hoằng ở chung, nhất định sẽ nổi giận với Cố Vô Hạ, cho rằng Cố Vô Hạ nhất định là đang quyến rũ Lý Hoằng, vì thế không chút lưu tình chửi mắng Cố Vô Hạ một phen, theo đó lần này Lý Hoằng liền khẳng định mình là đến gây chuyện với Cố Vô Hạ, vì thế mới có thể hỏi như vậy đi!

Có điều, phương thức nói chuyện này của hắn thật đúng là thật sự rất cấp lực, những lời này đúng là những lời mình muốn. Nghĩ thế, Cố Thanh Uyển nghi hoặc nhìn bọn họ, ủy khuất nói: "Nhị biểu ca, ta không hiểu, người và nhị muội muội ở chung với nhau, ta vì sao lại không thể tới? Các người không thích ta tới sao? Hay là cảm thấy ta cản trở các người?"

Những lời này của Cố Thanh Uyển, làm cho Lý Hoằng ngừng lại, trong khoảng thời gian ngắn có chút không hiểu rõ Cố Thanh Uyển nàng là có ý gì.

Sắc mặt Cố Vô Hạ đột nhiên đại biến, trong lòng thầm buồn bực: Lý Hoằng này thật đúng là không biết cách phân biệt. Đáng hận hơn là Cố Thanh Uyển, nàng nói ra lời này không phải sẽ làm cho người ta hiểu lầm rằng mình và Lý Hoằng có cái gì sao? Nàng đây là muốn phá hỏng danh dự của mình sao? Lời này nàng nói, rốt cuộc là có ý hay vô tình?

Bất quá, chính mình mặc kệ Cố Thanh Uyển bây giờ nghĩ thế nào, mình là quyết định không thể để cho người khác bởi vì những lời nói này mà hiểu lầm, ảnh hưởng đến chính mình nhiều năm qua khổ tâm xây dựng hình tượng.

"Tỷ tỷ, người nói những lời này, muội muội thật sự là phải đau lòng." Cố Vô Hạ đi tới, nhìn Cố Thanh Uyển khoe mắt rung rung nước mắt, điềm điềm đáng yêu nói: "Muội muội trước giờ chưa từng nghĩ đến, ở Cố gia không có nơi nào là tỷ tỷ không thể đến, càng không cảm thấy tỷ tỷ đến sẽ cản trở cái gì, ngược lại thấy tỷ tỷ đến, trong lòng muội muội thực sự rất vui vẻ."

Nghe Cố Vô Hạ nói "ở Cố gia không có nơi nào mình không thể đến" làm cho Cố Thanh Uyển cười nhạt trong lòng, Cố Vô Hạ thật đúng là không thời khắc nào không "giúp" mình tăng thêm cái danh xưng ngan nhạ! Có điều, có một số việc không phải có thể tính toán rõ ràng chỉ trong một lần, cũng không phải thoáng cái là có thể giải quyết, chín quá hóa nẫu đạo lý này chính mình vẫn rất rõ ràng.

"Ta đến, muội muội thực sự cảm thấy vui vẻ sao?"

Cố Vô Hạ dùng sức gật đầu, "Muội muội câu còn không được đâu!" Nói xong, thấy Cố Thanh Uyển có chút không tin liếc qua Lý Hoằng, Cố Vô Hạ hiểu rõ, càng khinh thường, ngoài miệng lại khê cười nói: "Dĩ nhiên, Hoằng ca ca cũng nghĩ như vậy."

"Nhị biểu ca, người cũng không cảm thấy ta vương vếu chứ?"

Lý Hoằng vừa định phủ nhận, nhưng khi nhìn đến ánh mắt cầu xin của Cố Vô Hạ, lại nghĩ đến tình cảnh sau này của nàng, trong lòng thương tiếc, kiềm chế sự chán ghét đối với Cố Thanh Uyển, trái lương tâm gật đầu.

Cố Vô Hạ thấy vậy tươi cười rạng rỡ, trong lòng hư vinh chiếm được cực lớn thỏa mãn, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người Cố Thanh Uyển, ôm lấy cánh tay của nàng cười nói: "Tỷ tỷ, người xem đi! Hoằng ca ca và ta đều rất hoan nghênh người đâu!"

"Đúng nha! Nhắc tới thực sự là hổ thẹn, rõ ràng ta và biểu ca mới là chính quy họ hàng, nhưng ta lại không hiểu hắn bằng muội muội người, nếu không,

vừa rồi ta cũng suýt chút nữa hiểu lầm biểu ca, suýt chút nữa làm cho huynh muội chúng ta sinh ra khoảng cách." Cố Thanh Uyển nhìn nụ cười trên mặt Cố Vô Hạ thoáng cái cương lại, tiếp tục nói: "Vì thế nha, ta thật đúng là phải nhiều cảm ơn muội muội người!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Nghi Lai Viện (Tam di nương sân)

Sau buổi cơm trưa, Tam di nương và Cố Duẫn Nhi thường thường đều ngủ một chút, nhưng hôm nay các nàng không hề có ý muốn nghỉ ngơi, ăn cơm xong, đuổi lui tạp vụ chỉ để lại thiệp thân nha đầu bên cạnh hầu hạ, hai người ở trong phòng hào hứng nói chuyện.

Cố Duẫn Nhi thuận tay lấy một miếng điểm tâm trên bàn, cắn một cái, cười yếu ớt nói: "Di nương, ta phát hiện trong phủ gần đây có những chuyện, còn có người thật là căng ngày càng có ý tứ. Sáng hôm nay ta nghe được một chuyện phi thường thú vị."

"Nga! Chuyện gì mà làm Duẫn Nhi vui vẻ như vậy?" Tam di nương cũng không có bình thường hiền lành, chậm chạp, mà bình tĩnh, ung dung nhìn Cố Duẫn Nhi hỏi.

Lời nói và cử chỉ bây giờ của Tam di nương và Cố Duẫn Nhi cùng với hình tượng thường ngày của các nàng, thật sự là hoàn toàn bất đồng, nhưng nha đầu bên người lại không có chút nào ngoài ý muốn, vẫn yên lặng, tần trách châm trà rót nước cho các nàng.

"Sáng hôm nay Lan Tâm đi phòng bếp báo cơm, vừa lúc nghe được bọn nha đầu đang lặng lẽ nói, chuyện về chúng ta quý phủ trưởng nữ đại tiểu thư, tài nữ nhị tiểu thư còn có Lý gia nhị công tử." "

"Thật sao? Ta hôm nay cũng nghe nói Lý gia nhị công tử tới, thế nào? Ba người bọn họ lại đụng vào nhau? Lần này lại diễn trò gì?" Tam di nương không chút nào che giấu đùa cợt nói.

"Là hát ra trò hay, Cố Vô Hạ lần này nhưng bị mất mặt lớn, thậm chí có nha đầu còn nói, Cố Vô Hạ và cái kia Lý Hoảng tư mặt, ha ha, thực sự là vui chết mất." Cố Duẫn Nhi chịu đựng xúc động muốn cười to, quay sang nha đầu bên người, nói: "Lan Tâm, đem sự tình kể lại cho di nương nghe."

"Vâng."

Sau khi nghe Lan Tâm kể rõ xong, vẻ mặt của Tam di nương bắt đầu từ tự nhiên, đầy hứng thú đã biến thành ngưng trọng, vùng xung quanh lông mày cũng đã nhíu lại.

"Di nương, thế nào? Rất thú vị đúng không? Ha ha, thật là không nghĩ đến nha! Chúng ta Cố gia tài nữ không ai sánh nổi Cố gia nhị tiểu thư, vậy mà cũng có ngày bị thế này, nghĩ lại đều thấy thống khoái!"

Cố Duẫn Nhi khẽ động khóe miệng, trong mắt lộ ra âm lãnh, nghiêng răng nói: "Nàng có gì mà đắc ý, rõ ràng cùng với ta đều là Cố gia thứ nữ mà thôi, lại tự đem chính mình trở thành trưởng nữ giống nhau, mọi chuyện đều chen ép ta, trong nhà tâm cao khí ngạo, thật sự quá buồn cười!"

Tam di nương nghe xong, nhìn Cố Duẫn Nhi áy náy nói: "Duẫn Nhi, đều là do di nương không tốt, để cho ngươi phải chịu ủy khuất."

"Di nương, ngươi đừng nói như vậy, ta không có ý trách ngươi." Cố Duẫn Nhi vội vàng nói: "Ta chỉ là không quen nhìn bộ dáng phách lối của Cố Vô Hạ mà thôi, kỳ thực, Nhị di nương và di nương chẳng có gì khác nhau, chỉ là vận khí của nàng tốt, sinh ra Cố gia trưởng tử sớm hơn di nương mà thôi, nếu như không có điều này, các nàng cái gì cũng không phải."

"Đúng nha! Nhị di nương chỉ là vận khí tốt hơn ta mà thôi!" Tam di nương khó lòng nói: "Cũng không biết vận may của nàng còn có thể dùng bao lâu?"

Cố Duẫn Nhi nghe xong sùng sốt nói: "Dùng bao lâu? Di nương, đây là ý gì?"

Tam di nương nhìn Cố Duẫn Nhi u mê, nghiêm mặt nói: "Duẫn Nhi, ngươi không cảm thấy đại tiểu thư có chút không giống sao?"

"Không giống?" Cố Duẫn Nhi nhíu mày, suy tư nói: "Di nương nói như vậy làm ta nhớ tới, lần trước chúng ta đi gặp nàng, nàng hình như so với trước đây có chút bất đồng, đối với chúng ta khách khí rất nhiều, tính tình cũng nhu hòa không ít, có điều, đối với Cố Vô Hạ vẫn là giống như trước đây, vẫn không khách khí như vậy, nói trắng ra là một chút tình cảm cũng không có."

"Duẫn Nhi, ngươi vẫn còn nhỏ, vẫn chưa nhìn thấu triệt sự việc nha!"

"Di nương, ta không hiểu?"

"Mấy năm nay, đại tiểu thư nàng sở dĩ rơi vào ác danh ngang ngược, ngoại trừ bản thân nàng không thông minh ra, nguyên nhân chính cũng là bởi vì nàng thường tìm Cố Vô Hạ gây sự, nhục mạ, nộ xích nàng mới có thể để lại ấn tượng như vậy cho người khác." Tam di nương châm chọc nói: "Nhưng trên thực tế đâu? Mọi người phần nộ bất bình vì Cố Vô Hạ chịu ủy khuất, chẳng qua là thủ đoạn phá hoại đại tiểu thư của nàng và Nhị di nương thôi."

"Di nương, những điều này ngươi đã nói cùng ta rồi. Nhưng nó cùng với sự thay đổi của đại tiểu thư có quan hệ gì nha?"

"Ngươi không nhận ra sao? Lần trước ở trong viện của nàng, còn có chuyện về Lý gia nhị công tử, Cố Thanh Uyển đối với Cố Vô Hạ sắc mặt vẫn không tốt như thế, nhưng kết quả lại cùng trước đây hoàn toàn bất đồng, người ăn buồn bực không còn là Cố Thanh Uyển nữa mà là Cố Vô Hạ, đây chính là khác biệt lớn nhất!" Trái tim của Tam di nương trầm xuống: "Đuẩn Nhi, hay là đại tiểu thư nàng vẫn không phải là đại tiểu thư mà chúng ta nghĩ, nàng đã thay đổi rồi, có lẽ nàng mới là người tâm tư sâu nhất!"

Sinh Lai Viện

Lan Chi hầu hạ Cố Thanh Uyển dùng bữa xong, "Tiểu thư, có muốn ngủ một chút không?"

"Chờ lát nữa đi!"

"Vâng, tiểu thư."

Cố Thanh Uyển đuổi người, tùy ý nói: "Chuyện trong tiểu đình ngày hôm nay, ngươi có nghe thấy bọn hạ nhân nói cái gì không?"

"Nô tỳ có nghe nói một chút."

"Nga! Phải không? Nói đến ta nghe một chút." Cố Thanh Uyển lười biếng nói.

"Các nàng nói, rõ ràng tiểu thư mới là biểu muội của nhị công tử, nhưng nhị công tử lại khắp nơi bảo vệ nhị tiểu thư." Lan Chi dùng một chút, thấy sắc mặt Cố Thanh Uyển không thay đổi gì, mới tiếp tục nói: "Nói là, không biết là bởi vì nhị công tử không thích tiểu thư? Hay là bởi vì, Lý công tử đối với nhị tiểu thư có ý gì, mới có thể thiên vị nàng."

Cố Thanh Uyển nghe xong lười biếng cười: "Ừ! Xem ra tai mắt trong phủ đúng là không ít nha! Nói rất hay." Cố Thanh Uyển đứng dậy, đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Chuyện đã nghe xong, ta đi ngủ một lát."

Phúc Thọ các

Cố Trường Viễn hạ triều trở lại trong phủ, sau khi rửa mặt chải đầu như thường ngày đến chỗ lão phu nhân.

"Mẫu thân, ngày hôm nay trong phủ không có chuyện gì chứ?"

"Không có việc lớn gì, chỉ là Lý gia đại nãi nãi và Lý gia nhị công tử ghé qua ngồi một hồi."

"Bọn họ đến có việc gì không?"

"Nói là đến thăm Thanh Uyển." Khóe miệng lão phu nhân lộ ra trào phúng nói: "Lý gia đại nãi nãi luôn miệng nói là đến thăm bệnh, còn việc Thanh Uyển vì bảo vệ con nàng mà bị thương, một câu cũng không đề cập tới, không biết nàng là thật không biết hay là khinh thường ta Cố gia."

"Có lẽ nàng là thật sự không biết đi! Nhi tử cùng Lý gia đại ca nói chuyện, chỉ nói đến là Thanh nhi nhiễm phong hàn, bị thương chuyện này không hề nói đến."

"Nói nàng không biết, ta nhưng tuyệt không tin, sau khi ấu đã, Thanh Uyển là như thế nào hồi phủ, muốn nói phủ Thừa tướng bọn họ một điểm gió thổi đều không nghe ngóng được, ta thế nhưng một chút cũng không tin, bọn họ chỉ là đang giả bộ hồ đồ, không muốn nhận phần nhân tình này mà thôi."

"Quên đi mẫu thân, biết hay không không quan trọng, mẫu thân đừng vì chút chuyện nhỏ này mà thương hại thân thể." Cố Trường Viễn trấn an, nói sang chuyện khác: "Ngoại trừ đến thăm Thanh Uyển, bọn họ chưa nói chuyện gì khác đi!"

"Còn nói, mấy ngày nữa là sinh thần của Lý thừa tướng, bảo ngươi hôm đó đem theo phu nhân cùng với Thanh Uyển về phủ một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thân Phận

Đình Lai Viện

"Hạ nhi, người nói cho ta biết, ở tiểu đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm có chút gấp gáp, tức giận của nhị di nương bỗng nhiên truyền đến, khiến cho Cố Vô Hạ đang ở trong phòng luyện chữ giật mình hoảng sợ, cúi đầu nhìn chữ viết bị hỏng, ngẩng đầu nhìn nhị di nương, oán trách nói: "Di nương, người xem người nói lớn tiếng như vậy để làm gì, ta thật vất vả mới viết xong câu thơ, đều bị kinh sợ mà viết sai rồi, lại phải viết lại một lần nữa."

"Hạ nhi, người trước tiên không cần lo đến thơ của người, trả lời vấn đề của ta trước đã, ngày hôm nay trong tiểu đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nhị di nương sắc mặt khó coi nói.

Cố Vô Hạ nhìn thần sắc có chút không đúng của nhị di nương, cau mày nói: "Cũng không có chuyện gì nha! Di nương, người lại nghe ai đó nói cái gì có phải hay không?" Cố Vô Hạ nói, nhìn thoáng qua Lan Khê, trong mắt lộ ra chất vấn, mình không phải là đã phân phó không được đem chuyện này cho di nương biết hay sao?

Lan Khê thấy vậy, cuống quýt lắc đầu, chính mình cái gì cũng chưa nói.

"Ta nghe ai nói không quan trọng, quan trọng là người đều đã làm những gì?"

"Ta có thể làm gì nha! Ta chẳng qua chỉ là cùng Hoàng ca ca nói chuyện một chút, sau đó Cố Thanh Uyển cũng tìm tới, nói một hồi Hoàng ca ca liền rời đi." Cố Vô Hạ tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Xem ra đồn đãi trong phủ quả nhiên là thật." Nhị di nương hiểu rất rõ Cố Vô Hạ, chỉ cần nàng đụng phải Cố Thanh Uyển, vô luận là chuyện gì đều muốn ganh đua thắng thua, nếu như nàng thắng nàng đã sớm khoe khoang với mình mà không phải chờ mình đến hỏi nàng, còn có hiện tại nàng trả lời câu hỏi của mình, ánh mắt tránh né rõ ràng cho thấy nàng muốn giấu diếm cái gì. Nhị di nương nhớ tới chính mình nghe được những lời này, nhìn Cố Vô Hạ phiên muợn nói: "Hạ nhi, ta đã nói với người bao nhiêu lần, muốn lật đổ Cố Thanh Uyển, người muốn dùng phương pháp gì di nương đều không phản đối, thế nhưng tuyệt đối không thể liên lụy đến chính mình, càng không thể dính vào chuyện nam nữ, người thế nào lại quên mất đâu?"

"Di nương, ta không có quên." Cố Vô Hạ có chút chột dạ trả lời.

"Hạ nhi, người phải nhớ kỹ không thể vì thống khoái nhất thời mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình, như vậy người nhưng là sẽ bị phá hủy nha!" Nhị di nương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của Cố Vô Hạ, dần bình tĩnh lại, tận tình khuyên bảo nói: "Tuy rằng lợi dụng Lý Hoàng có thể gây đả kích lớn đến Cố Thanh Uyển, nhưng di nương không tán thành người dùng biện pháp này, dù sao bây giờ người cũng không còn nhỏ, mà Lý Hoàng hẳn nhưng là một nam tử, nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch (không cùng ngồi), người vẫn là đừng cùng hắn tiếp xúc quá nhiều, càng không thể thêm ý nghĩ gì đối với hắn, biết chưa?"

"Di nương, người có phải là suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, ta làm gì có suy nghĩ gì với hắn." Cố Vô Hạ xấu hổ nói: "Nếu như không phải vì chộc tức Cố Thanh Uyển, ta cần gì phải tiếp cận hắn, ngay cả liếc hắn một cái cũng không thêm nhìn, hắn nơi nào có thể cùng..." Cố Vô Hạ đang nói bỗng nhiên dừng lại, trên mặt tràn đầy rặng mây đỏ.

Nhị di nương thấy vậy nở nụ cười, đối với tâm ý của nữ nhi của mình, nàng làm sao có thể không rõ ràng.

"Di nương, người chê cười ta, ta.. ta không nói với người nữa." Cố Vô Hạ nói, liền đứng lên, cất bước đi vào trong phòng.

Nhị di nương thấy nữ nhi nóng nảy, vội vàng kéo tay nàng, nói: "Được rồi, được rồi, di nương không cười, không cười." Nói xong, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Vô Hạ, thở dài: "Thực sự là nữ đại bất trung lưu! Chỉ chớp mắt, người đã lớn như vậy."

"Di nương..."

"Có điều, sau này vẫn nên cách Lý Hoàng xa một chút. Tuy rằng người không có suy nghĩ gì với hắn, nhưng nếu để mọi người thấy các người đi gần như vậy, vẫn sẽ làm cho người ta hiểu lầm."

"Di nương, có phải hay không có người nói cái gì?" Cố Vô Hạ nói, thấy nhị di nương gật đầu, cả giận: "Đều tại tiện nhân ngu xuẩn Cố Thanh Uyển kia làm hại, ta rõ ràng đã phân phó bọn nha đầu không được nhắc đến chuyện hôm nay, thế nào di nương người vẫn biết được?"

"Chuyện trong phủ, có chuyện gì là có thể che giấu được chứ." Nhị di nương cười lạnh nói: "Chỉ cần có tâm, không gì là không thể nghe ngóng được."

"...Vậy phải làm thế nào đây? Liệu có thể bị truyền ra bên ngoài hay không, ta đây..." Cố Vô Hạ đột ngột mạnh mẽ nắm tay của nhị di nương, sợ hãi nói: "Nếu nói như vậy, ta há chẳng phải sẽ trở nên giống Cố Thanh Uyển sao? Di nương, ta không cần, ta không cần trở thành như vậy."

"Hạ nhi đừng nóng vội, không có chuyện gì, có di nương ở đâu, không cần lo lắng."

"Di nương, thực sự.. không sao chứ?"

"Không có việc gì, những người ở trong phủ di nương sẽ răn dạy lại, sẽ không còn ai nói gì nữa đâu, huống hồ, Lý Hoàng cũng coi như là biểu ca của người, các người biểu huynh muội ở trong phủ nhà mình, thanh thiên bạch nhật lại có bọn nha đầu, trưởng bối ở, nói mấy câu thôi, rất là bình thường, không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Cố Vô Hạ nghe xong, an tâm trở lại.

Nhị di nương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Cố Vô Hạ, nhẹ giọng nói: "Hạ nhi, người thật là thích người kia, có phải hay không?"

"Di nương..." Cố Vô Hạ có chút không biết nên trả lời thế nào.

Nhị di nương thấy nữ nhi nghe chính mình nhắc đến người kia, mắt lờ lờ chiếu sáng, cười nói: "Xem ra là thật rồi?"

"Di nương, nữ nhi thật là thích hấn." Cố Vô Hạ chịu đựng xấu hổ, trình trọng nói: "Tuy rằng nữ nhi chưa cùng hấn nói chuyện, nhưng lần đầu tiên thấy hấn, nữ nhi đã nghĩ hấn có thể trở thành vị hôn phu của ta, ta cảm thấy, ở Hạo Nguyệt không có nam tử nào có thể sánh được với hấn, hấn, là tốt nhất!"

"Đúng nha! Hấn quả thật không sai, ánh mắt nữ nhi của ta rất tốt, có điều, chính là thân phận của hấn..."

"Thân phận của hấn không phải rất tốt sao!"

"Chính là quá tốt rồi." Nhị di nương tự lẩm bẩm, "Ồ Hạo Nguyệt ngoại trừ hoàng gia, liền chỉ có nhà hấn đi!" Nghĩ đến thân phận của nữ nhi mình, nhìn nhìn lại bộ dáng xuân tâm nảy nở của nàng, nhị di nương có cảm giác thực sự có lỗi với nữ nhi.

Sinh Lai Viện

Cố Thanh Uyển nhìn Cao mẹ, cau mày nói: "Đã muộn thế này, mẫu thân gọi ta tới có chuyện gì không?"

"Hồi bẩm tiểu thư, mấy ngày nữa là sinh thần của thừa tướng đại nhân, vì thế phu nhân muốn gọi tiểu thư đến, thông báo một chút về những việc cần chú ý trong thọ yến cho tiểu thư."

Cố Thanh Uyển nghe Cao mẹ nhắc đến thọ yến, trong lòng sáng tỏ, trách không được người mẹ này đã trẻ thế này còn sai người đến, nàng là sợ mình ở trong thọ yến khiến nàng mất mặt đi!

Có điều, điều này cũng không trách nàng, bởi vì, trước đây tiền thân thật đúng là chưa bao giờ cho nàng hành diện quá.

"Ừ! Ta đã biết, vậy đi đến chỗ mẫu thân một chuyến thôi!" Cố Thanh Uyển đứng dậy, có một số người, cũng nên đi gặp một chút, "Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Quy Củ

Tê Hà các

Cố Trường Viễn ngồi ở cạnh giường, cầm bàn tay khô gầy của Lý Kiều, nhìn khuôn mặt nàng bởi vì đau bệnh mà lộ ra âm đạm, đau lòng nói: "Kiều nhi, sinh thần của nhạc phụ vẫn còn vài ngày nữa mới đến, người vẫn còn thời gian để chỉ dạy Thanh nhi, cần gì phải nóng lòng ngay đêm nay đâu? Hiện tại cũng không còn sớm nữa, người như thế sẽ nghỉ ngơi không đủ, đối với thân thể của người cũng không tốt."

"Viễn ca, người quan tâm yêu thương ta, ta biết." Lý Kiều dựa vào trong lòng Cố Trường Viễn, trên mặt tràn đầy yêu thương, tình ý nhìn hấn nói.

"Nếu biết, thì càng nên giữ gìn thật tốt thân thể của chính mình, đừng để cho ta lo lắng mới đúng." Cố Trường Viễn thâm tình nhìn Lý Kiều, trấn an nói: "Chuyện của Thanh nhi không cần phải gấp gáp, trước ngày thọ yến, ta sẽ từ từ giáo dục lại nàng, người dưỡng hảo thân thể của mình mới là quan trọng nhất."

"Viễn ca, người đối với ta thật tốt, cũng chứng minh được lúc trước ta không để ý đến phản đối của phụ thân, gả cho người là đúng." Lý Kiều cảm động nhìn Cố Trường Viễn.

"Kiều nhi gả cho ta, cũng là chuyện ta cảm kích nhất, hơn nữa người là thê tử của ta, ta đối với người tốt là dĩ nhiên nha!" Cố Trường Viễn cưng chiều nói.

Lý Kiều nghe xong, áp chế khóe mắt áy náy nói: "Viễn ca, ta thật sự là hổ thẹn với người, thân làm thê tử nhưng ngay cả bổn phận của thê tử đều chưa làm tròn, gả cho người đã nhiều năm như vậy, ngay cả nhi tử cũng không thể sinh hạ cho người, chỉ có Thanh Uyển một cái nữ nhi."

Lý Kiều nói, nhớ tới Cố Thanh Uyển, phần hận: "Lại vẫn là một nữ nhi không làm cho người hành diện, suốt ngày chỉ gây chuyện phiền toái, hại người làm phụ thân đều phải thay nàng thu dọn tàn cục, Viễn ca, mỗi khi nhớ đến những chuyện này, ta cảm thấy ta nợ người nhiều lắm, vì thế chuyện dạy dỗ Thanh Uyển lần này, ta nhất định phải tự mình làm, tuyệt đối không thể để cho nàng ở thọ yến của phụ thân, lại làm ra chuyện gì khiến người, khiến Cố gia mất mặt!"

"Kiều nhi, người thật sự là ..." Cô Trường Viễn chưa nói xong liền thấy Cao mẹ đi đến.

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư tới."

"Cho nàng vào đi." Không đợi Cô Trường Viễn mở miệng, Lý Kiều ngồi thẳng dậy, mặt lạnh phn phó nói.

"Vâng, phu nhân."

Cô Trường Viễn nhìn thần sắc của Lý Kiều, chỉ biết chuyện dạy dỗ Thanh Uyển nàng đã quyết định quyết tâm phải làm, Cô Trường Viễn không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt nhìn Lý Kiều đột nhiên hiện lên một đạo không rõ quang mang, rồi trong nháy mắt liền tiêu thất, làm cho không người nào hiểu được ý tưởng nội tâm chân thật của hắn.

Cô Thanh Uyển theo Cao mẹ đi vào trong nhà, thấy Cô Trường Viễn đã ở, hơi sững sờ, chớp mắt lại khôi phục tự nhiên, nhẹ nhàng cúi người: "Thanh nhi gặp qua phụ thân, mẫu thân."

Bộ dáng lễ nghi của Cô Thanh Uyển làm cho ánh mắt Cô Trường Viễn thâm sâu một chút, mà Lý Kiều lại cái gì cũng chưa phát hiện, nàng hiện tại chỉ quan tâm đến việc dạy dỗ Cô Thanh Uyển, tự nhiên một chút cũng chưa phát hiện Cô Thanh Uyển cùng trước kia có gì bất đồng, chỉ là đạm bạc mở miệng nói: "Đứng lên đi!"

"Phu nhân, người xem Thanh nhi bây giờ không phải là rất tốt sao? Hiểu chuyện hơn, nhìn thấy chúng ta cũng đều biết hành lễ, người nha! Thực sự là quá khản trương rồi." Cô Trường Viễn nhìn Cô Thanh Uyển tán dương.

Lời nói của Cô Trường Viễn rơi vào trong tai của Cô Thanh Uyển, làm cho nhân thần nàng hơi co lại, nhạy cảm, khôn ngoan, giả nhân giả nghĩa, Cô Trường Viễn hẳn thật đúng là lúc nào cũng quan tâm nữ nhi, chỉ có điều, hẳn quan tâm đối với mình mà nói, lại giống như bọc mặt đường bao thạch tín, nguy hiểm trí mạng.

Lý Kiều có chút khinh thường nói: "Con cái nhìn thấy phụ mẫu phải thỉnh an đó là cái tối cơ bản, hài tử trong kinh thành đứa nào không phải từ nhỏ đều làm, nàng nhưng bây giờ mới chú ý đến những điều này, có cái gì đáng tán thưởng."

"Phu nhân, đừng yêu cầu quá nghiêm khắc với Thanh nhi, đây cũng là một loại tiến bộ." Cô Trường Viễn tùy ý nói, "Có điều, Thanh nhi hôm nay sao lại nghĩ hành lễ với phụ thân, mẫu thân, vì phụ tụy rằng rất vui mừng, nhưng lại thật tò mò nha!"

Cô Thanh Uyển ngẩng đầu, khoe miệng mang theo không không chế được đắc ý, nghiêm mặt nói: "Nữ nhi trưởng thành, hiểu chuyện nha! Điều này có gì kỳ quái đâu."

"Người xem, người xem, nàng đây là giọng điệu gì, ở đâu có nữ nhi cùng phụ thân nói chuyện như thế." Lý Kiều chỉ vào Cô Thanh Uyển bất mãn nói: "Liên này, nàng còn dám nói mình hiểu chuyện, thực sự là không biết trời cao đất rộng!"

Cô Thanh Uyển nghe xong, ỷ khuất nhìn Cô Trường Viễn, trên mặt mang theo không cam lòng cúi đầu.

Cô Trường Viễn thấy vậy, thần sắc buông lỏng, đỡ Lý Kiều khuyên can: "Được rồi phu nhân, người như vậy sẽ dọa đến Thanh nhi."

"Ta làm sao có thể dọa được nàng, người không thấy được ánh mắt nàng vừa nhìn ta sao? Trong lòng nàng nhất định là đang không phục lời nói của ta." Lý Kiều giận dữ, kiên định nói: "Liên này, ta nhất định phải sửa hết tất cả thói hư của nàng, hảo hảo dạy dỗ nàng một chút cái gì là quy củ, giảm bớt nàng nơi nơi làm ta mất mặt xấu hổ."

"Mẫu thân, ta không cần học quy củ, ta không có thói hư gì cả!" Cô Thanh Uyển có chút kích động nói.

"Không được, quy củ người nhất định phải học, hơn nữa còn phải học cho tốt!" Lý Kiều lạnh nhạt nói: "Nếu như học không tốt, thọ yển của tổ phụ người không cho người đi, sau này tất cả mọi yển hội cũng không cho người đi!"

Cô Thanh Uyển nghe xong thật sự muốn thờ dài một tiếng. Haiz, nếu có thể không đi thật sự là quá tốt! Đáng tiếc câu này không thể nói ra, cổ đại đại sân khấu đã mở ra, vai diễn mình cũng đã quyết định, vì thế, kịch nhưng là muốn diễn tiếp.

Cô Thanh Uyển bỗng nhiên ngược mắt, về mặt kích động, "Dựa vào cái gì không cho ta đi, phụ thân, ta muốn đi!"

Thấy Cô Thanh Uyển gọi mình, Cô Trường Viễn lộ vẻ mặt khó xử nói: "Phu nhân, không cho Thanh Uyển đi, có phải hay không có chút quá, hơn nữa, đó là thọ yển của nhạc phụ, nếu như Thanh Uyển không đi, nhạc phụ sẽ mất hứng."

"Nàng mỗi lần đi, ta thấy cha cũng không cao hứng là mấy, vì thế nếu như học không tốt, chúng ta tự đi thì tốt, nàng liền thành thành thật thật ở nhà cho ta, dù sao cái trường hợp này, thêm nàng một cái cũng không nhiều, mà ít đi nàng một cái càng thanh tịnh."

Cô Thanh Uyển nghe xong, trong mắt bốc hỏa, há miệng muốn nói cái gì, cuối cùng nghiêng răng nói: "Được, người bảo ta học, ta sẽ học, có điều, ta không cho Cao mẹ dạy ta!" Cô Thanh Uyển về mặt ghét bỏ nhìn Cao mẹ.

"Người không nói, ta vốn không muốn để Cao mẹ dạy người, nhưng là bây giờ..." Lý Kiều cười lạnh một tiếng, "Cao mẹ, trước khi đến thọ yển của phụ thân, người phải dạy dỗ tiểu thư thật tốt cho ta, tuyệt đối không thể có chút buông lỏng!"

"Vâng, phu nhân." Cao mẹ nhìn ánh mắt cầu khẩn của Cố Thanh Uyển mặt không thay đổi đáp.

Sính Lai Viện

Sau khi trở lại Sính Lai viện, Cố Thanh Uyển đuổi hết nha đầu trong phòng, chỉ để lại theo mình tới Cao mẹ.

Cố Thanh Uyển xoay người nhìn theo phía sau mình cúi đầu không nói Cao mẹ, mỉm cười: "Mẹ, sau này làm phiền người rồi!"

Cao mẹ ngừng đầu, nhìn cùng với ở Tê Hà các hoàn toàn bất đồng Cố Thanh Uyển, ánh mắt sáng ngời, cung kính nói, "Lão nô xin tận lực!"

"Ừ!" Cố Thanh Uyển nhìn Cao mẹ, nhàn nhạt cười, có một số việc, có lẽ từ trong miệng của nàng có lẽ mới có thể đạt đến càng chân thật câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lý Kiều

Phủ Thừa tướng

Lý gia đại gia Lý Cẩn hôm đó kết thúc công chuyện, trở về phủ rửa mặt chải đầu một phen, ngồi trên ghế ngoài gian chính, tiếp nhận ly trà Lý đại nãi nãi đưa tới, khẽ nhấp một chút, nói: "Ngày hôm nay nhưng đi đến Cố phủ chứ?"

"Lão gia phân phó, thiếp làm sao dám quên, sáng sớm liền đi qua." Đại nãi nãi cười nói.

Lý Cẩn nghe xong gật đầu, "Việc Thanh nhi bị thương, Cố lão phu nhân có nói gì không?"

"Không nói gì, lão phu nhân rất là thấu tình đạt lý." Đại nãi nãi thần sắc tự nhiên nói.

"Vậy là tốt rồi, cũng không thể bởi vì chuyện này mà khiến Cố gia sinh ra khoảng cách với chúng ta, muội muội ở giữa sẽ khó xử."

Trong lời nói của Lý Cẩn lộ ra ý thương yêu Lý Kiều khiến trong mắt đại nãi nãi hiện lên âm trầm, rồi khi Lý Cẩn nhìn qua lại biến mất vô tung, chỉ còn lại ý cười ôn hòa khéo léo, "Vâng, thiếp biết, nhất định sẽ không để liên lụy muội muội."

Lý Cẩn mỉm cười nhìn đại nãi nãi, trong mắt lộ ra thỏa mãn, "Nàng có gặp Thanh Uyển không? Nàng hồi phục thế nào rồi? Chỗ bị thương không có gì đáng ngại chứ?"

"Gặp được, Thanh Uyển rất khỏe, đã không có việc gì, tinh thần cũng rất tốt."

"Vậy là tốt rồi." Lý Cẩn nghe xong yên lòng, mở miệng nói: "Kiều nhi đâu? Thân thể muội ấy thế nào?"

"Đại nãi nãi nghe câu hỏi của Lý Cẩn, nhãn thần lóe lên, vẻ mặt mang tiếc nuối nói: "Thiếp lần này đi, không đi gặp tiểu cô."

"Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không đi gặp muội ấy?" Lý Cẩn nghe xong chân mày cau lại.

Giọng nói mang theo trách cứ của Lý Cẩn khiến đại nãi nãi đem móng tay đâm vào trong thịt mới có thể không mất lý trí, vẫn duy trì thần sắc bình tĩnh, nói: "Thiếp vốn là chuẩn bị đi gặp tiểu cô, nhưng Cao mẹ nói nàng thân thể mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, thiếp nghe xong sợ ảnh hưởng nàng nên không có đi đến quá rồi, cũng liền không đi gặp nàng, phu quân, thiếp suy nghĩ có chút không chu toàn, khi đó, dù thế nào cũng nên chờ một chút, chờ nàng nghỉ ngơi hảo rồi đi gặp nàng."

"Quên đi, nàng không cần tự trách, suy nghĩ của nàng cũng không sai, Kiều nhi thân thể không tốt, nàng không đi quá rầy muội ấy cũng đúng, hơn nữa mấy ngày nữa là thọ yến của phụ thân cũng có thể nhìn thấy muội ấy."

Đại nãi nãi nhìn sắc mặt Lý Cẩn đã hòa hoãn, cảm thụ được thân thể đau đớn, cười nhạt, mình gặp Cao mẹ không sai, nhưng thực tế nàng là đến mời mình đi gặp Lý Kiều, là chính mình không muốn thấy nàng, cũng không nghĩ làm sai chỗ nào, mình đường đường là thừa tướng phu nhân, dựa vào cái gì phải nhường nàng chỉ là một thị lang phu nhân?

Hơn nữa, hiện tại chính mình nếu dám nói như vậy, đem tất cả đều đổ cho Cao mẹ, tự nhiên cũng đã dựa vào tính cách của Cao mẹ, nhận định nàng không dám nói ra cái gì, chỉ biết giấu diếm dụ dỗ tiểu thư nhà nàng, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến chính mình, vì thế, chính mình không có gì không dám nói.

Dừng lại một chút, Lý Căn bỗng nhiên cảm khái: "Muốn nói Kiều Nhi nàng mặc dù là tướng phủ tiểu thư nhưng cũng là một hài tử mệnh khổ, mẫu thân mất đi khi muội ấy vừa nhận thức được sự việc, đáng thương Kiều Nhi khi đó vẫn còn nhỏ như vậy, bình thường đều nửa đêm tỉnh giấc, khóc gọi mẫu thân, bộ dáng kia bây giờ nghĩ lại ta đều thấy đau lòng, phụ thân khi đó lại bận rộn triều chính, cũng không đoái hoài gì tới muội ấy, di nương trong phủ lại có mấy ai thật tâm đối đãi với nàng, mà ta và nhị đệ đều là thân nam tử, dù muốn chiều cố nàng cũng là hữu tâm vô lực, mỗi khi nhớ tới việc này, phụ thân và ta đều thấy thẹn với Kiều Nhi."

"Phu quân, người đừng nói như vậy, chàng và công công còn có tiểu thúc đã chiều cố tiểu cô rất tốt, nàng sẽ không oán giận các người." Đại nãi nãi tuy rằng cực lực nhin xuống âm ức không cam lòng trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn là nhin không được nói ra hai chữ "Oán giận", hi vọng Lý Kiều trong lòng Lý Căn, lưu lại vô lương tâm nằm mộng.

Lý Căn nghe xong, lắc đầu cười khổ một tiếng nói: "Kiều Nhi chưa từng oán giận ai, là chúng ta tự thấy có lỗi với muội ấy mà thôi."

Đại nãi nãi nghe vậy, biết Lý Căn không hiểu được thâm ý trong lời nói của mình, trong mắt hiện lên thất vọng, cũng không dám nói gì thêm nữa, bởi vì nàng hiểu rất rõ địa vị của Lý Kiều ở trong lòng Lý Căn, chính mình nếu như nói quá rõ ràng, hoặc là nói quá nhiều, nhất định sẽ chọc hấn không thích mình, nếu nói như vậy thì mất nhiều hơn được.

Bởi vì rõ ràng đối với mình cái gì mới là quan trọng, vì thế đại nãi nãi không tiếp tục châm ngòi, chỉ là khẽ cười nói: "Phu quân, người không cần cảm thấy áy náy, khi tiểu cô còn là cô nương, có người và công công cưng chiều, hiện tại xuất giá có phu quân cưng chiều, tiểu cô nàng là người có phúc, người đừng quá lo lắng."

"Đúng vậy! Nàng nói đúng, chuyện không vui này dù sao cũng đã qua, Kiều Nhi hiện tại sống vui vẻ mới là quan trọng nhất." Lý Căn nói, vỗ vỗ bàn tay đại nãi nãi: "Đều nói trường tẩu như mẹ, mấy năm nay ít nhiều cũng có nàng chiều cố Kiều Nhi, mới làm cho cuộc sống mất đi mẫu thân của Kiều Nhi không đến mức quá thiếu sót."

"Phu quân nói gì thế, điều này không phải là điều thiếp nên làm sao?" Đại nãi nãi vui mừng, thầm nghĩ trong lòng: Cũng chỉ có lúc này Lý Kiều mới có chút tác dụng.

Phúc Thọ các

Ngày thứ hai khi lão phu nhân vừa tỉnh dậy, nghe Tề mẹ bẩm báo xong, cau mày nói: "Người nói, phu nhân vì thọ yến của cha nàng mà để Cao mẹ đi dạy dỗ Thanh Uyển quy củ?"

"Đúng vậy, lão phu nhân."

"Chuyện khi nào?"

"Đêm qua quyết định."

"Hừ! Nàng ta thật đúng là sẽ làm." Lão phu nhân châm chọc nói: "Cố Thanh Uyển không thích Cao mẹ là chuyện mà cả phủ đều biết, nàng lại vẫn phái Cao mẹ đi, Thanh Uyển tính tình táo bạo, có thể theo nàng học tốt mới là lạ, đầu óc của nàng thật đúng là không biết nghĩ như thế nào? Được rồi, chuyện này Viễn Nhi biết không?"

"Lão gia hôm qua nghỉ ở chỗ phu nhân, hẳn là biết." Tề mẹ bẩm báo.

Lão phu nhân nghe xong châm chọc cười, "Viễn Nhi đối với nàng thật đúng là đủ bao dung, ngay cả chuyện không đáng tin như thế cũng tùy ý nàng."

Tề mẹ nghe xong cúi đầu đáp: "Có thể lão gia và phu nhân nghĩ lễ nghi quy củ của Cao mẹ là tốt nhất, mới có thể để nàng dạy đại tiểu thư!"

"Đúng nha! Phủ thừa tướng của các nàng cái gì cũng tốt, ngay cả nô tài so với nô tài trong phủ của chúng ta cũng tốt hơn, ta đây thật ra muốn nhìn xem, nàng có thể đem Thanh Uyển dạy dỗ tốt ra sao." Lão phu nhân lạnh lẽo cười.

Tề mẹ cúi đầu, thầm nghĩ: Mấy hôm trước lão phu nhân còn nói muốn phu nhân buông bỏ gia sự, tập trung dạy dỗ đại tiểu thư thật tốt, bây giờ phu nhân thực sự làm vậy lão phu nhân lại bắt đầu thiêu đốt khó chịu, aiz! Xét đến cùng cũng không hoàn toàn là vì lão phu nhân đối với phu nhân không hài lòng, mà là vì thân phận tướng phủ tiểu thư của phu nhân, khiến nàng làm bà bà không thể tùy ý gây khó dễ đi!

Tề mẹ đang suy tư chợt nghe phía bên ngoài truyền đến thanh âm của Hồng Anh và nhị di nương.

"Nô tỳ gặp qua nhị di nương, nhị tiểu thư, tam tiểu thư."

"Hồng Anh, lão phu nhân đã tỉnh chưa?"

"Hồi bẩm nhị di nương, lão phu nhân vừa tỉnh, nhị di nương, nhị tiểu thư, tam tiểu thư thỉnh vào."

"Ừ!"

Giọng nói bên ngoài lão phu nhân tự nhiên cũng nghe được, cười lạnh nói: "Người ta là di nương, còn có tiểu bối đều biết mỗi ngày đến thỉnh an ta lão bà tử này, mà cái kia khó lường tướng phủ tiểu thư lại ngay cả điểm ấy quy củ cũng không biết, thực sự là buồn cười."

Lão phu nhân vừa dứt lời liền thấy nhị tiểu thư, tam tiểu thư còn có ý cười dịu dàng nhị di nương tiến đến, nhị di nương thấy lão phu nhân, nhanh chóng quỳ gối cung kính: "Tỳ thiếp gặp qua lão phu nhân."

"Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu." Cố Vô Hạ, Cố Duẫn Nhi đồng thanh nói.

"Ừ! Đều đứng lên đi!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bị Tính Kế

Đình Lai Viện

Nhị di nương, Cố Vô Hạ từ chỗ của lão phu nhân trở về viện tử của mình, vừa đi vào trong phòng, Cố Vô Hạ liền không hài lòng nói với nhị di nương: "Di nương, người không thấy con chỉ là đồ tổ mẫu hài lòng thôi sao? Người như thế nào lại cùng tổ mẫu nói để con đi học quy củ gì đó đâu?"

Nhị di nương nhìn thoáng qua Cố Vô Hạ, không trả lời vấn đề của nàng mà là quay người nói với bọn nha đầu đang làm việc trong phòng: "Được rồi, các người đều đi ra ngoài trước đi! Nơi này có Vương mẹ hầu hạ là được."

"Vâng." Bọn nha đầu lên tiếng trả lời, nối đuôi nhau đi ra.

Sau khi nha đầu rời khỏi, nhị di nương quay đầu nhìn Cố Vô Hạ, trầm giọng nói: "Hạ nhi, gặp chuyện cần nhất là vững vàng, bất kể là chuyện tốt hay xấu, cũng không thể vội vàng xao động, thái độ nóng ruột chỉ làm hỏng chuyện, những lời này ta đã cùng con nói bao nhiêu lần, thế nào bây giờ con lại không nhìn tình huống, cái gì cũng nói ra?"

Trong lúc nhị di nương đuổi lui bọn nha đầu, Cố Vô Hạ cũng ý thức được chính mình quá nóng lòng, vì thế lúc này nghe nhị di nương giáo huấn cũng không có phản bác mà gật đầu nói: "Con đã biết di nương, kỷ thực những lời này con vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, chỉ có điều lần này con thật sự không hiểu, di nương cùng tổ mẫu nói để con đi học quy củ để làm gì? Lại vẫn là theo cái kia Cao mẹ học? Di nương biết rõ Cao mẹ rất phòng bị, không thích chúng ta, để nàng dạy con không phải là khiến con đi chịu tội sao? Hơn nữa, con cũng không cảm thấy con cần học quy củ."

Nhị di nương nghe Cố Vô Hạ nói xong, hận đến nỗi không thể không gõ cái trán của nàng một cái, khinh trách mắng: "Con cái nha đầu này, con là nữ nhi của ta, ta làm sao sẽ bắt con đi chịu tội?"

"Di nương có ý gì nha?" Cố Vô Hạ không hiểu nói.

"Ta tự nhiên có dự định mới có thể nói như vậy."

"Di nương, di nương nói cho con biết đi! Con muốn biết."

"Hạ nhi, có một số việc con nên tự mình suy nghĩ, đừng cái gì cũng đều hỏi ta, di nương không có khả năng ở với con cả đời." Nhị di nương ngữ trọng tâm trường nói: "Con là một cô gái, sau này còn phải lập gia thất, đến lúc đó tất cả mọi việc đều phải tự mình đối mặt, vì thế, di nương bây giờ cần con suy nghĩ một chút, vì sao ta lại nói như vậy, mục đích là gì?"

Cố Vô Hạ nghe nhị di nương nói, gật đầu, rút đi nôn nóng trong mắt, từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu suy tư.

Nhị di nương ở một bên nhìn, thấy nữ nhi nghe theo lời mình, trong lòng vui mừng đồng thời cũng tràn đầy bất đắc dĩ, nếu như có thể, mình cũng muốn cung chiều, sủng ái nàng để nàng vô lo vô nghĩ sống mà không phải để nàng phải vất óc suy tính mưu kế, tính toán nhân tâm, thế nhưng, cuộc đời này vốn là tàn khốc, người không tính kế người khác, sẽ chờ bị người khác mưu hại.

Lý Kiều chính là một ví dụ, nàng đường đường là tướng phủ tiểu thư, từ nhỏ tụ tập hàng vạn hàng nghìn yêu thương, sủng ái, không biết nhân sinh đau khổ là gì, vì thế hiện tại rơi vào kết quả kia, một đương gia phu nhân thế diện còn không bằng một thị thiếp.

Nhị di nương trầm nghĩ cười nhạt, không sai, mình không phải là người tốt, nhưng cũng vì thế mình mới có thể sống tốt, có thể bảo hộ nữ nhi, nếu như mình vẫn hiền lành, tại cái nơi đám rống hang hổ này, ngay cả cơ hội sống cũng không có, mà từ đó mình cũng biết rõ, nếu muốn sống tốt hơn người khác, thủ đoạn so với người khác nhất định phải càng độc ác.

Sính Lai Viện

Bởi vì chuyện của Cố Thanh Uyển, bầu không khí trong phòng có chút ngưng trệ, Cao mẹ đứng ở một bên thần sắc thay đổi bất định, cũng không trả lời câu hỏi của Cố Thanh Uyển ngay, mà thái độ của nàng như vậy, cũng làm cho Cố Thanh Uyển biết rõ, Cao mẹ có nhận định với Cố Trường Viễn.

Có điều, cũng không biết nhận định của nàng là gì, là bởi vì cảm thấy Cố Trường Viễn đối với mình khác thường sùng ái? Hay là nguyên nhân gì khác, mới có thể khiến Cao mẹ đối với Cố Trường Viễn, hoàn mỹ trọng phụ, hiếu thuận nhi tử, từ ái phụ thân này có cảnh giác đâu?

"Mẹ, vấn đề này rất khó trả lời sao?" Cố Thanh Uyển khẽ cười nói.

Cao mẹ lẳng lặng nhìn Cố Thanh Uyển một hồi, mới mở miệng nói: "Tiểu thư, vì sao lại nghĩ hỏi vấn đề này?"

"Cũng không có gì, chỉ là có lúc cảm thấy không nghĩ không ra." Cố Thanh Uyển bình thản nói: "Trong phủ này mọi người đều nhìn ra được phụ thân đối với ta là tốt nhất, sùng ái nhất, bao gồm ngay cả ta đều không thể nói phụ thân đối với ta có chút lơ là nào, phạm là chuyện của ta, phụ thân hẳn sẽ đặc biệt bao dung, bất luận đúng sai, hẳn đều đứng về phía ta."

Giọng nói của Cố Thanh Uyển không thay đổi, nhưng trên mặt lại nhiễm một tia trong trẻo lạnh lùng, "Thế nhưng, đã nhiều năm như vậy, ta chợt phát hiện, ta nhận được phụ thân cưng chiều nhất, hình như cũng trở thành người hay gây họa nhất, mà những hài tử bị phụ thân nghiêm khắc đối xử, ngược lại đều tốt hơn ta, các nàng sẽ được khen ngợi, được tổ mẫu yêu thương." Cố Thanh Uyển nói xong, ngẩng đầu nhìn Cao mẹ, tràn đầy nghi hoặc, u mê, "Mẹ, người nói xem đây là vì sao chứ?"

"Tiểu thư..." Trong mắt Cao mẹ tràn đầy nước mắt, yêu thương, hổ thẹn, tự trách, lo lắng các loại tâm tình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Cố Thanh Uyển, phủ phủ một tiếng quỳ gối xuống trước mặt nàng, thanh âm nhẹn không được mang theo tia nức nở nói: "Tiểu thư, lão nô xin lỗi người, lão nô đã không chiếu cố tốt tiểu thư, lão nô hổ thẹn..."

Cố Thanh Uyển nhìn Cao mẹ khóc không thành tiếng, ánh mắt hơi co lại, trầm mặc một hồi, chậm rãi đứng dậy, đưa tay nâng dậy nàng, nhìn vào ánh mắt nàng, mỉm cười nói: "Mẹ không cần tự trách, người không phải hổ thẹn với ai cả, trước đây là Thanh Uyển ngu dốt, không hiểu rõ dụng tâm lương khổ của người, nhưng, từ nay về sau, có một số việc, ta không muốn lại tái diễn phát sinh."

"Vì thế, ta hi vọng mẹ cũng có thể buông bỏ quá khứ, thả lỏng thành khẩn đối đãi, để chúng ta có thể niết bàn trọng sinh, đợi được đến ngày tìm được lối thoát."

"Vâng tiểu thư, chỉ cần lão nô có thể làm, nhất định sẽ dốc toàn lực." Cao mẹ lau khô mắt, kích động qua đi trầm giọng nói: "Đã nhiều năm như vậy, lão nô chỉ một mực trông ngóng ngày này, hôm nay rốt cục cũng đã chờ được, cảm ơn tiểu thư đã cho lão nô cơ hội này, để lão nô có thể bù đắp, không tiếp tục tái diễn tiếc nuối trước đây."

Giọng nói trịnh trọng khác thường còn có thần sắc dè dặt của nàng khiến Cố Thanh Uyển như có điều suy nghĩ.

Đình Lai Viện

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, thần sắc Cố Vô Hạ dần dần sáng tỏ, nhìn nhị di nương có chút hưng phấn nói: "Di nương, di nương làm cho con đi theo Cao mẹ học quy củ, là muốn con nghĩ kế chằm ngoi gây xích mích mối quan hệ giữa Cao mẹ và Cố Thanh Uyển."

"Vì sao con nghĩ như vậy?" Trong lòng nhị di nương có chút thất vọng, Hạ nhi vẫn còn quá non nớt, vẫn chưa phát hiện được những vấn đề phức tạp, có điều, nàng cũng không thể hiện ra ngoài.

"Bởi vì di nương lo lắng, Cố Thanh Uyển sẽ bị Cao mẹ ảnh hưởng, khiến nàng cảnh giác với chúng ta, không còn tín nhiệm, ý lại di nương nữa, đúng hay không?"

"Hạ nhi chỉ nói đúng một phần."

"Một phần? Chẳng lẽ còn nguyên nhân nào khác sao?"

"Đương nhiên là có nguyên nhân khác." Nhị di nương nghiêm mặt nhìn Cố Vô Hạ nói: "Hạ nhi, từ sau khi Cố Thanh Uyển tỉnh lại, con chẳng lẽ không cảm giác được nàng khác với trước đây sao?"

"Khác?" Cố Vô Hạ ngần ra, nói: "Không có a! Nàng vẫn giống như thế mà, nữ nhi chẳng cảm thấy nàng có thay đổi gì, thế nào? Di nương có phát hiện cái gì sao?"

"Ừ!"

"Cái gì?"

"Thứ nhất, trong viện của lão phu nhân lần nọ, con lần đầu tiên vì nàng mà chịu buồn bực, ủy khuất, thứ hai, nàng khác thường tự mình xin cảm túc, thứ ba, bỗng nhiên tặng cho ta một nha đầu, còn có Mai Hương không rõ vì sao thoát ly khỏi sự sai khiến của ta, thứ tư, nàng gọi Lan Chi trở về, lại tiếp nhận Cao mẹ dạy nàng quy củ."

Ánh mắt của nhị di nương híp lại nói: "Tuy rằng việc này, mỗi một việc không hề liên quan đến nhau, dựa theo lý do của nàng cũng có thể bỏ qua, điều này cùng tác phong trước đây của nàng khác biệt không lớn, nhưng, sau khi xâu chuỗi chúng lại một chỗ lại làm cho ta kinh sợ, nó đang nói cho ta biết, có một số thứ, trong lúc vô tình đã thay đổi, tất cả mọi việc chúng ta đều chậm một bước."

"Hạ nhi, chúng ta bị người tính kế, hơn nữa, người này không phải là ai khác, mà chủ đạo hết thảy tất cả rất có khả năng chính là, Cố - Thanh - Uyển!"

Nhị di nương vừa dứt lời, Cố Vô Hạ lắc đầu không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hủy Nàng!

Cố Vô Hạ lắc đầu, trên mặt tràn đầy không tin, buồn cười nói: "Di nương, người nghĩ nhiều quá rồi có phải không? Cố Thanh Uyển nàng... Chi bằng đầu óc ngu xuẩn của nàng, con không tin, di nương người nhất định là đa nghi rồi."

"Hạ nhi, việc này nghe qua con có thể cảm thấy ta đang hạt tương, đoán mò, nhưng liên tiếp xảy ra chuyện khác thường, khiến ta phải nghĩ như vậy, Cố Thanh Uyển nàng chính là đã thay đổi." Nhị di nương cau mày nói.

"Di nương, con thấy người là quá khẩn trương rồi, Cố Thanh Uyển nàng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn bị con đùa bỡn, mười mấy năm qua, nàng đừng bảo là phản kích, đối với chúng ta ngoại trừ ý lại, ngay cả hoài nghi cũng không có, như thế nào sẽ đột nhiên bắt đầu tính toán chúng ta đây?" Cố Vô Hạ kéo tay của nhị di nương cười nói: "Di nương, những chuyện kia chắc chỉ là trùng hợp mà thôi, không liên quan đến Cố Thanh Uyển đâu."

"Không, phân tích của ta sẽ không sai." Nhị di nương thấy bộ dáng không cho là đúng của Cố Vô Hạ, nghiêm túc nói: "Hạ nhi, vừa mới nói những chuyện kia, liền nói đến chuyện trong tiểu đình, đối với chuyện đó, con cũng không có cảm giác gì khác thường sao?"

"Không có cảm giác gì nha!" Cố Vô Hạ tùy ý nói.

"Làm sao sẽ không có? Con không phải vẫn nói Cố Thanh Uyển thăm mền mộ Lý Hoảng sao? Vì thế con mới có thể cố ý tiếp cận Lý Hoảng, mục đích không phải là vì kích thích Cố Thanh Uyển sao?"

"Đúng vậy. Nếu không phải vì nhìn bộ dáng nén giận của nàng, con mới sẽ không cùng Lý Hoảng nói chuyện nhiều như vậy." Cố Vô Hạ cao giọng nói.

"Con lần này ở tiểu đình cùng Lý Hoảng ngâm thơ, có thấy Cố Thanh Uyển nổi giận không? Nàng sau đó có tìm đến con phát hỏa không?" Nhị di nương hỏi ngược lại.

Cố Vô Hạ nghe xong sững sốt, nhớ lại chuyện trong tiểu đình, nụ cười trên mặt Cố Vô Hạ tiêu tán, có chút chần chờ nói: "Hình như không có..." Nói xong liền cực lực giải thích: "Có điều, ánh mắt khi nàng nhìn thấy Lý Hoảng, vẫn giống như trước kia không hề thay đổi nha!"

Nhị di nương cười lạnh: "Ánh mắt có thể nói lên cái gì, chủ yếu nhất là nàng thấy các người bên cạnh nhau mà không có phản ứng gì, lại còn khiến con chịu thua thiệt, đây nhưng là sự thật."

"Nhưng.. nhưng.. con vẫn không thể tin tưởng, Cố Thanh Uyển nàng làm sao có thể chỉ trong một buổi chiều liền thông suốt, trở nên có tâm kế như vậy? Con không tin!" Cố Vô Hạ bỗng nhiên đứng lên kích động nói: "Hay là, tất cả này đó đều là có người dạy nàng, cũng không nhất định nha!"

"Con cho rằng, dạy nàng, đứng về phía nàng sẽ là ai?"

Cố Vô Hạ ngừng lại, tự lẩm bẩm: "Sẽ là ai được chứ? Cố Thanh Uyển không thích Cao mẹ, nàng sẽ không nghe theo Cao mẹ, phu nhân cùng Cố Thanh Uyển cũng không hợp, hơn nữa phu nhân cũng không có tâm kế như thế, không thể là nàng, đương nhiên càng không thể nào là tổ mẫu, như vậy chỉ còn có một người." Cố Vô Hạ khẳng định nói: "Nhất định là phụ thân, phụ thân giúp nàng!"

Nhị di nương nghe xong cùng Vương mẹ liếc nhau, trong mắt hiện lên không rõ quang thái, khoe miệng nâng lên ý cười, lắc đầu nói: "Hạ nhi, tuyệt đối không phải là phụ thân con."

"Vì sao? Phụ thân cưng chiều nàng như vậy, vì nàng bày mưu tính kế là tuyệt đối có khả năng nha!"

"Nhiều năm như vậy, con còn không nhìn ra sao? Nếu như phụ thân con thực sự yêu thương Cố Thanh Uyển như vậy, làm sao hắn có thể để ta chăm sóc, chiều cô nàng?"

"Đây còn không phải là bởi vì di nương đối với Cố Thanh Uyển chiều cô có thừa, phụ thân mới sẽ giao nàng cho người sao?"

"Hừ. Con nghĩ rằng chúng ta đùa giỡn hoa chiêu này, phụ thân con thật sự không biết sao?"

Lời nói của nhị di nương làm cho Cố Vô Hạ kinh hãi, "Di nương, lời này của người là có ý gì? Người.. người là nói phụ thân biết?" Cố Vô Hạ không dám tin nói: "Vậy hẳn vẫn...? Phụ thân hẳn vì sao phải làm như vậy?"

"Phụ thân con vì sao làm như vậy, ta cũng vẫn luôn suy đoán, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân, có điều, có một điểm là có thể khẳng định, phụ thân con làm như vậy, đối với chúng ta rất có lợi."

Cố Vô Hạ ngỡ ngác một hồi, chợt cười to đứng lên nhìn nhị di nương, trong mắt lộ ra ánh sáng đốt người, "Nếu quả thật là như vậy, chúng ta còn cần cố kị cái gì, Cố Thanh Uyển đã bị phụ thân ghét bỏ, chúng ta trực tiếp giết chết nàng không phải tốt rồi sao, dù sao phụ thân cũng sẽ không để ý, sạch sẽ lại gọn gàng lưu loát, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn, khiến con có thể trực tiếp trở thành Cố gia trưởng nữ, như vậy chẳng phải là rất tốt hay sao, tội gì ở đây chậm rãi cùng nàng dây dưa?"

Cố Vô Hạ một phen lời nói khiến Vương mẹ đang cúi đầu một bên thầm nghĩ: Nhị tiểu thư thật không hổ là nữ nhi của nhị di nương, mặc dù bây giờ tâm kế vẫn chưa so được với di nương, nhưng xét về ngoan độc mà nói, so với nhị di nương một điểm cũng không kém nha!

Nhị di nương lại tuyệt không nghĩ nữ nhi độc ác, trái lại lại có cảm giác trẻ nhỏ dễ dạy, có điều đối với vấn đề cuối cùng của nàng, nhị di nương cười lạnh nói: "Con đều nghĩ ra được, ta tại sao lại không nghĩ ra chứ?"

"Di nương, nếu nghĩ tới, vì sao không động thủ, lại để cho nàng lớn như vậy?"

"Nếu như có thể, ta làm sao sẽ cho phép nàng lớn lên." Nhị di nương cắn răng nói: "Cố Thanh Uyển lúc nhỏ được lão hầu Cao mẹ bảo hộ che chở không kể hồ, ngay cả một chút cơ hội đều không có, hơn nữa khi đó ta cố kị phụ thân con, cũng không dám dễ dàng động thủ, sau này ta từ từ hiểu rõ thái độ của phụ thân con, liền châm ngòi gây xích mích giữa Cao mẹ và Cố Thanh Uyển..."

Nhị di nương còn chưa nói hết, Cố Vô Hạ đã vội vàng nói: "Vậy động thủ a! Còn chần chờ gì nữa?"

"Làm sao con biết ta không động thủ qua?"

"Vậy nàng.. nàng như thế nào vẫn còn sống?" Cố Vô Hạ không hiểu.

"Còn có thể làm sao nữa, không thể đắc thủ."

"Không đắc thủ chúng ta vẫn có thể tiếp tục nha! Hiện tại động thủ cũng là có thể." Cố Vô Hạ vội vàng nói.

"Không được." Nhị di nương bắt ngờ phản đối.

"Vì sao?" Cố Vô Hạ kích động.

"Con có lẽ còn chưa biết, bên người Cố Thanh Uyển có người bảo vệ."

"Ai? Ai đang bảo vệ nàng? Có điều, di nương người làm sao mà biết được?" Cố Vô Hạ cả kinh.

"Ta tự nhiên biết, bởi vì, ta đã từng nhân lúc Cố Thanh Uyển xuất môn, tìm người ám sát nàng, đáng tiếc là mấy người được phái đi đó, đều đã chết."

"Có phải là do ngoài ý muốn hay không?"

"Sau này ta cũng hoài nghi là trùng hợp, nghĩ bọn họ có lẽ bị kẻ thù trước đây giết, vì thế ta liền nhờ cậu con tìm một tên sát thủ, lại tìm người dò xét."

"Kết quả đâu?"

"Sau đó cậu con gửi thư nói, khi người kia đến gần Cố Thanh Uyển, hẳn rõ ràng cảm nhận được sát ý, điều này cũng chứng minh, đúng là có người âm thầm bảo vệ Cố Thanh Uyển, hơn nữa dựa theo suy đoán của ta, người bảo vệ nàng, rất có thể là phủ thừa tướng phái đi, bọn họ nếu phái những người này đến bảo vệ Cố Thanh Uyển, khẳng định vô công tuyệt không thất, vì thế chúng ta không thể hành động không suy nghĩ."

"Nếu quả thật có người bảo vệ nàng mà nói, vậy lần này nàng cùng Trương tiểu thư đánh nhau làm sao sẽ bị thương?"

"Những người đó chắc là nghĩ Trương tiểu thư tay không tác sát, không đề phòng, nên mới có thể khiến Cố Thanh Uyển phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn đó đi!"

Cố Vô Hạ nhụt chí nói: "Nói như vậy, chúng ta chẳng phải là không có biện pháp gì đối với Cố Thanh Uyển sao?"

"Làm sao sẽ không có biện pháp? Trực tiếp không được thì chúng ta sẽ từ từ hủy nàng, mà đây cũng là mục đích cuối cùng ta để con đi Sinh Lai viện học quy củ, bởi vì, ta cần phải xác định, Cố Thanh Uyển khác thường là do chính nàng thay đổi, hay là Cao mẹ đang giúp nàng? Nàng và Cao mẹ rốt cuộc là thực sự cách tâm? Hay là đang cùng ta diễn trò?"

"Di nương, người nên nói với con sớm để con còn chuẩn bị, nói vậy con cũng có thể cùng người, ở chỗ tổ mẫu nói thật tốt, cũng sẽ không giống như bây giờ, bị tổ mẫu một ngụm bác bỏ." Cố Vô Hạ có chút oán giận nói.

"Là ta suy nghĩ không chu toàn, có điều hiện tại cũng không phải hoàn toàn không có xoay chuyển tình thế chỗ trống, tuy rằng bây giờ con không đi được, nhưng có người có thể đi." Nhị di nương âm lãnh cười, khó lường nói.

Sinh Lai Viện

Cố Thanh Uyển đang nghe Cao mẹ nói về những chuyện liên quan đến thọ yến mà chính mình cần chú ý, liền thấy Mai Hương đi đến, sắc mặt không hề

tốt.

Cố Thanh Uyển ngược mắt, nói: "Có chuyện gì không?"

"Tiểu thư, Lan Hương tới, nói là muốn gặp tiểu thư."

Cố Thanh Uyển nghe xong, nhẹ nhàng cười, đôi mắt như vực sâu nói: "Nàng, nhưng là muốn trở về?"

Mai Hương nghe xong chấn động, kinh ngạc nói: "Tiểu... tiểu thư làm sao người biết?" Đúng vậy, khi này Lan Hương vừa đến liền quỳ ở trước mặt mình, khóc nói nàng hối hận, muốn trở về hầu hạ tiểu thư, nhưng điều này, tiểu thư còn chưa gặp Lan Hương làm sao sẽ biết được?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thông Suốt

Cao mẹ nghe Cố Thanh Uyển nói xong, cũng có chút kinh dị, sững sốt nói: "Tiểu thư làm sao mà biết Lan Hương sẽ trở lại?"

Cố Thanh Uyển bình thần nói: "Không có gì bất ngờ cả, ta đang bị cảm tức không thể ra ngoài, hơn nữa ta cũng đã nói rõ ràng rằng sẽ hảo hảo hối lỗi, kiểm điểm, không muốn người khác đến quấy rầy, tiếp đó dựa theo lòng dạ còn có tính đa nghi của nhị di nương các nàng, chắc chắn là sẽ không tùy tiện đến quấy rầy, các nàng lo lắng nếu lão phu nhân biết được sẽ mất hứng."

"Đưa cháu gái không chịu thua kém là ta thật vất vả mới quyết định hối cải sửa sai, không chuẩn bị tiếp tục làm mất mặt Cố gia, nhị di nương các nàng thường xuyên lui tới, đó chính là quấy rối, các nàng sẽ không vì thế mà khiến lão phu nhân không vui, vì thế, các nàng đơn giản sẽ không tới."

"Thứ hai, sau khi ta tỉnh lại đã phát sinh vài chuyện, ta nghĩ dựa vào tâm kế của nhị di nương, nàng có thể đã phát hiện ra điều bất thường, bởi vì những chuyện này hẳn là đều không giống với kết quả mà nàng dự đoán, hơn nữa sự thay đổi của Mai Hương, nhất định khiến nàng bắt đầu nghi hoặc, hoài nghi."

"Bởi vì chuyện của Lan Hương, nàng tạm thời không dám lại dùng nha đầu trong viện này, mà đề nghị tặng nha đầu của nàng lại bị ta bác bỏ, cứ như vậy, trong viện này liền không có ai vì nàng thăm dò tin tức nữa, nhất cử nhất động của ta nàng không thể biết rõ, nàng hẳn là rất bất an đi!"

"Hiện tại người nàng kiêng kỵ là người cũng đến viện của ta, vì thế cho dù nàng không muốn nóng nảy, gấp gáp cũng không được."

Cố Thanh Uyển lười biếng cười, thanh âm lạnh nhạt nói: "Mà lúc này Lan Hương liền trở thành quân cờ tốt nhất, nàng là nha đầu đã hầu hạ ta mười mấy năm, không bỏ được ta - người chủ tử này, muốn trở về tiếp tục ở bên cạnh ta hầu hạ."

"Hành động này làm cho mọi người trong phủ thấy, nói không chừng sẽ cảm thấy Lan Hương là một nha đầu trọng tình trọng nghĩa, lại đi luyến tiếc một chủ tử kiêu ngạo, ương ngạnh là ta, mà sẽ không nghĩ tới Lan Hương chỉ là một cơ sở ngầm có rắc rối khác mà nhị di nương đặt bên cạnh ta mà thôi."

Cao mẹ sợ hãi nhìn Cố Thanh Uyển, tuy rằng nàng biết tiểu thư đã thay đổi, nhưng lại không nghĩ rằng nàng sau khi thay đổi, đối với nhân tâm lại nhìn được thông suốt, thấu triệt như thế, nghe nàng nói một phen xong, Cao mẹ chỉ có thể cảm thán, nàng suy nghĩ so với chính mình càng thêm thấu triệt, hơn nữa, nếu nàng biết Lan Hương trở về, như vậy hiển nhiên trong lòng nàng cũng đã sớm có đối sách tương ứng đi!

Mai Hương nghe xong sùng bái nhìn Cố Thanh Uyển, thở dài: "Tiểu thư, người thật là lợi hại, điều gì cũng nghĩ tới."

Cố Thanh Uyển nghe xong cười cười, không nói chuyện.

Cao mẹ hỏi: "Tiểu thư, người định xử trí Lan Hương thế nào?"

"Mang nàng vào."

Mai Hương vốn tưởng rằng Cố Thanh Uyển đã biết Lan Hương lại giả bất thiện, nhất định sẽ không gặp nàng, vì thế lúc này nghe được đáp án ngoài ý muốn thì không nhịn được nói: "Tiểu thư, nếu đã biết rõ mục đích Lan Hương đến đây, trực tiếp đánh đuổi nàng đi thì tốt rồi, vì sao còn muốn gặp nàng?"

"Cái này, ta tự có dụng ý của ta, người rất nhanh sẽ biết, đi thôi! Đem nàng tới."

Mai Hương nghe vậy dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều nữa, xoay người đi ra ngoài.

Bóng lưng Mai Hương biến mất, Cố Thanh Uyển nhìn Cao mẹ phân phó: "Mẹ, người đi đem một món đồ lên đây cho ta."

"Vâng, tiểu thư người nói đi."

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Cố Thanh Uyển lộ ra ý cười, chậm rãi nói lên ba chữ.

Cao mẹ nghe xong, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, "Vâng, lão nô xin đi ngay."

Phúc Thọ các

"Lão phu nhân, thượng thư Trương phu nhân và Trương tiểu thư tới, xin cầu kiến lão phu nhân." Một nha đầu cúi đầu trước mặt lão phu nhân bẩm báo.

Lão phu nhân nghe xong sững sốt, lập tức nghĩ đến cái gì, từ từ buông ly trà trong tay, nói: "Mời các nàng vào."

"Vâng, lão phu nhân."

Sau khi nha đầu kia đi ra, lão phu nhân nhìn Tề mẹ, hỏi: "Mẹ, người nghĩ mẹ con nàng đến đây làm gì?"

Tề mẹ đáp lại: "Hôm nay không phải là ngày tiết khí (lễ lập xuân, thanh minh...) gì, chúng ta cũng không đưa thiệp mời cho các nàng, như vậy các nàng đột nhiên đến đây, lão nô nghĩ rất có khả năng là vì chuyện Trương tiểu thư và đại tiểu thư đánh nhau lần trước."

Lão phu nhân nghe xong gật đầu, đồng ý nói: "Không sai, ta cũng nghĩ như vậy."

Nói xong có chút châm chọc: "Có điều, nếu như các nàng thật sự là vì chuyện này mà tới, ta khá là hiếu kỳ, vì sao sau khi sự tình phát sinh không có tới ngay, mà lại đợi lâu như vậy, đến khi mọi chuyện không sai biệt lắm trở lại bình thường, Thanh Uyển cũng cơ bản hồi phục gần hết, các nàng mới tới, dụng ý thực sự của các nàng là gì?"

Đình Lai Viện

Cố Vô Hạ mang theo Lan Khê, vội vã đi vào phòng nhị di nương, bất chấp nhị di nương đang nghe Vương mẹ bẩm báo cái gì, ngắt lời nói: "Di nương, di nương, con có chuyện muốn nói với người."

Nhị di nương thấy vẻ mặt gấp gáp của Cố Vô Hạ, khoát tay với Vương mẹ ý bảo nàng dừng lại, sau đó đối với Cố Vô Hạ cau mày nói: "Làm sao vậy? Có chuyện gì mà con hoảng hoảng hốt hốt như vậy?"

"Di nương, con nghe nói Trương phu nhân và Trương tiểu thư tới, bây giờ đang ở chỗ tổ mẫu, không biết các nàng tới vì chuyện gì? Chúng ta đi xem một chút đi!" Cố Vô Hạ vội vàng nói.

Nhị di nương nghe xong thở phào nhẹ nhõm, "Liên việc này cũng đáng để con kinh ngạc đến thế? Việc này ta đã biết, vừa rồi Vương mẹ đã bẩm báo cho ta."

"Di nương, vậy làm sao người lại không lo lắng chứ? Chúng ta nhanh đi xem nha! Xem các nàng đến đây làm gì?"

"Vô Hạ, chuyện ở chỗ lão phu nhân, có một số việc chúng ta biết là tốt rồi, đừng chuyện gì cũng đến góp mặt, như vậy sẽ khiến lão phu nhân không thích, hưởng hồ, đây cũng không phải là đại sự gì, chúng ta không đi cũng không gây trở ngại."

"Chuyện này cũng chưa tính là đại sự?" Cố Vô Hạ nhăn mày: "Di nương, nếu như các nàng vì chuyện cùng Cố Thanh Uyển đánh nhau lần trước mà tới..."

"Coi như là như thế, vậy thì sao? Con gấp gáp như vậy làm gì?"

"Di nương, người nói con có thể không gấp gáp sao?" Cố Vô Hạ bất an nói: "Lúc đó người khơi gợi về Lý Hoàng chính là con, sau lại cũng là con ở giữa xúi giục vài câu mới có thể khiến hai người bọn họ động thù đánh nhau, vì thế nếu như sau này Trương tiểu thư suy nghĩ kỹ lại, đem những việc này nói với Trương phu nhân, các nàng lại nói cho tổ mẫu, vậy đối với con bất lợi nha."

Nhị di nương nghe xong sắc mặt có chút khó coi, trách mắng: "Hạ nhi, có một số việc con càng nóng ruột, càng muốn hủy đi Cố Thanh Uyển, lại càng dễ để lại sơ hở, đặc biệt là trước mặt người khác, con nhất định phải làm một muội muội tốt, khéo léo, trang nhã, thiện lương, đại nghĩa, tuyệt đối không thể vì thống khoái nhất thời mà để lại mầm họa ngầm."

"Hơn nữa, phương thức nói chuyện có rất nhiều, có đôi khi nói những điều dễ nghe lại đạt được hiệu quả mà con muốn, vì thế phải tránh ác ngôn, cho người ta lưu lại nhân thoại."

"Con đã biết, nhưng bây giờ phải làm sao đây?" Cố Vô Hạ có chút không kiên nhẫn.

"Đi, đi đến chỗ lão phu nhân." Nhị di nương suy tư một chút rồi quyết định.

"Nhưng, không phải người vừa nói, nếu chúng ta tham gia sẽ khiến lão phu nhân không thích sao?"

"Chúng ta đi đến đó, chỉ là bởi vì quan hệ giữa con và Trương tiểu thư rất tốt, nghe nói nàng đến trong lòng vui vẻ, không thể chờ đợi được nữa muốn gặp nàng, vì thế chúng ta mới có thể mạo muội đến chỗ lão phu nhân quấy rầy, mà không phải là đi tham gia chuyện gì, hiểu chưa?" Nhị di nương khẽ cười nói.

Cố Vô Hạ nghe xong gật đầu, cao hứng: "Di nương, người thật lợi hại, bất cứ chuyện gì bị người nói đều trở nên thiên y vô phùng, hợp tình hợp lý."

"Vì thế, con cần phải học tốt hơn nữa nha!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cố Thanh Uyển Đáng Sợ!

"Tiểu thư, cầu người cho nô tỳ trở về tiếp tục hầu hạ người đi! Nô tỳ không nỡ ly khai người, nô tỳ từ khi tiến vào Cố phủ vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư, nô tỳ luôn đem tiểu thư trở thành trời của nô tỳ, cũng đã thề cả đời này đều sẽ hầu hạ tiểu thư để báo đáp ân đức của tiểu thư đối với nô tỳ, tiểu thư, cầu người đừng đuổi nô tỳ đi!"

Cố Thanh Uyển sắc mặt nhu hòa như nước, nhìn Lan Hương vừa bước vào cửa đã bắt đầu giả bộ trung tâm, đáng thương, nghe xong lời của nàng, thiếu mi cười, thật thú vị, nàng cũng dám dùng từ "đuôi" này. Đem lý do nàng đến chỗ nhị di nương đồ hết cho mình, biến mình thành một chủ tử vô tình vô nghĩa, xua đuổi một nha đầu trung tâm như nàng, còn chính nàng không có chút sai lầm, lại càng không từng đâm sau lưng chủ, nàng chỉ là một người vô tội lại làm theo lệnh đáng thương.

Thật không nghĩ tới, nàng mới đến chỗ nhị di nương vài ngày, bản lĩnh đổi trắng thay đen, điên đảo thị phi, bôi đen người khác nhưng là tiến bộ rất xa nha! Cũng đúng, ở trong lòng nàng mình vẫn là một chủ tử bị nàng tùy ý lừa gạt đi!

Lan Hương tình nghĩa khản thiết nói xong, cúi đầu thăm nghĩ: Nói nhiều như vậy, hẳn là đủ đủ động cái tiểu thư ngu xuẩn kia đi! Nghĩ nghĩ, trong lòng Lan Hương bắt đầu oán giận, đại tiểu thư thật đúng là khắc tinh của mình, mình thật vất vả mới đến được chỗ nhị di nương, còn chưa kịp thể hiện khả năng, thi triển bản lĩnh, liền bởi vì nàng không an phận khiến nhị di nương lo lắng sợ nàng xảy ra chuyện, lại làm cho mình quay về bên nàng, chính mình thật đúng là không may.

Có điều, đây cũng chính là một cơ hội tốt để tận trung với nhị di nương, chỉ cần mình làm tốt, thể hiện tốt, đem tình huống của tiểu thư tất cả đều cấp báo cho nhị di nương, như vậy sau này nhị di nương nhất định sẽ càng nể trọng mình.

Trong lòng Lan Hương vừa tính toán vừa chờ Cố Thanh Uyển gọi nàng đứng dậy, thế nhưng đợi một lúc lâu Cố Thanh Uyển cứ nhiên không lên tiếng, Lan Hương không khỏi ngẩn đầu, khi thấy biểu tình lãnh lạnh nhạt đạm của nàng thì sùng sốt, lập tức bắt đầu lo lắng, chuyện gì đã xảy ra? Đại tiểu thư không bị mình làm cho cảm động sao? Lẽ nào? Mình thật sự không nên trở về?

Nghĩ đến đây, Lan Hương bắt đầu thấp thỏm, đây là chuyện đầu tiên mà nhị di nương phân phó mình làm, nếu như không làm tốt, vậy mình ở trước mặt bọn nha đầu trong viện nhị di nương, chẳng phải là một chút mặt mũi cũng không có sao? Nói không chừng còn có thể khiến nhị di nương không thích, nghĩ vậy, Lan Hương nóng nảy, quỳ lê đến trước mặt Cố Thanh Uyển, đưa tay kéo váy của nàng, khóc lóc khẩn cầu nói: "Đại tiểu thư, cầu người nhất định phải cho nô tỳ trở về, bằng không.. bằng không, nô tỳ thật không biết nên tiếp tục sống thế nào."

Những lời này của Lan Hương khiến sắc mặt của Cố Thanh Uyển triệt để sùng sốt, cười nhạt, trước vu tội, sau uy hiếp, Cố Thanh Uyển đảo mắt qua làn váy bị Lan Hương chộp trong tay, mặt không chút thay đổi nói: "Mẹ, đem lên đi!"

"Vâng, tiểu thư." Cao mẹ đưa cái hộp đang cầm trong tay giao cho Cố Thanh Uyển.

Lan Hương, Mai Hương, Lan Chi nhìn cái hộp trong tay Cố Thanh Uyển, nét mặt hiện lên khó hiểu, không phải đang nói về chuyện của Lan Hương sao? Tiểu thư chuẩn bị làm gì đâu? Nghi hoặc trong lòng còn chưa làm rõ, khi nhìn rõ Cố Thanh Uyển lấy từ trong hộp ra cái gì đó, sắc mặt cũng thay đổi, dĩ nhiên... dĩ nhiên là.. một cây chùy thủ? Tiểu thư nàng, lấy cái kia để làm gì?

Trước ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu của các nàng, Cố Thanh Uyển vô hại cười cười, khi các nàng đang muốn nói điều gì, nàng, tay liền động, không ai thấy rõ Cố Thanh Uyển làm như thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, tiếp theo đó là tiếng Lan Hương sợ hãi kêu, Mai Hương, Lan Chi chấn động, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy Lan Hương sắc mặt trắng bệch ngồi dưới đất, biểu tình sợ hãi, tay không ngừng run rẩy, trong tay siết chặt một mảnh váy của Cố Thanh Uyển, hoảng sợ nhìn nàng.

Cố Thanh Uyển thấy Lan Hương sợ hãi nhìn mình thì nhẹ nhàng cười, nghiêng người tới gần Lan Hương, chỉ chỉ khối vải trong tay nàng, vô tội mà thuần thiện nói: "Người hình như thật thích, đưa cho người, người vui vẻ không?"

Bộ dáng của Cố Thanh Uyển lúc này khiến Mai Hương không chế không được run rẩy, sắc mặt trắng xám, trong đầu chỉ có một ý niệm, tiểu thư... tiểu thư nàng, nàng thật đáng sợ.

Cảm giác của Lan Hương đối với Cố Thanh Uyển lúc này không chỉ là thấy nàng đáng sợ, mà nhớ tới lúc nàng động thủ thì tay của mình cảm giác như bị

nàng cắt đứt, nhìn khuôn mặt cười yếu ớt, vô hại của nàng bây giờ, trái tim Lan Hương bắt đầu cấp tốc co rúc lại, hô hấp dồn dập, đối với câu hỏi của nàng liều mạng lắc đầu, nhìn chúi thủ vẫn đang ở trong tay nàng, kinh hoàng nói: "Tiểu thư, người không thể, người không thể giết nô tỳ."

Cố Thanh Uyển vừa nghe, thiêu mi hiếu kỳ hỏi: "Tại sao?" Tuy rằng Cố Thanh Uyển căn bản không hề có ý định này, dù sao chính mình động thủ giết một nha đầu, hơn nữa còn là ở trong viện của mình, đó không phải là một quyết định thông minh, nhưng đối với lí do hình như rất phản kích* của Lan Hương, Cố Thanh Uyển cảm thấy hiểu kỳ.

Mà Lan Hương nghe Cố Thanh Uyển hỏi như vậy, trong lòng lại kết luận nàng thật sự chuẩn bị giết chết mình, sợ sệt đối với Cố Thanh Uyển lúc trước giờ chuyển thành không cam lòng, cười lạnh đàng hoàng nói: "Tiểu thư, ta bây giờ vẫn là nha đầu của nhị di nương, nhị di nương nhất định sẽ không để yên, tuyệt đối sẽ vì nô tỳ đòi lại công bằng."

Đang nói, chú ý tới Cố Thanh Uyển quả nhiên không còn cười nữa, ngay cả Mai Hương, Lan Chi cũng là bất khả tư nghị nhìn mình, trong lòng Lan Hương bỗng nhiên đắc ý, các nàng nhất định bị lời nói của mình làm cho kinh hãi, cũng đứng, trong phủ ngoại trừ lão phu nhân, nhị di nương nhưng là người có tiếng nói nhất, nghĩ thế tiếp tục nói: "Hon nữa nô tỳ tới nơi này, trong phủ rất nhiều người đều biết, nếu như nô tỳ xảy ra chuyện, vậy liền khẳng định là tiểu thư làm hại, còn có chính là dù nô tỳ chỉ có chút tổn thương, tiểu thư người cũng không thoát khỏi hiềm nghi." Nói xong, phách lối nói: "Vì thế, nô tỳ xin khuyên tiểu thư, vẫn là đừng động vào nô tỳ mới tốt."

Lan Hương nói hết lời, Cố Thanh Uyển có chút bất khả tư nghị nhìn nàng, cảm thán trong lòng, quả nhiên không có cực phẩm, chỉ có càng cực phẩm nha!

Cố Thanh Uyển không nói gì nữa, nhìn dáng vẻ không sợ hãi của Lan Hương, đùa nghịch chúi thủ trong tay, không hứng thú nói: "Mai Hương, người đi nói với tổ mẫu, Lan Hương nhận nhị di nương sai sử, cầm chúi thủ đến ám sát ta, ta cần nhị di nương cho ta một câu trả lời hợp lý, bằng không ta tuyệt không buông tha!"

Trước ánh mắt khiếp sợ, không dám tin tưởng của mọi người trong phòng, Cố Thanh Uyển tức giận mà nghiêm túc nói dối, trên mặt một chút mất tự nhiên cũng không có, lấy ra một tờ giấy đưa cho Cao mẹ, "Đối với nha đầu như vậy, tuyệt đối không thể lưu lại, mẹ, người cảm khế ước bán thân của nàng, tìm một gã sai vặt bảo hấn đi một chuyến, đến chỗ tú bà, đưa cho bà ta 10 lượng bạc, nói cho nàng biết, hai ngày nữa sẽ đưa một nha đầu cho nàng, bảo nàng phải hảo hảo dạy dỗ, chờ khi dạy dỗ tốt rồi, đem đuổi ra khỏi kinh thành cho ta!"

Cao mẹ nghe xong, nhin không được khoe miệng rút trườ, nhìn thoáng qua Lan Hương đang lung lay sắp đổ, trong mắt không có chút đồng tình, cung kính nói: "Vâng, tiểu thư, lão nô xin đi!"

Mai Hương lúc này cảm thấy mình thật may mắn khi chọn đi theo tiểu thư, cũng rõ ràng cảm thấy, tiểu thư nàng không tính toán, để ý đến hiềm khích trước đây, đối với mình mà nói là cỡ nào trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thu Phục

"Đừng, đừng, đừng đuổi ta đi, đừng..."

Mai Hương đứng ở bên giường nhìn Lan Hương đang nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, liên tục quơ hai tay, trong miệng liên tục làm bầm cầu xin tha thứ, ánh mắt có chút phức tạp, xem ra cho dù nàng đang mê man, người cũng luôn trong trạng thái bất an, nói vậy, đại tiểu thư lần này, thực sự dọa nàng sợ hãi!

Mai Hương đi tới ngồi xuống bên giường, ánh mắt phức tạp nhìn Lan Hương thờ dài, nhẹ nhàng gọi: "Lan Hương, Lan Hương, tỉnh, tỉnh tỉnh..." Mai Hương vừa gọi hai tiếng, Lan Hương đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt có chút ngốc lảng, kinh ngạc nhìn Mai Hương.

Mai Hương thấy vậy nhủ mảy, Lan Hương nàng.. sẽ không xảy ra vấn đề gì đi! Nghĩ nghĩ, định mở miệng liền thấy vẻ mặt Lan Hương bắt đầu hoảng loạn, người cũng bò từ trên giường xuống, dùng hết sức nắm chặt tay Mai Hương, như người chết đuối vớ được cọc, hoảng sợ nói: "Mai Hương, cầu người cứu ta, mau cứu ta, ta không cần đi đến đó, người cứu ta."

"Lan Hương, người trước hãy bình tĩnh một chút..."

"Bình tĩnh? Không, ta không cách nào bình tĩnh được, ta đều phải bị đưa đến địa phương kia, người muốn ta bình tĩnh như thế nào, nếu như ta thực sự bị đưa đến đó vậy đời này của ta liền xong rồi, ta chỉ còn một con đường chết thôi!"

Lan Hương nói, thấy vẻ mặt Mai Hương lộ ra không kiên nhẫn, vội vã khóc lóc nói: "Mai Hương, hai chúng ta đã biết nhau nhiều năm như vậy, mặc dù có chút đụng chạm, nhưng ta vẫn coi người như tỷ tỷ đối đãi, lúc này muội muội gặp nạn, ta biết giúp được ta chỉ có người, người cũng không thể mặc kệ ta nha!"

"Lan Hương, chuyện này thực sự quá nghiêm trọng, không phải là ta có thể giúp được, hơn nữa ta cũng giống như ngươi, chỉ là một nha hoàn, căn bản không hề có chỗ nói chuyện!" Mai Hương bất đắc dĩ nói.

"Ta biết, ta biết, ta cũng không cần ngươi quá khó xử, ngươi chỉ cần giúp ta nói một câu với nhị di nương là được, nàng..."

"Lan Hương, ngươi..." Lan Hương còn chưa nói xong, Mai Hương liền hất mạnh tay của nàng ra, đứng lên trong mắt tràn đầy thất vọng, chỉ về phía nàng cảm tức nói: "Lan Hương, đã đến lúc này rồi ngươi thế nào vẫn hồ đồ như thế? Cự nhiên... cự nhiên nghĩ muốn nhị di nương tới cứu ngươi, ngươi thật đúng là..."

"Mai Hương, ta một chút cũng không hồ đồ, lúc này cứu được ta chỉ có thể là nhị di nương, chỉ cần ngươi giúp ta báo một tin cho nhị di nương, nàng nhất định sẽ đến cứu ta." Lan Hương tự tin nói.

"Cứu ngươi? Nàng dựa vào cái gì mà tới cứu ngươi?" Mai Hương cười lạnh.

"Nàng sẽ cứu ta, bởi vì..."

"Bởi vì ngươi tới nơi này là theo lệnh của nàng, vì thế ngươi nghĩ rằng nàng sẽ đến cứu ngươi sao?"

"Ngươi... Làm sao ngươi biết? Lẽ nào ngươi cũng là..." Lan Hương tròn to hai mắt, ngơ vác nói.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ta ở lại bên cạnh tiểu thư, không phải là vì nhị di nương, chỉ vì tự ta muốn đứng ở bên cạnh nàng mà thôi."

Lan Hương nghe xong lời của nàng một chút cũng không tin, nhưng lúc này nàng cần đến Mai Hương, vì thế cũng không muốn cùng nàng hát ngược, chỉ là hỏi: "Vậy sao ngươi sẽ biết mục đích ta quay về đây?"

"Niệm tình chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, ta khuyên ngươi một câu, đừng nghĩ mình quá trọng yếu, cũng đừng nghĩ quá nhiều về nhị di nương, sống chết của ngươi bây giờ đều ở trên tay tiểu thư, ngươi vẫn là nghĩ cầu tiểu thư tha thứ thế nào quan trọng hơn đi!" Mai Hương thành tâm khuyên giải.

"Mai Hương, ngươi nói lời này là có ý gì? Ngươi không muốn giúp ta, hay là đang khinh thường ta?" Lan Hương tức giận nói.

"Ta cũng giống như ngươi, đều là nha đầu, làm sao sẽ khinh thường ngươi? Lan Hương, ngươi nghe lời ta, mau đi cầu xin tiểu thư tha thứ đi! Đem tất cả những chuyện của nhị di nương mà ngươi biết nói ra, nói không chừng sẽ được tiểu thư bỏ qua, tha thứ cho ngươi lần này."

"Ta lại không làm gì sai, cầu xin cái gì tha thứ?" Lan Hương phản hận nói: "Ngươi rõ ràng thấy được, là tiểu thư nàng vu tội ta, tính kế ta, chính nàng cầm chủ thủ ra lại muốn ngươi nói với lão phu nhân là ta muốn ám sát nàng, lại giả họa lên người nhị di nương, nàng mới là người độc ác nhất, uổng ta hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết cục này."

Nhìn bộ dáng hoàn toàn không hề hối cải, ăn năn của Lan Hương, Mai Hương thờ dài, đứng lên, biểu tình trên mặt nhạt đi, lạnh lùng nói: "Lan Hương, nếu như ngươi có ý cho rằng là như thế, ta cũng không nói gì thêm nữa, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!" Nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Mai Hương, ngươi đây là không giúp ta đúng không?" Lan Hương nhìn Mai Hương chuẩn bị rời đi, cười lạnh uy hiếp: "Lẽ nào ngươi không sợ ta sẽ đem tất cả những gì ngươi đã làm trước đây nói với đại tiểu thư, rồi ngươi cũng sẽ rơi vào kết cục giống ta sao?"

Mai Hương nghe xong, dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Lan Hương, vẻ mặt khó lường.

Lan Hương thấy vậy, uy hiếp, dụ dỗ nói: "Dĩ nhiên, nếu như ngươi giúp ta vượt qua chuyện này, ta có thể đảm bảo tất cả những chuyện trước kia tiểu thư vĩnh viễn sẽ không biết."

Mai Hương nghe vậy nở nụ cười, chậm rãi đi tới bên người Lan Hương, trước ánh mắt đặc ý của nàng, nhẹ giọng nói: "Ngươi chắc là còn chưa biết đi! Chuyện ta làm trước đây, tự ta đã nói tất cả cho tiểu thư rồi, vì thế, cũng không phiền đến ngươi!"

Mai Hương nhìn nụ cười cứng đờ trên mặt Lan Hương, tiếp tục nói: "Lan Hương, ở đại trạch này đã nhiều năm như vậy, ngươi thế nào vẫn đơn thuần như thế chứ?"

"Cho dù ngươi không ám sát tiểu thư, vậy thì sao? Chỉ cần tiểu thư nói là ngươi làm, vậy nhất định là ngươi làm, ngươi chắc chắn chạy không thoát."

"Ngươi.. Ngươi.. Lời này của ngươi là có ý gì?" Lan Hương nhìn vẻ mặt khó lường của Mai Hương, nhớ đến hình dáng thường thức chủ thủ của Cố Thanh Uyển, ngực run lên một cái, sống lưng lạnh toát.

"Lan Hương, ngươi cũng biết, chỉ cần tiểu thư nàng nhẹ nhàng chích ngón tay của mình một chút, vậy liền trở thành bằng chứng ngươi phạm bị thương nàng, mà Lan Chi, Cao ma ma còn có ta, chính là nhân chứng, chúng ta sẽ nói cho lão phu nhân rằng, ngươi đã thành thật khai báo là nhị di nương chỉ thị ngươi làm." Mai Hương không đếm xỉa đến Lan Hương trở nên tỉnh mạch, kích động, cúi gập các loại biểu tình, trầm giọng nói: "Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, Lan Hương ngươi còn cái gì có thể nói, hơn nữa cho dù ngươi nói lại có ai sẽ tin tưởng ngươi?"

"Chuyện này cứ tiếp tục tiếp diễn như thế mà nói, nhị di nương để chứng minh trong sạch, chỉ sẽ tìm cách làm cho ngươi mau chóng chết đi, lặng yên không tiếng động chết đi, đem tất cả đều đổ hết lên người của ngươi, ngươi hiểu chưa? Mà ngươi, từ đầu đến cuối chỉ là quân cờ của nàng mà thôi."

"Thế nào?" Cổ Thanh Uyển thấy Mai Hương, thân nhiên nói.

"Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ dựa theo người dạy, tất cả đều nói rồi." Mai Hương đáp lời, nhìn Cổ Thanh Uyển thần tình nhàn nhạt, ánh mắt tràn đầy kính nể. Không sai, những lời này đều là đại tiểu thư trước đó dạy cho mình, khiến mình tán phục nhất là, phản ứng của Lan Hương tiểu thư đều đoán không sai chút nào. Sau chuyện này Mai Hương nghĩ, mưu kế của tiểu thư sâu không lường được, không phải là mình có thể tưởng tượng.

"Tiểu thư, Lan Hương muốn gặp người." Lúc này Lan Chi đi tới bẩm báo.

Cổ Thanh Uyển nghe xong không bất ngờ cười cười, lại lạnh nhạt nói: "Nói cho nàng biết, ta không rảnh, bảo nàng trở về."

Lan Chi, Mai Hương nghe xong có chút ngoài ý muốn, các nàng vốn tưởng rằng, tiểu thư làm nhiều như vậy chính là vì muốn thu phục Lan Hương, mà bây giờ Lan Hương đã hồi cải, thời cơ hẳn là đến rồi, tiểu thư vì sao không gặp nàng chứ?

Đối với ánh mắt khó hiểu của các nàng, Cổ Thanh Uyển tự nhiên thấy được, nhưng lại không muốn nhiều lời, bởi vì tự mình biết, thu phục một người không hề dễ dàng.

Không phải cái gì cũng đều có thể có được một cách dễ dàng, cơ hội, càng không phải là chỉ cần người cúi đầu là sẽ có.

Vì thế, phải đợi, đợi đến lúc nàng cảm thấy tuyệt vọng, u ám nhất, khi nàng sắp sụp đổ nhất, mới đưa tay của người ra, như vậy nàng mới có thể lĩnh hội được cơ hội khó có được, nàng mới biết quý trọng, sẽ không dễ dàng bỏ qua, cũng sẽ không lại dễ dàng phản bội.

Tuy rằng, Lan Hương chỉ là chính mình tạm thời dùng đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tâm Cơ

Phúc Thọ các

Trương phu nhân mang theo Trương tiểu thư vào phủ, cùng lão phu nhân hàn huyên một hồi, được lão phu nhân tiếp đãi, hai người sòng vai ngồi bên cạnh lão phu nhân.

Có điều sau khi ngồi xuống, Trương phu nhân cũng không có nói thẳng ý đồ mình đến, chỉ là vô thưởng vô phạt cười nói những lời khách sáo, mà đối với chuyện Trương tiểu thư đánh nhau với Cổ Thanh Uyển phát sinh cách đó không lâu, một chữ cũng không đề cập đến, coi như không biết.

Trương phu nhân không mở miệng nhắc đến trước, lão phu nhân cũng sẽ không chủ động đi hỏi, về mặt tự nhiên cùng nàng cười nói, nhưng tư thái của nàng so với trước đây đều phóng thấp rất nhiều, còn có thái độ lấy lòng xu nịnh của nàng, liên tưởng rõ mục đích nàng tới đây, mình cũng muốn nhìn một chút, Trương gia các nàng đối với chuyện đánh nhau lần này, muốn cho mình cái dạng kiến giải gì.

Mà việc Trương phu nhân đến cũng làm cho lão phu nhân cảm giác được khi đó không vội vã đưa Cổ Thanh Uyển đi thôn trang, tuyệt không hề sai, tối thiểu vẫn hồi lại được bộ mặt của Cổ gia, nghĩ nghĩ, lão phu nhân nâng khóe miệng cười, thêm một tia thật tình.

Trương phu nhân đáp lời nói, nhìn lão phu nhân bất động thanh sắc ngồi ở vị trí chủ vị, thầm xịch một tiếng: Cáo già.

Sau chuyện như vậy, đối với việc mình chủ động đăng môn thăm hỏi, nàng sẽ không đoán được ý đồ mình đến? Vậy mà lại bình tĩnh như vậy, còn có tâm tình cùng mình nói những lời vô vị, ngay cả chút không thích cũng không thấy, khởi binh vẫn tội càng không có một câu.

Thực sự là không biết, tổ mẫu nàng đối với cháu gái Cổ Thanh Uyển là hoàn toàn không thêm đề ý? Hay là đang ở đây cùng mình đấu tâm cơ?

Tạm thời bất luận nàng đối với Cổ Thanh Uyển là tâm tính gì, nhưng bộ dáng bây giờ của nàng rõ ràng là đang chờ mình mở miệng trước.

Trương phu nhân thầm hận: Nếu như nàng chủ động hỏi tội, chính mình có rất nhiều lý do để thoái thác, có thể vì nữ nhi biện bạch. Nhưng là bây giờ nàng không hỏi, chính mình coi như là bị động rồi.

Nếu như mình nhắc đến trước, sẽ không thể trực tiếp vì nữ nhi biện giải đi! Nếu là như vậy thì mình không phải là đến nhận lỗi, ngược lại có vẻ là đến gây chuyện thì đúng hơn. Điều này đối với dụng ý lão gia để mình đến hoàn toàn trái ngược, nếu như hẳn biết nhất định sẽ nói mình không hề được việc.

Nhớ đến phân phó của lão gia, Trương phu nhân buồn bực, chuyện đều qua lâu như vậy, Cổ Thanh Uyển hình như cũng đã không có việc gì, người của

Cố gia cho tới bây giờ cũng chưa nói cái gì, thực sự là không biết lão gia vì sao còn muốn chính mình đi một chuyến, nói những lời khiến người khác ngột ngạt.

Trương phu nhân xoắn xuýt, Trương tiểu thư cũng đồng dạng khó chịu muốn chết, phụ thân lại muốn mình đến nhận lỗi với tiện nhân ngu xuẩn Cố Thanh Uyển kia, đây quả thật là sỉ nhục lớn nhất đối với mình, thấy mẫu thân vẫn luôn cùng lão phu nhân nói câu được câu không, trong lòng càng thêm không kiên nhẫn, không hiểu vì sao nàng không nói thẳng cho xong việc, nhanh chút để mình rời khỏi nơi này.

Lão phu nhân nhìn thần sắc Trương phu nhân, Trương tiểu thư, trong mắt hiện lên cười nhạt, thông thả ung dung bưng ly trà, nhấp một ngụm. Ngay lúc bầu không khí trong phòng đang dần dần trở nên im lặng, một tiểu nha đầu cúi đầu đi đến, đối với lão phu nhân bẩm báo nói: "Lão phu nhân, nhị di nương, nhị tiểu thư tới."

Lão phu nhân nghe xong nhũn mày một cái, thần nhiên nói: "Đề các nàng vào đi!"

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, nhị di nương, Cố Vô Hạ liền đi đến.

Nhị di nương trên mặt mang theo tươi cười, cùng Cố Vô Hạ hành lễ với lão phu nhân.

"Đứng lên đi!"

"Vâng."

Khi đứng dậy, vẻ mặt nhị di nương không thay đổi, ánh mắt lại nhanh chóng đảo qua biểu tình của mấy người trong phòng, Cố Vô Hạ lại có chút thấp thòm.

"Lúc này tới chỗ của ta có chuyện gì không?" Lão phu nhân bình thản nói.

"Hồi bẩm lão phu nhân, nhị tiểu thư nghe nha đầu trong phủ nói, Trương phu nhân mang theo Trương tiểu thư đến phủ, nàng vừa nghe đã đứng ngồi không yên, lão phu nhân người cũng biết, nhị tiểu thư nàng vẫn luôn giao hảo thân thiết với Trương tiểu thư, bây giờ biết nàng tới, liền lôi kéo tỷ thiếp đến đây gặp Trương tiểu thư, tỷ thiếp không lay chuyển được nàng, vì thế, liền tùy tiện một chút." Nhị di nương cười nói.

Lão phu nhân nghe xong, trên mặt tràn ra tươi cười, nói với Trương phu nhân: "Nha đầu này của nhà chúng ta, đều lớn như vậy mà vẫn mãi chơi như thế, khiến người chê cười rồi."

"Lão phu nhân nói gì đó, nói về Cố gia nhị tiểu thư, trong kinh ai không khen một câu 'tài đức vô song' nha! Ta thật sự là hâm mộ cũng không kịp đâu." Trương phu nhân tán dương, trong lòng lại có chút khinh thường, cho dù có tốt thì như thế nào? Cũng chỉ là một thứ nữ, căn bản không cách nào so sánh được với nữ nhi bảo bối của mình.

Nghe lão phu nhân và Trương phu nhân nói chuyện, nhị di nương nở nụ cười, tâm cũng buông xuống, nghe thái độ của nàng đối với Hạ nhi không giống trước đây, chỉ biết, vô luận lần này nàng tới vì chuyện gì, đối với Hạ nhi đều không gây trở ngại.

Trên mặt Cố Vô Hạ cũng lộ ra ý cười nhẹ nhõm, Trương phu nhân tán dương cũng khiến nàng vui mừng.

"Trương phu nhân quá khen." Lão phu nhân cười cười.

"Mẫu thân, con có thể cùng nhị tiểu thư ra bên ngoài nói chuyện một chút được không?" Trương tiểu thư không nhịn được mở miệng nói.

"Con, đứa nhỏ này, nói những lời này trước mặt trưởng bối, thật sự là không có quy củ." Trương phu nhân nhẹ khiển trách một câu, đối với lão phu nhân nói: "Khiến lão phu nhân chê cười rồi, đứa nhỏ này bị ta và cha nàng chiều đến hư rồi, lớn như vậy, ngoại trừ ham chơi cái gì tâm nhãn cũng chưa lớn."

"Trương tiểu thư thiên chân vô tà và rất làm người thích, hơn nữa, chúng ta người lớn nói chuyện, Trương tiểu thư nghe cũng thấy không thú vị, nhất định sẽ cảm thấy buồn chán." Lão phu nhân phân phó nói: "Hạ nhi, vậy ngươi liền đưa Trương tiểu thư đến vườn đi dạo đi!"

Lúc này Cố Vô Hạ không muốn rời đi, nàng tính nếu như các nàng nói về chuyện đánh nhau, chính mình ở tại đây còn có thể biện giải vài câu, nhưng nếu đi ra ngoài, ngay cả cơ hội cãi lại cũng không có, đối với mình rất bất lợi, vì thế, sau khi nghe lão phu nhân phân phó, trong lòng có chút gấp gáp nóng nảy, theo phản xạ quay sang nhìn nhị di nương.

Nhị di nương chú ý đến vẻ mặt của Cố Vô Hạ, tự nhiên biết nàng đang nghĩ gì, thầm trách, Hạ nhi thực sự một chút chuyện cũng không giả bộ nổi, nàng chẳng lẽ không biết cứ như vậy sẽ khiến lão phu nhân hoài nghi sao?

Mặc dù trong lòng thầm hận, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười nói: "Lão phu nhân người xem, nhị tiểu thư thấy người bảo nàng chiều đãi khách nhân, nàng khẩn trương đến độ quên cả trả lời."

Lão phu nhân nguyên bản thấy Cố Vô Hạ không trả lời, còn tưởng rằng nàng muốn chống lại mệnh lệnh của mình, lúc này nghe nhị di nương nói thế, buồn cười nói: "Ngươi đứa nhỏ này, Trương tiểu thư cũng không phải là người xa lạ, ngươi khẩn trương cái gì nha!"

"Đúng nha! Nhị tiểu thư, người cùng Trương tiểu thư quan hệ tốt như vậy, không cần khẩn trương, đi thôi! Đưa Trương tiểu thư đi dạo đi!" Nhị di nương

vừa nói, vừa nháy mắt với Cố Vô Hạ.

Cố Vô Hạ hiểu ý, vội vàng nói: "Vâng, con đã biết tổ mẫu, con nhất định sẽ tiếp đãi Trương tiểu thư thật tốt."

"Ừ! Đi đi!"

....

Cố Vô Hạ vừa cùng Trương tiểu thư ra khỏi sân của lão phu nhân, còn chưa kịp mở miệng, Trương Dao đã bức tức nói: "Cố Thanh Uyển tiện nhân ngu xuẩn kia đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Oan Uổng

Khẩu khí của Trương Dao đối với Cố Thanh Uyển vẫn chán ghét như trước đây khiến Cố Vô Hạ trong lòng thỏa mãn, trên mặt lại lo lắng nói: "Trương tiểu thư làm sao vậy? Thế nhưng vẫn vì chuyện lần trước mà giận đại tỷ của ta sao?"

"Ta không phải tức giận, mà là hận!" Trương Dao nhớ đến mục đích của chuyến đi này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rõ ràng là tiện nhân ngu xuẩn kia động thủ trước, cuối cùng còn muốn ta đến đây nhận lỗi với nàng, thực sự là bức bối!"

Trương Dao nói khiến tim Cố Vô Hạ nhảy lên một cái, nét mặt kinh ngạc: "Trương tiểu thư, người.. người là nói, người hôm nay tới đây là vì chuyện đánh nhau sao? Hơn nữa... vẫn là đến xin lỗi đại tỷ của ta?"

Cố Vô Hạ nhìn biểu tình tức giận nổi khùng của Trương Dao, thờ dãi nói: "Muốn nói, chuyện lần trước liên quan đến đại tỷ của ta, ta đây làm muối mè nên đứng về phía nàng." Nói xong lại bất bình nói: "Nhưng, nếu như công bằng mà nói, vậy cũng không thể toàn bộ trách người được!"

"Đúng thế! Vì sao lại toàn bộ đổ hết lên đầu ta?" Trương Dao không cam lòng: "Cho dù là ta làm sai, Cố Thanh Uyển nàng chẳng lẽ liền đúng? Ta động thủ, chẳng lẽ nàng không động thủ sao? Vì sao bây giờ tất cả đều là ta sai, còn muốn ta ba lần bảy lượt đến nhận lỗi với tiện nhân kia?"

"Hay là, là bởi vì đại tỷ nàng bị thương.. cho nên mới..." Cố Vô Hạ không nói hết câu nhưng ý tứ cũng đã rõ ràng.

"Bị thương liền có lý sao? Hơn nữa lúc đó ta chẳng qua chỉ là khẽ đẩy nàng một chút mà thôi, làm sao biết được nàng sẽ đụng phải đó chứ?"

Trương Dao vừa nói xong câu đó, đầu Cố Vô Hạ hiện lên tia sáng, trong lòng khẽ động, bắt đầu tính toán, nhưng khi nói ra lại tràn đầy không hiểu: "Không phải chứ! Ta nhớ kỹ lúc đó đại tỷ cách son giả này còn khá là xa nha! Nếu như Trương tiểu thư chỉ là khẽ đẩy mà nói..."

"Lời này của người là có ý gì? Người cho là ta đang nói dối sao?" Trương Dao kích động nói.

"Không.. không, ta không có ý đó, Trương tiểu thư người đừng hiểu lầm, ta đương nhiên là tin tưởng người, ta chỉ là không hiểu, nếu như người chỉ khẽ đẩy, đại tỷ tỷ sao lại đụng vào núi giả được?"

"Ai biết nàng là thế nào đụng vào..." Trương Dao nói được một nửa, mắt bỗng nhiên tròn to.

Cố Vô Hạ thấy phản ứng của nàng, thầm nghĩ: Xem ra người còn không quá ngu dốt, "Trương tiểu thư, người làm sao vậy? Vẫn đang giận ta sao? Ta..."

Cố Vô Hạ còn chưa nói dứt lời, Trương Dao thoáng cái đã bắt hai tay của nàng, ánh mắt sáng rỡ, hưng phấn nói: "Ta mới không có giận người đâu! Người nhưng là giúp ta đại ân rồi!" Vừa nói xong liền chạy đi.

"Trương tiểu thư, Trương tiểu thư, người đi đâu vậy nha?" Cố Vô Hạ kêu, thấy nàng đầu cũng không quay lại cứ thế chạy vào sân của lão phu nhân, âm trầm nở nụ cười.

Lan Khê nhìn bóng lưng của Trương Dao, lúc này rốt cuộc cũng đã hiểu tính toán của Cố Vô Hạ, không khỏi có chút lo lắng nói: "Tiểu thư, như vậy thực sự sẽ không sao chứ?"

"Có thể có vấn đề gì?" Cố Vô Hạ tùy ý nói.

"Nô tỳ sợ sẽ liên lụy đến tiểu thư."

"Ta nhưng là cái gì cũng chưa nói nha, có chuyện gì đó cũng chính là do Trương tiểu thư tự nàng ta nghĩ ra, có quan hệ gì với ta đâu?" Cố Vô Hạ lạnh lùng nhìn Lan Khê, nói: "Vẫn là nói, người nghe được ta nói cái gì?"

"Không, nô tỳ không nghe được gì cả, tiểu thư cái gì cũng chưa nói qua." Lan Khê vội vàng lắc đầu thấp giọng nói.

"Phải thế chứ, đi thôi! Chúng ta đi xem trò hay." Thuận tiện châm thêm lửa.

Cố Vô Hạ vừa mới đi tới sân của lão phu nhân, thanh âm của Trương Dao liền từ bên trong truyền ra.

"Mẹ, vết thương trên đầu Cố Thanh Uyển, căn bản không phải do ta làm, các người đều oan uổng ta."

Sính Lai viện

Cao ma ma nhìn tiểu thư đang ngồi trước án, không biết đang viết gì, quan tâm nói: "Tiểu thư, thân thể người vẫn chưa khỏe hoàn toàn, nghỉ ngơi một chút đi! Đừng để mệt mỏi."

"Không cần, ta không sao."

"Tiểu thư vẫn là nghỉ ngơi một chút đi! Một chút thợ may đến, muốn đo thân cho tiểu thư, lão nô sợ thân thể của người không chịu nổi."

Cố Thanh Uyển nghe xong quay đầu lại cau mày nói: "Đo thân? Muốn làm y phục sao?"

"Đúng vậy, thợ thân của tướng gia sắp đến rồi, nhưng y phục của tiểu thư vẫn còn chưa bắt đầu may." Cao ma ma nhìn cái trán bị băng bởi lụa trắng của Cố Thanh Uyển, đau lòng nói: "Những thứ này vốn dĩ nên chuẩn bị từ sớm, có điều nếu hôm nay làm, chỉ cần thắt chặt thời gian chút, vậy cũng vẫn kịp."

Cố Thanh Uyển nghe Cao ma ma nhắc đến tướng gia, trong đầu tự nhiên hiện lên một lão nhân uy nghiêm, nói năng thận trọng, điều này khiến Cố Thanh Uyển không khỏi nhớ lại ông nội kiếp trước, trái tim như bị thắt chặt lại.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?" Cao ma ma thấy sắc mặt Cố Thanh Uyển thoáng cái trở nên trắng bệch, vội la lên.

Rũ xuống mi mắt, che giấu u ám trong mắt, Cố Thanh Uyển thấp giọng nói: "Ta không sao."

"Nhưng lão nô thấy sắc mặt tiểu thư thật sự không tốt, nếu không gọi đại phu đến xem một chút." Cao ma ma không yên lòng nói.

"Không cần, ta không sao." Cố Thanh Uyển cười yếu ớt với Cao ma ma, trấn an, dừng lại một chút rồi nhẹ giọng nói: "Lần này may y phục, là tất cả đứa nhỏ ở Cố gia đều có? Hay là, chỉ may cho một mình ta?"

"Cái này.. Chỉ có tiểu thư và phu nhân có, những người khác đều không có."

Cố Thanh Uyển cau mày, khẽ cười nói: "Là mẫu thân phân phó sao?"

"Đúng vậy."

"Phụ thân cũng không có sao?"

"Không có, có điều phu nhân đã hỏi lão gia, lão gia nói y phục của ngài vẫn còn mới, tạm thời không cần làm, làm cho người và phu nhân là được rồi."

"Vậy sao?" Cố Thanh Uyển để bút trong tay xuống, nhíu mày một cái, thần sắc khó phân biệt.

"Tiểu thư..." Kỳ thực Cao ma ma cũng biết, phu nhân làm vậy rất không thỏa đáng, vì thế khi phu nhân quyết định như vậy cũng đã từng khuyên nài, nhưng... Aiz!

"Cao ma ma, người phân phó Lan Chi bây giờ đến chỗ các thợ may một chuyến, nói cho bọn họ, tất cả chủ tử của Cố gia đều phải làm y phục, bảo nàng đem tất cả các loại tầng lớp tuổi tác, nhan sắc, chất liệu, kiểu dáng đều chuẩn bị đầy đủ rồi hãy đem qua, đặc biệt là lão phu nhân, mang nhiều loại màu sắc đến."

Cao ma ma nghe xong vui mừng nhìn Cố Thanh Uyển đáp: "Vâng, tiểu thư suy nghĩ chu toàn, lão nô xin đi." Nói xong lại ngập ngừng: "Nhưng còn phu nhân..."

"Nếu như mẫu thân hỏi, người liền nói cho nàng biết, đây là ý của phụ thân." Cố Thanh Uyển bình tĩnh nói.

Ánh mắt Cao ma ma sáng lên, sắc mặt có chút phức tạp, đúng nha! Phu nhân nghe lời lão gia nhất, trong lòng không khỏi cảm thán: Sau này nếu như tiểu thư có thể che chở phu nhân, đó mới là chân chính phúc khí của nàng!

"Tiểu thư, Tề ma ma trong sân lão phu nhân tới, muốn gặp tiểu thư." Lúc này Lan Chi bỗng nhiên đi tới bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cục

Tề ma ma cầu kiến? Cố Thanh Uyển nghe xong nhủ mảy một cái, bình thường nếu không có chuyện gì quan trọng, Tề ma ma rất ít khi xuất hiện trong viện của mình, có điều, suy nghĩ đến khách nhân đến phủ hôm nay, Cố Thanh Uyển híp híp mắt, hoặc là... Nghĩ nghĩ, khóe miệng câu ra một nụ cười nhạt.

Đối với mọi việc trong Cố phủ, mình đã sớm phân phó Lan Chi, Cao ma ma các nàng không nên có ý đi tìm hiểu cái gì, thế nhưng cũng tuyệt đối không thể làm một người mù, người điếc, động tĩnh trong phủ luôn thời khắc chú ý, vì thế việc Trương phu nhân và Trương tiểu thư vừa vào phủ, chính mình cũng liền biết rồi.

Cũng không biết Tề ma ma lúc này đến đây có giống như tưởng tượng của mình không?

"Mời Tề ma ma vào."

"Vâng, tiểu thư." Mai Hương đi ra ngoài.

Cao ma ma có chút lo lắng nhìn Cố Thanh Uyển, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, Tề ma ma đột nhiên tới, liệu có liên quan đến Trương phu nhân không? Hay là bởi vì chuyện đánh nhau?"

"Ừ! Chắc là thế!" Tuy rằng trả lời không xác định, nhưng trong lòng Cố Thanh Uyển lại rất rõ ràng, Tề ma ma đột nhiên tới đây, cùng Trương phu nhân có quan hệ rất lớn.

Trong lúc Cố Thanh Uyển suy tư, Tề ma ma vững bước đi đến, đối với Cố Thanh Uyển hành lễ: "Lão nô thỉnh an đại tiểu thư."

"Tề ma ma mau đứng dậy." Cố Thanh Uyển đạm cười nói.

"Đa tạ đại tiểu thư."

"Tề ma ma ngồi, Mai Hương, rót trà cho Tề ma ma."

Mai Hương còn chưa ứng thanh, Tề ma ma đã từ chối: "Đa tạ thịnh tình của đại tiểu thư, có điều không nên phiền hà, lão nô không thể ở lại đây lâu, liền sẽ không lãng phí nước trà của đại tiểu thư."

"Thế nào? Ma ma có chuyện gì quan trọng sao?"

"Đúng vậy đại tiểu thư, kỳ thực lão nô tới đây là phụng lệnh của lão phu nhân, mời đại tiểu thư đến đó một chuyến, vì thế không dám nán lại."

Ánh mắt Cố Thanh Uyển sáng lên, nhìn Tề ma ma cao hứng nói: "Ma ma, người là nói tổ mẫu muốn gặp ta sao?"

Tề ma ma thấy biểu tình của Cố Thanh Uyển, ánh mắt chợt lóe, cúi đầu đáp: "Đúng vậy, đại tiểu thư."

Cố Thanh Uyển nghe xong nở nụ cười, trong lòng dĩ nhiên đã biết rõ mọi chuyện.

Kỳ thực khi biết Trương phu nhân tới đây thì chính mình cũng đã từng phỏng đoán qua, lần này các nàng đến phủ có phải vì chuyện đánh nhau mà tới hay không?

Nhưng, từ khi các nàng vào phủ đến giờ thời gian cũng không ngắn, mà lão phu nhân cũng vẫn chưa gọi mình đến, cũng chỉ có hai loại khả năng.

Thứ nhất: Trương phu nhân các nàng không vì chuyện đánh nhau mà đến, lão phu nhân nhất thiết phải gọi mình.

Thứ hai: Là vì chuyện kia, nhưng lão phu nhân không muốn để cho mình xuất hiện trước mặt các nàng, sợ mình nói những lời không nên nói, vì thế cũng sẽ từ chối không để cho các nàng thấy mình.

Nhưng bây giờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, có thể nói cũng đều nên nói rõ rồi mới đúng, nàng nhưng lại chợt gọi mình đến, liền chỉ có thể nói rõ một chút, đã xuất hiện chuyện thú vị gì rồi mới cần đương sự là mình đi nói rõ cái gì đi!

Có điều có thể khẳng định là đó tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt, bởi vì nếu như là chuyện tốt, lão phu nhân cũng không cần gọi mình, ở trong lòng lão phu nhân, người không có đầu óc, tính tình lại nóng nảy hấp tấp như mình, lại thêm đụng chạm giữa mình và Trương Dao, cho dù là chuyện tốt cũng sẽ bị mình biến thành chuyện xấu đi!

Cố Thanh Uyển mặc dù trong lòng rõ ràng, trên mặt lại bất lộ thanh sắc, một mực cao hứng nói: "Tổ mẫu nhất định là hết giận ta rồi, Tề ma ma đi thôi! Ta đây liền đi đến thỉnh an tổ mẫu."

"Đại tiểu thư, xin chờ một chút." Tề ma ma gọi lại Cố Thanh Uyển đang chuẩn bị ra khỏi phòng, trước ánh mắt khó hiểu của nàng nghiêm mặt nói: "Đại tiểu thư, có một chuyện, lão phu nhân phân phó lão nô trước thông báo cho đại tiểu thư."

"Chuyện gì?" Cố Thanh Uyển ngừng vực nói.

"Đại tiểu thư, Trương phu nhân và Trương tiểu thư bây giờ, đang ở chỗ lão phu nhân." Tề ma ma nói xong, lẳng lặng nhìn Cố Thanh Uyển, trong mắt hiện lên tìm tòi nghiên cứu.

Về tươi cười của Cố Thanh Uyển rút đi, khó chịu nói: "Các nàng đến làm gì?"

Phản ứng của Cố Thanh Uyển khiến Tề ma ma thiếu thận trọng nhú mày một chút, thầm nghĩ: Chẳng lẽ, mấy chuyện lần trước thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

"Đại tiểu thư, Trương phu nhân đến là vì chuyện lần trước, chuyện Trương tiểu thư cùng đại tiểu thư động thủ, mà tới."

"Vậy sao? Nói như thế nào?"

"Lúc đầu ý của Trương phu nhân hẳn là đến xin lỗi đại tiểu thư, có điều sau lại Trương tiểu thư bỗng nhiên nói vết thương trên đầu đại tiểu thư thực ra không phải do nàng đẩy người mà thành, mà là chính tiểu thư không cẩn thận lộn đến, không có quan hệ gì với nàng, vì thế lão phu nhân muốn nghe ý kiến của đại tiểu thư."

"Cái gì? Nàng lại còn nói như vậy?" Cố Thanh Uyển căm tức nói.

"Đúng vậy, hơn nữa Trương phu nhân cũng biểu thị hoài nghi đối với ý kiến về vết thương trên đầu tiểu thư, nàng nói, nếu như tiểu thư thực sự bị thương nặng như vậy, sợ rằng ngay cả tính mạng đều không dám chắc, làm sao có thể sẽ khỏi nhanh như vậy..."

"Nàng... Ý các nàng là nói ta giả bộ?!" Cố Thanh Uyển nghiến răng nói.

Tề ma ma thở dài: "Aiz! Nghe xong lời này lão phu nhân cũng hết sức tức giận, vì thế để chứng minh danh dự Cố gia ta, chứng tỏ Cố gia ta tuyệt đối không hề khuếch đại vết thương của đại tiểu thư, lão phu nhân đã phái người đi mời đại phu đã trị thương cho tiểu thư lúc trước."

Cố Thanh Uyển nghe xong trong mắt bốc hỏa, trong lòng lại cười nhạt, quả nhiên là chuyện thú vị.

Như thế mà nói, vận mạng của mình, coi như đều nằm trong tay vị đại phu đã trị thương cho mình rồi.

Đại phu kia sẽ nói như thế nào đây? Cố Thanh Uyển hít mắt lại.

Nghĩ lại chức quan của Cố Trường Viễn, lại đối lập với Trương thượng thư, Cố Thanh Uyển thiêu mi, Cố Trường Viễn hình như đều kém một chút, cái gọi là quan hơn một cấp ép chết người, vì một chút chênh lệch như thế, vị đại phu này sẽ trái lương tâm nói vết thương của mình rất nhẹ có khả năng rất lớn nha!

Nếu là như vậy.. Cố gia đã có thể mất mặt, lão phu nhân cũng sẽ căm giận đi! Chính mình liền trở thành con tốt thí cho nàng xả lửa, kết cục khẳng định rất thảm.

Nếu như vị đại phu này là người chính trực, ăn ngay nói thật, cũng không thấy sẽ tốt hơn bao nhiêu, không đảm bảo Trương phu nhân sẽ trả đũa, sẽ nói Cố gia và vị đại phu kia thông đồng, nói dối, lão phu nhân cũng sẽ mất hứng, kết quả của mình cũng sẽ không tốt hơn là mấy.

Loại này bị động, bị hãm hại cảm giác, chính mình nhưng tuyệt không hề thích!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ứng Đối

Phúc Thọ các

Bầu không khí trong Phúc Thọ các rất ngưng trọng, khách sáo tươi cười trên mặt lão phu nhân đã biến mất vô tung, vẻ mặt lãnh ngạnh, đặc biệt khi thấy ý cười hàm ẩn trong mắt Trương phu nhân, cùng với bộ dáng phách lối của Trương Dao thì trong mắt hiện lên băng lãnh.

Trong lòng cười nhạt, các nàng nghĩ thế nào mình nhưng là biết rất rõ ràng, chẳng qua là muốn hất bát nước bẩn lên trên Cố gia, dùng ý định độc ác của Cố gia để làm rõ sự vô tội của Trương gia.

Loại tính toán trắng trợn mình mục trường đàm này của Trương phu nhân thật sự là khinh người quá đáng, vô si đến mức khiến người khác ghê tởm.

Cố Thanh Uyển làm sao mà bị thương, lúc đó mấy người ở đây đều thấy rõ ràng, là Trương gia tiểu thư nhà các nàng đấy, nhưng bây giờ các nàng lại không dám thừa nhận, quay lại cắn ngược Cố gia một ngụm, nói Cố gia dạy Cố Thanh Uyển thù dệt bịa chuyện, đây không phải là rõ ràng nói thái độ làm người của Cố gia không chính đáng, muốn bôi đen Trương gia của các nàng sao?

Lão phu nhân càng nghĩ càng hận, thấy các nàng vừa mới vào cửa ra về chính mình còn tưởng rằng các nàng đến nhận lỗi, thật không ngờ tới, thì ra các nàng là đến khiêu khích.

Trong lòng lão phu nhân đối với Trương gia cảm thấy căm tức, đối với Cố Thanh Uyển cũng cảm thấy hết sức căm giận, nếu không phải tại nàng thì tại sao mình phải ở nơi này hứng chịu uất khí. Vô luận việc này như thế nào, Cố Thanh Uyển đều tuyệt đối không thể lưu lại, bằng không mình sớm muộn cũng bị những chuyện ngu xuẩn này làm ra làm cho tức chết!

So sánh với lão phu nhân đang tức giận, trong lòng Trương phu nhân lại cười như hoa, nếu như chuyện này mà có kết quả, vậy danh dự của nữ nhi mình có khả năng vẫn hồi lại rồi!

Nhớ đến từ sau khi Cố Thanh Uyển bị thương, trong kinh mơ hồ truyền ra, nói con gái mình thô lỗ, ngang tàn bạo ngược, cùng tương xứng với Cố Thanh Uyển đều là hạng người rất ngoan độc. Khi những lời này truyền vào tai mình, chính mình thực sự là hận không thể đi tê nát Cố Thanh Uyển, danh tiếng của nữ nhi là cỡ nào trọng yếu, nhưng bởi vì nàng khiến con gái mình phải nhận cái danh ngoan độc, điều này mặc dù không đến mức cả đời bị hủy hoại nhưng đến khi nghĩ thân, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, thông thường vọng tộc ai cũng đều không thích một con dâu có danh tiếng như vậy.

Có điều hiện tại ổn rồi, việc này coi như là đã phong hồi lộ chuyển, Trương phu nhân cũng có chút hối hận, oán giận mình khi đó chỉ biết lo lắng, sốt ruột cho con gái, mà không nghĩ đến việc đưa Dao nhi gả ra ngoài.

Lúc ấy có mặt ở đó cũng chỉ có một ít con gái của các quan lại chức quan so với lão gia nhà mình còn thấp hơn, còn có một ít nha đầu hầu hạ, chỉ cần lão gia nhà mình đánh tiếng với phụ thân của bọn họ, tin tưởng các nàng tuyệt đối không dám nói lung tung, những nha đầu kia lại càng không thành vấn đề, cũng may bây giờ cũng không tính là quá muộn.

Mà trong khi lão phu nhân và Trương phu nhân nói chuyện nhị di nương vẫn luôn chỉ lẳng lặng nhìn, lẳng lặng nghe, một câu cũng chưa nói, bởi vì nàng biết lúc này vô luận là nói cái gì, lão phu nhân cũng đều sẽ không thích.

Chỉ có điều nghĩ đến khi Trương Dao mở miệng, quay đầu nhìn Cố Vô Hạ một cái, thấy vẻ mặt khó xử lại mang theo nồng đậm lo lắng của nàng, ánh mắt nhị di nương lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Đang lúc mấy người trong phòng đeo đuổi suy nghĩ của mình, Tề mẹ đi đến, cúi người bẩm báo với lão phu nhân: "Lão phu nhân, đại tiểu thư đến."

Trương phu nhân, Trương Dao, Cố Vô Hạ nghe xong đều quay ra cửa nhìn, cùng đợi Cố Thanh Uyển xuất hiện, trên mặt các loại biểu tình, trong lòng ngầm ngầm toan tính, chỉ có nhị di nương lúc này lại nhìn lão phu nhân, vẻ mặt có chút bất an.

Lão phu nhân quét qua các nàng một lượt, thân nhiên nói: "Đề cho nàng vào đi!"

Lão phu nhân vừa dứt lời, rèm cửa liền nhấc lên, Cố Thanh Uyển chậm rãi đi đến.

Nhưng mà, khi bóng dáng của nàng rõ ràng đập vào mi mắt lại khiến tất cả mọi người sững sờ.

Ngoài phòng ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người nàng, khiến quanh thân nàng bao bởi một tầng quang nhuận chói mắt mà hoa lệ, chiếu rọi dung mạo như hoa, tóc đen như mực, tím nhạt vậy dài, ở mỗi bước đi của nàng như tường vân lưu chuyển nhảy múa dưới chân, cao quý mà ưu nhã, mà nữ tử được phong thái vậy quanh cang đem đến cho người khác một loại thần thánh, không thể khinh nhờn cảm giác, khí thế kinh người.

Cố Thanh Uyển như vậy khiến mọi người kinh động (kinh ngạc, rung động), không dám nhìn thẳng

Cố Thanh Uyển chú ý đến thần sắc của các nàng, khẽ cau mày, tiếp đó bình tĩnh đi đến trước mặt lão phu nhân, hơi cúi người, "Thanh Uyển thỉnh an tổ mẫu."

Thanh âm của Cố Thanh Uyển kéo thần chí lão phu nhân từ chấn cảm khi nhìn thấy nàng ra, ho nhẹ một tiếng, "Đứng lên đi!"

"Vâng, tổ mẫu."

Lão phu nhân nhìn tôn nữ không giống với trước đây đứng trước mặt mình, chau mày, cái loại khí thế cũng làm cho mình cảm thấy kinh cụ vừa rồi của nàng, nhất định là ảo giác của mình!

Trương phu nhân cũng đã hồi phục lại tinh thần, nhìn Cố Thanh Uyển đang đứng ở nơi đó, thầm nghĩ: Nha đầu Cố Thanh Uyển kia hình như có chút lạ lạ? Là mình nghĩ nhiều sao?

Cố Vô Hạ nhìn Cố Thanh Uyển, tâm lý hoàn toàn đều là không cam lòng, đố kị, muốn nói, chính mình hận nhất không phải là thân phận trưởng nữ của Cố Thanh Uyển, mà là dung mạo, so với mình đẹp hơn rất nhiều dung mạo, đặc biệt là bây giờ, sau khi nàng bị thương hình như còn đẹp hơn trước, ngay cả khí chất tục tũn trước đây cũng trở thành xuất trần, nhất định phải nhanh chóng diệt trừ nàng, nhất định!

Trương Dao căm giận nhìn Cố Thanh Uyển, nhớ tới chính mình dĩ nhiên thiếu chút bị nàng trấn trụ, thấy hết sức mất mặt, nhịn không được khiêu khích nói:

"Cố đại tiểu thư thật là cao giá nha! Dĩ nhiên khiến chúng ta chờ lâu như vậy, không cảm thấy thất lễ sao?" Kỳ thực Trương Dao cũng biết lúc này nàng nói những lời này là không thích hợp, thế nhưng thấy Cố Thanh Uyển như vậy, nàng nhìn không được.

Cố Thanh Uyển nghe xong thiêu mi nhìn Trương Dao, còn chưa kịp nói gì, Cố Vô Hạ ở một bên đã lên tiếng, đứng ra bảo vệ nói: "Trương tiểu thư người đừng nóng giận, đại tỷ của ta nàng nhất định không phải cố ý khiến người và Trương phu nhân đợi lâu, ta đây làm muối muối thay nàng chịu tội."

Thật đúng là muối muối tốt, thực sự là danh bất hư truyền ôn nhu, biết lễ nghĩa Cố gia nhị tiểu thư nha! Làm ra vẻ ta đây, thánh mẫu như vậy, thật đúng là... khiến mình kiến thức đến.

Cố Thanh Uyển nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Nhị muối muối nói như vậy, thế nhưng là nghĩ ta cố ý khiến các người chờ? Trong lòng có phải hay không cũng nhận định là ta Cố gia tiểu thư không có cấp bậc lễ nghĩa, làm khó muối muối người?"

"Không, đại tỷ tỷ, muối không có nghĩ như vậy, muối chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Chỉ là muốn biểu hiện người rộng lượng, mượn điều này để cho người ngoài nghĩ ta nhỏ mọn, đúng không?" Cố Thanh Uyển không chút lưu tình, một kích tạc trúng tâm tư của Cố Vô Hạ, làm cho sắc mặt nàng trắng nhợt.

"Cố Thanh Uyển, người quá quá đáng rồi, Cố nhị tiểu thư nàng đang giúp người, người làm sao có thể..."

"Trương tiểu thư, người không cảm thấy người đang quá rộng sao? Chuyện của Cố gia ta, còn chưa đến phiên họ Trương người đến nói." Cố Thanh Uyển cười nhạt: "Người một cái văn bối, ở trước mặt trưởng bối của Cố gia ta nói tam đạo tứ, theo ta thấy muốn nói đến không biết cấp bậc lễ nghĩa, Trương tiểu thư so với ta sợ là càng sâu đi!"

"Người..."

Trương phu nhân thấy nữ nhi bị nói, âm lãnh mở miệng cười: "Ai nha! Cố lão phu nhân, Cố đại tiểu thư và Cố nhị tiểu thư nhà người thật đúng là quá khác biệt rồi, nhị tiểu thư hiền lành như vậy, nhưng đại tiểu thư thì..." Nói xong nhìn Cố Thanh Uyển lắc đầu, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Cố Thanh Uyển nhìn ánh mắt khinh thị của Trương phu nhân, bước lên che ở trước mặt lão phu nhân, khẽ cười nói: "Trương phu nhân nói phải, người với người thật đúng là không giống nhau, cho dù là người một nhà, đôi khi cũng bất đồng như thế, Trương thượng thư rõ ràng là một vị quan tốt, thanh chính nghiêm minh, như thế nào phu nhân của hắn lại là một..." Nói xong, nhìn Trương phu nhân lắc đầu, ý tứ đồng dạng không cần nói cũng hiểu.

"Cố Thanh Uyển lời này của người là có ý gì?" Trương phu nhân đứng phắt dậy, chỉ vào Cố Thanh Uyển giận dữ nói.

"Trương phu nhân tức giận như thế làm gì?" Cố Thanh Uyển nói, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, giật mình nói: "Lẽ nào là ta nói sai rồi? Kỳ thực, Trương đại nhân và Trương phu nhân là giống nhau, đều là..."

Cố Thanh Uyển nói làm cho lão phu nhân sùng sốt một chút, sau đó thiếu chút nữa bật cười, lời nói này... thật đúng là hả giận.

Trương phu nhân hai mắt bốc hỏa, nhìn về mặt vô tội của Cố Thanh Uyển, cơn tức càng lớn, vung tay lên định đánh vào mặt nàng.

Mọi người trong phòng thấy vậy đều tròn to hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phát Uy

Cố Vô Hạ càng là kinh hô thành tiếng.

Lúc Trương phu nhân vừa giơ tay lên, Lan Chi đã không chút do dự lao đến chắn trước người Cố Thanh Uyển, nhìn bàn tay vung tới phía mình, Lan Chi nhắm chặt mắt lại, khóe miệng lại lộ ra ý cười an tâm.

Nhưng qua một lát không có đợi đến đau đớn như trong dự đoán, Lan Chi nghi hoặc, chậm rãi mở mắt, lại thấy từ phía sau mình, một cánh tay nhỏ bé và yếu ớt đưa ra, bàn tay nắm thật chặt, giữ lại cổ tay của Trương phu nhân, vì mình cản lại bàn tay lập tức phải rơi vào mặt mình.

Lan Chi trong lòng khẽ động, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy tiểu thư sắc mặt thản nhiên nhìn mình, nụ cười trên mặt rút đi, sắc mặt như nước: "Tiểu thư..."

Cố Thanh Uyển không đáp, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, ngược mắt nhìn Trương phu nhân, ánh mắt sâu thẳm, không chút gợn sóng.

"Cố Thanh Uyển, người.. người làm gì? Còn không mau buông." Trương phu nhân bị nàng nhìn như vậy, ngực từng đợt run rẩy, sau lưng ớn lạnh, cảm giác bất an, bàn tay cố gắng gãi dựa nhưng lại bị Cố Thanh Uyển nắm càng chặt hơn.

Cố Thanh Uyển nhìn cái tay kia, khẽ cười nói: "Ta vốn tưởng rằng, tay của Trương phu nhân chỉ dùng để vì phu và y, giáo dưỡng tử nữ, nhưng không nghĩ tới nguyên lai là dùng để đánh người, ha ha, ngày hôm nay ta thật đúng kiến thức rồi."

Cố Thanh Uyển nói xong, trước vẻ mặt căm giận của Trương phu nhân, buông cổ tay của nàng.

Trương phu nhân thấy Cố Thanh Uyển coi như thức thời, còn chưa kịp thở phào, chợt nghe "Ba" một tiếng, tiếng bật tay ở bên cạnh mình vang lên, cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tùy thân nha đầu của mình gương mặt sưng đỏ, vẻ mặt ngốc lăng, tròn to hai mắt tràn đầy không dám tin nhìn Cố Thanh Uyển.

Mấy người trong phòng cũng đều tròn mắt há mồm, các nàng ai cũng hoàn toàn không ngờ, sau khi Cố Thanh Uyển buông Trương phu nhân ra, nháy mắt liền tát nha đầu của nàng một cái tát.

"Cố Thanh Uyển nguoi... nguoi quá cần rồi." Sau khi phản ứng kịp, Trương phu nhân cả giận nói.

Cố Thanh Uyển không quan tâm đến Trương phu nhân, mắt điếc tai ngơ, bình tĩnh tự nhiên lấy tú khăn từ bên hông mình ra, cẩn thận lau chùi tay của mình, mãi cho đến khi không sai biệt lắm mới ngước mắt nhìn Trương phu nhân đang bốc hỏa cau mày nói: "Ta chỉ là muốn học theo Trương phu nhân một chút mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới, đánh người xong, tay của mình cũng sẽ đau nhức, Trương phu nhân, lúc nguoi đánh nguoi, tay có đau không?"

"Cố Thanh Uyển, nguoi quả nhiên là kiêu ngạo, ngang ngược, không biết trời cao đất dày, nguoi có biết ta là..." Trương phu nhân chế nhạo vừa nói được một nửa, Cố Thanh Uyển liền tiếp lời.

"Trương phu nhân đánh được, ta vì sao không đánh được?" Cố Thanh Uyển một chút cũng không muốn nghe những lời nói nhắm khó nghe của nàng, bỗng nhiên lạnh giọng chất vấn: "Trương phu nhân là muốn dùng bối phận đến áp chế ta, hay là muốn dùng chức quan của Trương đại nhân đến áp chế Cố phủ ta?"

"Trương phu nhân và Trương tiểu thư hôm nay tới Cố phủ làm khách, chúng ta Cố phủ vẫn lấy lễ tương đãi, dù ta từng thiếu chút nữa hủy mệnh dưới tay của Trương tiểu thư, nhưng Cố gia ta cũng chưa nói câu nào, nếu truy cứu lời nói khó nghe, Cố gia trên dưới càng chưa từng làm chuyện như vậy, không hề lạnh nhạt, sơ suất với các nguoi."

"Nhưng các nguoi thì sao? Đối với người bị thương là ta, lại vẫn như cũ đến đây báỉ phồng, Trương tiểu thư mở miệng ra là khiêu khích, vu tội ta, Trương phu nhân càng là nhục mạ, động thủ. Đây là giáo dưỡng của nữ nhi Trương gia? Đây là quyền lực của thượng thư phu nhân nguoi sao?"

"Hừ! Nếu như vậy, ta đây một người kiêu ngạo, ngang ngược đối với giáo dưỡng của Trương gia các nguoi, thật sự là chướng mắt, cũng rất khinh thường!"

"Các nguoi như vậy, làm ta thật ra muốn hỏi Trương đại nhân một chút, hấn thân là mệnh quan triều đình, nhận ân huệ của hoàng thượng, quản chế đất đai một phương, thái độ làm người đáng lý nên nghiêm cẩn, công chính, đại nghĩa mới đúng, nhưng vì sao nữ nhi của hấn lại vô lễ như thế, phu nhân của hấn vì sao lại lớn lối như vậy, vì phụ chi đạo của hấn ở đâu? Vì phụ chi đạo của hấn lại ở đâu? Nếu như hấn ngay cả gia trạch đều không quản lý tốt, vậy hấn lại có năng lực gì quản chế bách tính một phương? Hấn lại có tư cách gì hiển lực cho Hạo Nguyệt ta?"

Lời nói của Cố Thanh Uyển, từng lời từng lời rõ ràng, làm cho Trương phu nhân oán giận, bốc hỏa, khiếp sợ, càng có một tia bối rối lưu động ở đáy mắt.

Mọi người trong phòng đều bất khả tư nghị nhìn Cố Thanh Uyển, không biết nên phản ứng như thế nào, trong lòng chỉ có một cảm giác, cái người tạt ngôn lịch sắc (lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị) câu câu như dao này, thật là cái kia xúc động, táo bạo Cố Thanh Uyển sao?

Cố Thanh Uyển đậm cười, hùng hồn nói: "Trương phu nhân, Cố gia ta không phải dễ giẫm đạp như vậy, mặt của Cố Thanh Uyển ta cũng không phải nguoi có thể đánh."

"Trương Dao động thủ đẩy ta, khiến ta thiếu chút nữa mất mạng, ta Cố gia không truy cứu đó là chúng ta đại nghĩa, nhưng bây giờ nếu các nguoi không cảm kích, vọng tưởng quật ngược lại, một chút cũng không có kỵ tương giao tình nghĩa giữa hai nhà, ta Cố gia đây lại dựa vào cái gì phải để ý đến thể diện của các nguoi?"

"Tề ma ma." Cố Thanh Uyển bỗng nhiên gọi.

Tề ma ma vội vàng từ trong rung động hoàn hồn lại, nhìn cố Thanh Uyển mười phần cung kính nói: "Có lão nô."

"Nguoi gọi mấy tên sai vặt đến, bảo bọn họ lập tức ra phu, đến Ngự Sử phủ một chuyến, nói cho Hồng ngự sử, có người nháo chuyện ở Cố gia, phiền hấn đến đây một chuyến."

"Mặt khác, bản tiểu thư có oan tình cần giải bày, nói cho hấn biết, Trương gia tiểu thư Trương Dao, vào giờ Tý ngày 5 tháng tư năm 70 Hạo Hạo, ở hoa viên Trương phủ, từng vu tội Lý gia nhị công tử, tiếp đó khi ta - biểu muội này xuất phát từ tình thân bảo hộ hấn, Trương Dao không phục bèn vùng tay động thủ với ta, kết quả ta đập vào núi giả, tạo thành trọng thương, nhân chứng vật chứng đầy đủ, xem Ngự sử hấn có quản hay không?"

"Đương nhiên, nếu như hấn đứng lúc có chuyện không thể quản mà nói, bản tiểu thư liền lên Kim Loan điện cáo trạng, việc này nếu không cho ta công đạo, ta Cố Thanh Uyển, tuyệt đối sẽ không, đề, yên!"

Cố Thanh Uyển dút lời, trong phòng liền một mảnh tĩnh mịch.

Câu câu như châm, châm châm thấy máu, từng từ gõ ở trong lòng, khiến người sôi trào, làm người đảm chiếm (run sợ), chấn nhiếp nhân tâm.

Lão phu nhân khiếp sợ, Cố Vô Hạ không thể tin được, sắc mặt xấu xí, nhị di nương cúi đầu về mặt coi thường thế nhưng lại nắm chặt hai tay, khiến người khác biết được nội tâm của nàng cũng không hề bình tĩnh.

Trương phu nhân thần sắc rất khó coi, ấn đường đập mạnh, trong lòng mau chóng chuyển động, kinh dị không thôi, nếu như lão ma ma kia thật sự đem những lời này của Cố Thanh Uyển một từ cũng không sót nói cho Hồng ngự sử, hẳn nhất định sẽ đến, dù sao nếu như Cố Thanh Uyển thực sự đến Kim Loan điện mà nói, hẳn làm Ngự sử coi như là thất trách, nhưng nếu như hẳn thực sự đến vậy mình thật là mất mặt muốn chết, hơn nữa quan trọng nhất là nếu như lão gia biết mình không hề dựa theo cách nói của hẳn, hẳn nhất định sẽ rất sinh khí.

Nghĩ vậy, Trương phu nhân cắn răng, chính mình chỉ là muốn vì danh tiếng của nữ nhi mà thôi, ai muốn huyên lớn như vậy chứ...

Ngay lúc Trương phu nhân đang suy tư tìm cách đối phó, Trương Dao liền đứng ra không phục nói, "Tốt! Chúng ta đây liền đến Kim Loan điện, người nghĩ rằng ta sợ người sao?"

"Dao nhi, câm miệng!"

"Nương, người không cần lo lắng, dù đến Kim Loan điện con cũng không đuối lý, con cũng vừa nói lúc này, con lúc đó chỉ là nhẹ nhàng đẩy nàng một cái, nàng lại đụng vào núi giả cách chúng ta xa như vậy, chỉ có thể nói, nàng sẽ bị thương là do chính nàng hạ quyết tâm, cùng con không có quan hệ gì, nhưng bây giờ lại đem tất cả đổ lên trên người, con, con mới là người oan uổng nhất." Trương Dao lời lẽ hùng hồn, thẳng thắn, không hề sợ hãi nói.

"Dao nhi, không được vô lễ." Trương phu nhân khẽ khiển trách nói.

Quay người hơi lộ ra ý cười cứng ngắc với lão phu nhân, nói: "Cố lão phu nhân, Cố đại tiểu thư nhà các người thật sự là nhanh mồm nhanh miệng nha! Những lời vừa này, thật đúng là không biết nói gì cho phải. Có điều, có lẽ là do văn bối làm việc còn thiếu sót, khiến Cố đại tiểu thư hiểu lầm, thế nhưng, xin lão phu nhân nhất định phải tin tưởng văn bối hôm nay tới đây, tuyệt không có chút ý đồ khiêu khích."

Lão phu nhân nhìn Trương phu nhân, trong mắt hiện lên châm chọc, thực sự là không biết xấu hổ, nếu ngay từ đầu đã là thái độ này, hiện tại lại làm sao phải khổ sở tìm bậc hạ thang cho mình.

"Lão thân cũng cho rằng, Trương phu nhân không phải là người làm ra những chuyện không đạo lý, không lễ nghĩa như thế." Lão phu nhân không âm không dương đáp lại nàng một câu.

Cố Thanh Uyển thấy thế không lên tiếng nữa, lúc này là để lão phu nhân hạ giọng, vai của mình đã kết thúc, giờ là lúc mình ngồi xem kịch.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bắt Đầu

Lão phu nhân mình bao ám trào (ngoài khen trong chê) đáp lại, khiến cho nụ cười vốn cứng ngắc của Trương phu nhân lại càng thêm nan kham, cười gằn trong lòng.

Muốn nói, chức quan của Cố gia tuy rằng cùng lão gia tương xứng, nhưng Cố Trường Viễn hẳn vừa mới lên nhậm chức thị lang đại nhân không lâu, làm sao có thể so sánh với lão gia giữ chức thượng thư đã lâu, cũng đã đứng vững gót chân trên triều đường, huống chi, nội tình của Trương gia vốn cũng dày hơn Cố gia, dưới tình huống như vậy, chỉ cần không phải kẻ ngu, tuyệt đối sẽ không cùng cường thế gia tộc nhà mình chống lại.

Vì thế, đối với Cố gia chính mình không quá để ở trong lòng, mà từ thái độ cung kính của Cố gia đối với mình có thể thấy được, bọn họ cũng hiểu điều đó, vì thế khi Cố Thanh Uyển bị thương mới có thể không nói câu gì không phải với nhà mình, nhưng bây giờ một phen nói của Cố Thanh Uyển, làm cho Cố lão phu nhân cũng bắt đầu không khách khí đối với mình như thế!

Trương phu nhân nghĩ thế, trong lòng rất là khó chịu, nhưng dù sao Trương phu nhân cũng không ngốc, tuy rằng mất hứng nhưng nghĩ đến tình hình hiện tại, còn có phản phó của lão gia trước khi đến, Trương phu nhân nhanh chóng thu liễm tâm tư, ngừng đầu lên nhìn về phía lão phu nhân, rành mạch nói: "Lão phu nhân, Dao nhi vì hiểu lầm trước đây với Cố đại tiểu thư, vì thế vừa này nhìn thấy Cố đại tiểu thư mới kích động như thế, lời nói có chút thiếu sót, còn mong lão phu nhân khoan dung không nên trách tội."

"Lão thân tự nhiên sẽ không đi tính toán với một đứa bé, Trương phu nhân cứ yên tâm đi!" Cố lão phu nhân thân nhiên nói.

Cố Thanh Uyển ở một bên nghe xong, cười nhạt, chỉ là thấy có lỗi với lão phu nhân, còn với đương sự là mình, sợ là không có một chút áy náy nha! Ha ha.

"Lão phu nhân nói phải, tiểu hài tử làm sao có thể thực sự tính toán với các nàng cái gì chứ! Các nàng dù sao đều còn nhỏ, vẫn chưa trải qua nhiều, lời nói, hành động nhiều lúc đều rất xúc động, vì thế vẫn là cần những trưởng bối chúng ta ở bên cạnh theo dõi, chỉ dạy."

Nếu như quả thật không tính toán, thế tại sao chỉ vì một câu nói của mình, mà vung tay muốn tát đây? Lời nói này, thật sự quá mức buồn cười, Cố Thanh Uyển quay sang Trương phu nhân thiếu mi cười, trong mắt hiện lên hứng thú.

Trương phu nhân chú ý tới ánh mắt của Cố Thanh Uyển, vẻ mặt trong nháy mắt mất tự nhiên, lại ngay lập tức biến mất, thành ý nói: "Như Cố đại tiểu thư vừa nói cái gì gọi Ngự sử, cáo ngự trạng... những lời kia coi như nói quá mức, cũng quá nghiêm trọng rồi, chuyện này chỉ là chút gút mắc của hai đứa nhỏ các người, lại truyền đến tai người khác, vậy không phải là lộ ra chúng ta làm trưởng bối vô năng sao? Đến lúc đó, người trong kinh thành sẽ nhìn hai nhà chúng ta như thế nào đây?"

"Hơn nữa, Cố đại nhân vừa nhậm chức lại gây ra chuyện như vậy, sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với tiền đồ của hần nha! Vì thế mới nói, suy nghĩ của đứa nhỏ chính là quá thẳng rồi, suy nghĩ không đủ chu toàn, các nàng cũng không biết nếu làm thế không chỉ sẽ liên lụy đến trưởng bối, mà đối với danh dự của các nàng cũng không tốt nha!" Trương phu nhân chân thành nói: "Lão phu nhân, người nói vẫn bối nói có đúng không?"

Nói thật là dễ nghe, trong lòng tính toán cũng rất chính xác, quả thực lão phu nhân là rất quan tâm đến con đường làm quan của Cố Trường Viễn, có điều, nàng nói lời này có quá phiền diện hay không đây? Tại sao không đề cập đến con đường làm quan của Trương đại nhân nhà nàng đâu? Cố Thanh Uyển buồn cười nghĩ.

Những lời này dù Trương phu nhân không nói, lão phu nhân cũng hết sức rõ ràng, báo Ngự sử, cáo ngự trạng, những chuyện này cho tới bây giờ lão phu nhân cũng không muốn làm, chỉ có điều bộ dáng vừa rồi của Trương phu nhân quá mức kiêu ngạo, mình cũng tùy ý cho Cố Thanh Uyển nói ra, dùng lời của nàng chen ép dáng vẻ kiêu ngạo hung hăng của Trương phu nhân một chút mà thôi, bây giờ xem ra, lợi hại trong chuyện này, Trương phu nhân cũng rất hiểu nha!

Có điều, nàng có chút không thừa nhận, việc này nàng đúng là không muốn làm lớn chuyện, nàng, muốn làm lớn chuyện là chuyện khác!

Lão phu nhân gật đầu, hơi tỏ ra lạnh nhạt nói: "Trương phu nhân nói rất đúng, vốn chuyện này Cố gia ta cũng chưa từng nghĩ tới muốn làm lớn chuyện, lão thân thấy thật ra vì Trương tiểu thư nhà người vẫn không phục, trong lòng bất bình mới có thể ép Thanh Uyển nhà ta nói ra những lời này, lão thân nói không sai chứ!" Đối với Trương gia, kỳ thực lão phu nhân cũng không muốn đắc tội, chỉ cần Trương gia bọn họ cúi đầu, để cho tâm tình mình vừa lòng, chuyện đánh nhau kia bao gồm cả chuyện ngày hôm nay đều bỏ qua, cũng không phải là không thể được.

"Phải, lão phu nhân nói rất đúng, là Dao nhi nhà chúng ta quá xúc động, có điều đây cũng là bởi vì trong lòng nàng có nghi hoặc, mới có thể không nhịn được mà nói ra như vậy." Trương phu nhân thờ dãi nói.

"Nghi hoặc?"

"Đúng vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân vẫn bối đến đây lần này, hôm nay vẫn bối thứ nhất là đến thăm Cố đại tiểu thư, thứ hai đâu, cũng chính là nghi hoặc trong lòng của Dao nhi kia, nàng rõ ràng không hề quá mức dùng sức đẩy Cố đại tiểu thư, nhưng tại sao Cố đại tiểu thư lại ngã xa như vậy? Lại vẫn bị thương nặng như thế? Vì thế..."

"Trương phu nhân, lời này của người là đang nói, Cố gia ta vu tội Trương tiểu thư nhà người?" Thanh âm của lão phu nhân bỗng nhiên lạnh xuống.

"Không, lão phu nhân đừng hiểu lầm, vẫn bối tuyệt không có ý đó, vẫn bối cũng chỉ đơn thuần muốn biết rõ mà thôi, bởi vì vẫn bối cũng thực sự không hy vọng, bởi vì chuyện này mà khiến quan hệ của hai nhà chúng ta trở nên xa cách! Tuy rằng, lúc chuyện xảy ra Cố đại tiểu thư cũng có động thủ, nhưng nhìn đến Cố đại tiểu thư bị thương, trong lòng vẫn bối vẫn là rất áy náy." Trương phu nhân lau khóe mắt, khổ sở nói:

"Vì thế, chờ một chút đại phu tới, bảo hần kiểm tra cẩn thận lại thương thế cho tiểu thư, mà vẫn bối cũng đem theo rất nhiều thuốc bổ đưa đến cho Cố đại tiểu thư tắm bổ thân thể, cũng đề cho đại phu xem xem một chút những loại thuốc này nàng có dùng được hay không, nếu là không thích hợp, vẫn bối không phải là sẽ hại đến tiểu thư sao? Như vậy vẫn bối sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp lão phu nhân nữa."

Cố Thanh Uyển nghe xong tám tám cảm thán, thực sự là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch nha! Cực phẩm nha!

"Trương phu nhân thật đúng là tâm địa thiện lương, tám lòng bỏ tất!" Lão phu nhân cười nhạt, xem ra nàng vẫn không muốn bỏ qua, nói nhiều như vậy bất quá chỉ là muốn nói vết thương của Thanh Uyển chỉ là giả tạo mà thôi.

Không sai, Trương phu nhân chính là nghĩ như vậy, chỉ cần đại phu nói vết thương của Cố Thanh Uyển không nặng, chính mình có thể vì Dao nhi mà vẫn hồi chút danh tiếng, con gái của mình không phải là dạng người quá ngoan độc như vậy, nàng chỉ khề đầy một chút, trách là trách vận khí của Cố Thanh Uyển không tốt, đụng phải núi giả, có điều, bởi vì sức của Dao nhi yếu, nàng cũng chỉ là bị rách chút da.

"Lão phu nhân nói gì thế, đây chẳng qua là việc mà một trưởng bối như ta nên làm mà thôi." Trương phu nhân mặt dày nói.

"Vậy chúng ta đây sẽ chờ đại phu đến! Cũng tốt để Trương phu nhân yên tâm." Lão phu nhân giễu cợt.

Lão phu nhân vừa nói xong, trong phòng triệt để yên tĩnh, Trương Dao vốn muốn nói cái gì, lại bị Trương phu nhân dùng ánh mắt cảnh cáo trừng trừng lại.

Cố Vô Hạ lúc này cũng không dám tùy tiện mở miệng nữa, sợ Cố Thanh Uyển lại nói ra cái gì làm mình khó ứng đối, trong lòng lại khẩn cầu đại phu kia có thể nói ra đáp án khiến mình hài lòng.

Nhị di nương vẫn luôn yên lặng không nói, chỉ là khi nhìn đến đồng dạng bình tĩnh không nói Cố Thanh Uyển, ánh mắt hơi co lại, trong lòng tuôn ra dự cảm không tốt.

Một nha đầu đột nhiên đi đến, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng, tiểu nha đầu dường như cũng cảm nhận được không khí khác thường, giọng nói có chút run rẩy: "Lão phu nhân, Lý đại phu tới."

Lão phu nhân nghe xong, liếc qua Cố Thanh Uyển một cái, dừng chút mới mở miệng nói: "Mời Lý đại phu vào đi!"

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Cuối Cùng Cũng Tới Rồi!

Cố Thanh Uyển nghe xong cười lạnh, nhân vật trọng yếu trong trận giằng co này cuối cùng cũng lên sàn.

Nghe nha đầu bẩm báo xong, trong lòng Trương phu nhân cũng khản trương một chút, thế nhưng bây giờ đã không còn cơ hội hối hận, nếu lùi bước liền chứng tỏ rằng mình chột dạ, vì danh tiếng của nữ nhi, chỉ có thể đánh cược một lần.

Lúc này trong lòng Trương phu nhân mơ hồ có chút hối hận, có lẽ khi Dao nhi nói không có đẩy mạnh Cố Thanh Uyển, chính mình không nên làm lớn chuyện như vậy, có lẽ lúc đó chỉ cần ân uy tĩnh thi (恩威并施) với Cố lão phu nhân một phen, nghĩ đến khiến lão phu nhân nói ra, thuận thế nhận định Cố Thanh Uyển chỉ bị thương nhẹ, chắc cũng không phải không thể.

Nhưng bây giờ, vì một phen nói lúc nãy của Cố Thanh Uyển đã khiến lão phu nhân bất mãn với mình, muốn làm cho lão phu nhân thuận ý mình, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Vạn nhất tên đại phu kia không thức thời, nói những lời không nên nói, chính mình nên ứng đối thế nào đây? Hay là cần ngược lại, nói hấn và Cố gia là cùng một phe? Trương phu nhân nghĩ, âm thầm lắc đầu, không được, lão phu nhân đối với mình đã bất mãn, nếu như lúc này làm như vậy, khó mà đảm bảo sẽ không ép nàng nóng nảy, khiến nàng làm ra chuyện bất lợi đối với mình.

Nhưng nếu như không làm thế, vậy, việc mình làm lần này, coi như là thực sự hoàn toàn ngược lại, không chỉ nhận thanh danh nữ nhi ngoan độc, càng làm cho lão gia biết được chính mình làm trái ý của hấn, không nghe lời hấn, vẫn cùng Cố gia huyền càng lớn.

Chẳng lẽ, nháo đến cuối cùng, chính mình phải cúi đầu nhận thua trước Cố gia nhân sao? Nghĩ đến đây, Trương phu nhân cắn răng, sắc mặt biến đổi bất định.

Lão phu nhân đảo mắt qua Trương phu nhân, chú ý tới vẻ mặt của nàng, trong lòng giằng co, thật là không nghĩ đến, thượng thư phu nhân nàng cũng có lúc thấp thỏm nha! Như vậy, lời nói lớn mật ngông cuồng vừa rồi của Thanh Uyển vẫn rất có tác dụng kinh sợ, bằng không nàng làm sao sẽ có thể bất an? Sợ rằng còn nghĩ nên áp Cố gia như thế nào đi!

Bất quá, đối với việc Thanh Uyển rớt cuộc là bị thương như thế nào, trong lòng mình thật sự không rõ, bởi vì chưa từng tự mình đi xem qua, cũng chưa từng hỏi kỹ lưỡng, chỉ biết là nàng bị thương ở đầu mà thôi, nghĩ thế, lão phu nhân có chút hối hận, có điều không phải là bởi vì không có nghiêm túc quan tâm Cố Thanh Uyển mà hối hận, chỉ là đơn thuần ảo não, lúc đó nên hỏi rõ ràng mới đúng, như thế lúc này cũng không cần phải cảm thấy mơ hồ.

Nhưng mà đó cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần sai tên sai vật đem những gì cần đưa đều đưa cho Lý đại phu, nên nói như nào, Lý đại phu hấn hấn là hiểu được.

So sánh với các loại tâm tư của lão phu nhân, Trương phu nhân, Trương Dao liền đơn giản hơn nhiều, nàng tin tưởng mình là vô tội, Cố Thanh Uyển nàng là giả bộ.

Cố Vô Hạ vốn rất là mong đợi, nhưng bầu không khí ngưng trọng bây giờ khiến nàng bỗng nhiên nhớ lại một số việc, siết chặt khăn tay, quay đầu nhìn nhị di nương, trong mắt hiện lên một tia khủng hoảng.

Mà nhị di nương nhưng chỉ là yên lặng nhìn nàng, vì bất khả động lắc đầu với nàng.

Cố Thanh Uyển nâng mắt đem vẻ mặt của các nàng thu vào đáy mắt, từ từ rũ mi xuống, nghe tiếng bước chân truyền đến, khóe miệng câu ra lời biếng mà lạnh lùng ý cười, trò hay bắt đầu!

Lý đại phu theo nha đầu đi vào trong phòng, khi thấy Trương phu nhân đã ở đó thì sững sốt một chút, dường như có chút ngoài ý muốn, sau đó liền nhanh chóng cúi đầu ôm quyền giữ lễ nói: "Tiểu dân gặp qua Cố lão phu nhân, gặp qua Trương phu nhân."

"Lý đại phu xin đứng lên."

"Tạ ơn Cố lão phu nhân." Lý đại phu đứng dậy, tuy rằng trong lòng hết sức rõ ràng lần này mình tới làm gì, nhưng trên mặt vẫn giả vờ không hiểu: "Chẳng hay ngày hôm nay Cố lão phu nhân gọi tiểu dân đến, thế nhưng trong nhà có ai thân thể không khỏe sao?"

Bộ dáng hoàn toàn không biết của Lý đại phu làm cho thần sắc lão phu nhân lóe lên, giọng nói lại hết sức bình thản: "Mấy ngày trước, Thanh Uyển nhà ta bị thương, là do người chữa trị, lúc đó nhưng là chảy không ít máu, nói thế Lý đại phu hẳn là nhớ kỹ đi!"

"Vâng, tiểu dân nhớ kỹ." Lý đại phu nghe xong, trái tim nhảy lên một cái, hẳn biết, Cố lão phu nhân đây là muốn hẳn biết nặng nhẹ mà nói.

Lý đại phu nghe hiểu, Trương phu nhân lại càng thông thấu, đối với câu nói được nhấn mạnh không ít từ của Cố lão phu nhân, rất rõ ràng nàng có ý gì, trong lòng cười nhạt, miệng lại trấn an nói: "Cố lão phu nhân, người cần phải thả lỏng trái tim chút, không nên quá sầu lo, người cũng biết, người có lúc dù chỉ trầy chút da thôi cũng muốn chảy không ít máu đâu! Vì thế nha! Vết thương của Cố đại tiểu thư, nhất định không như người nghĩ nghiêm trọng như vậy, người nói là đi, Lý đại phu?!"

Lý đại phu nghe ngữ điệu hàm ẩn cảnh cáo của Trương phu nhân, mi tâm thẳng khiêu, trong lòng hô to không may, việc này làm sao lại dính đến chính mình rồi?

Gút mắc giữa Cố gia và Trương gia mình rất rõ ràng, mà ý tứ của Cố lão phu nhân và ý tứ của Trương phu nhân, mình cũng đều hiểu.

Kỳ thực, lúc tên sai vặt của Cố gia nói rõ nguyên do sự việc cho mình, chính mình thực sự là không muốn đến, nhưng nếu làm như vậy lại sợ đồng thời đắc tội cả hai nhà, sau này muốn lẫn lộn ở kinh thành, đã có thể không dễ dàng, nhưng nếu đến, rốt cuộc nên nói thế nào đây?

"Chúng ta vẫn là nghe Lý đại phu nói như thế nào đi!" Cố lão phu nhân trầm giọng nói: "Dù sao chúng ta cũng đều không hiểu y thuật."

"Lão phu nhân nói phải, vậy Lý đại phu người nói đi! Để ta đây một thượng thư phu nhân cũng nghe một chút, vết thương của Cố đại tiểu thư rốt cuộc là nặng, vẫn là nhẹ!"

"Thượng thư" hai chữ khiến trán Lý đại phu ứa ra mồ hôi, khiến lão phu nhân nghiêng răng.

Không khí trong phòng như treo trên mũi tên, căng thẳng đến mức khiến người ta ngay cả hô hấp cũng đều thấy rất áp lực, tất cả mọi người đều nhìn Lý đại phu, chờ hẳn mở miệng.

Mà Lý đại phu dưới các loại ánh mắt nhìn chăm chăm, chân không nhin được run rẩy, cuối cùng cắn răng nói: "Vết thương trên đầu Cố đại tiểu thư, tuyệt không phải quá nặng, chỉ là nhìn dọa người chút mà thôi."

Câu trả lời của Lý đại phu làm cho mặt lão phu nhân bỗng nhiên đen xuống, lạnh lùng nói: "Lý đại phu người nói cái gì?"

"Lão phu nhân, Lý đại phu nói vết thương của Cố đại tiểu thư một chút cũng không nghiêm trọng, thật theo ta nghĩ giống nhau, lão phu nhân, là người quá khắt khe cháu gái, đem thương thế nghĩ quá nghiêm trọng mà thôi." Trái tim buộc chặt của Trương phu nhân, rốt cuộc cũng buông xuống, mặt đầy ý cười nói.

Cố lão phu nhân nhìn dáng vẻ cao hứng của Trương phu nhân, trong lòng nổi giận, ngược lại híp mắt lại, quay sang Lý đại phu, trầm giọng nói: "Lý đại phu, người xác định Thanh Uyển nàng chỉ là bị thương nhẹ sao?"

"Hồi bẩm lão phu nhân, thương thế của Cố đại tiểu thư quả thật không quá nghiêm trọng, nếu không nàng sẽ không nhanh như vậy liền tỉnh lại." Lý đại phu chống chọi với áp lực, cúi thấp đầu đáp lại.

Kỳ thực trong lòng Lý đại phu đối với việc Cố Thanh Uyển nhanh như vậy đã tỉnh lại cũng rất nghi hoặc, bởi vì theo phán đoán của mình thì thương đến mức đấy, có thể sống được chính là không sai rồi.

"Lý đại phu nói cũng chính là suy nghĩ của ta, lão phu nhân nha! Bây giờ nghe được Cố đại tiểu thư không sao, trong lòng ta dễ chịu nhiều rồi." Trương phu nhân thở phào một cái, giống như trước đây nàng thực sự lo lắng cho Cố Thanh Uyển vậy.

Trương Dao cũng cười đắc ý nói: "Mẫu thân, con đã nói là con không hề dùng sức mà! Căn bản là do nàng không cẩn thận đụng vào thôi!" Nói xong cười khiêu khích với Cố Thanh Uyển.

Cố Thanh Uyển chỉ là nhàn nhạt nhìn Trương Dao một cái, sắc mặt bình thản như nước.

"Được rồi, Dao nhi đừng nói nữa, nữ hài tử đánh nhau vốn cũng không đúng, con không dùng lực liền có lý a!"

Những lời này, nghe như thế nào đều thấy là nói, Trương Dao không sai.

Trương phu nhân nói xong, chỉ vào lễ vật mang tới, cười nói: "Lão phu nhân, đây đều là chút được bổ thân thể, đưa cho đại tiểu thư nàng hảo hảo bồi bổ. Đây là chút thành ý của chúng ta, hy vọng thân thể của đại tiểu thư có thể mau chóng bình phục."

"Trương phu nhân thật là có tâm." Lão phu nhân dù sao cũng là người đã trải qua rất nhiều sóng gió, tuy rằng trong lòng rất là căm giận Trương phu nhân,

nhưng nét mặt vẫn thản nhiên như vậy.

Nhị đi nương lúc này không hề nhìn Trương phu nhân và lão phu nhân so chiều, mà là, giương mắt lẳng lặng nhìn Cố Thanh Uyển.

Kỳ thực, sau khi Lý đại phu đến, chính mình vẫn chú ý nàng, tuy rằng nàng vẫn cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, nhưng chẳng biết tại sao, chính mình lại có cảm giác, ở trong phòng này, khi mọi người đều rất khẩn trương, thì nàng, hình như là người đứng vững nhất.

Tuy rằng sau khi nàng nghe thấy Lý đại phu nói ra những lời bất lợi đối với nàng như vậy, nàng cũng rất là bất khả tư nghị nhìn hắn, nhưng chính mình lại cảm thấy bất an, đây rốt cuộc là tại sao chứ? Ngay lúc nhị đi nương đang đầy bụng nghi hoặc thì, một nha đầu đi đến.

"Lão phu nhân, Lý đại công tử, còn có Kỳ thái y tới, cầu kiến lão phu nhân."

Lão phu nhân nghe xong sững sờ, những người khác trong phòng nghe được người cầu kiến cũng đều sững sờ một chút, Lý đại công tử cùng Cố gia là quan hệ thông gia, tới nơi này là rất bình thường, nhưng Kỳ ngự y, vị thần bí thiếu gia kia làm sao cũng sẽ đến nơi này đây?

Chỉ có, Cố Thanh Uyển khoe miệng cười ra mồm cười, rốt cuộc cũng đã tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mặt Trắng

Cố lão phu nhân mặc dù đối với chuyện Lý gia đại công tử và Kỳ ngự y đột nhiên đến có chút kinh ngạc, nhưng cũng biết hai người này không thể chậm trễ, đặc biệt là Kỳ ngự y, tiếp đó nhanh chóng phân phó nói: "Mau mời nhị vị công tử tiến vào."

"Vâng, lão phu nhân."

Sau khi nha đầu rời đi, Trương phu nhân nhìn lão phu nhân, vẻ mặt tươi cười, khôn khéo nói: "Ai nha! Văn bối hôm nay tới có chút đường đột, không nghĩ tới lão phu nhân ngày hôm nay có khách nhân, có điều nhắc tới trong kinh thành muốn nói mặt mũi của ai lớn, vậy thật sự chỉ có lão phu nhân người, ngay cả người cao quý như Kỳ ngự y, lão phu nhân cũng chỉ nói một câu, nhân gia đã tới bái phỏng rồi."

Lão phu nhân nghe xong, ngực cười lạnh, lời này của nàng nghe ra là tâng bốc mình, kỳ thực còn không phải là đang nói mình cậy già lên mặt, còn có, Kỳ ngự y, đó là người mình có thể sai khiến sao? Nàng đây là đang chụp mũ lên đầu mình đi!

"Trương phu nhân quá lời, ngày hôm nay lão thân không hề mời bất cứ khách nhân nào, Kỳ ngự y hôm nay đến thực sự là ngoài ý liệu của lão thân, nhưng cũng khiến lão thân thụ sủng nhược kinh, trong lòng cảm thấy thấp thỏm lo âu nha! Hơn nữa lão thân thân phận thấp, cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ tới muốn đi làm phiền Kỳ ngự y."

Không mời khách? Đối với Kỳ ngự y đến thụ sủng nhược kinh? Lại dĩ nhiên không hề nói tới mình một chữ, nàng đây là có ý gì? Trương phu nhân thầm buồn bực.

Lão phu nhân nói xong, chú ý tới sắc mặt tuy rằng vẫn thản nhiên như thường của Trương phu nhân, nhưng trong mắt lại xẹt qua ảo não, lão phu nhân chỉ biết nàng nghe ra cái gì, khoe miệng vung lên ý cười châm chọc, nghiêm mặt nói: "Muốn nói làm cho Kỳ ngự y bái kiến, Trương phu nhân người nhưng thân là thượng thư phu nhân, thân phận so với lão thân cao quý hơn rất nhiều, có lẽ người cảm thấy không có gì, nhưng lão thân từ trước đến giờ tuyệt không dám nghĩ như vậy!"

Những lời này của lão phu nhân khiến Trương phu nhân biến sắc, thật là đồ cáo già, một chút thua thiệt cũng không ăn. Thân phận của Kỳ ngự y đặc thù, nếu lời này của nàng mà truyền đi... Nghĩ đến đó sắc mặt của Trương phu nhân càng khó coi, vốn còn muốn nói cái gì nhưng nhìn thấy người mà nha đầu Cố phủ dẫn tới đã đến rồi.

Cố lão phu nhân thấy người tới, vội vàng đứng lên nghênh đón, người trong phòng cũng đều đứng dậy, bao gồm cả Trương phu nhân, đều giống nhau vẻ mặt cung kính nhìn người đến.

Cố Thanh Uyển đứng ở phía sau mọi người, nhú mày, từ lời nói của lão phu nhân và Trương phu nhân có thể nghe ra được, vị Kỳ ngự y này không phải tầm thường, mà bây giờ nhìn các nàng, một cái thượng thư phu nhân, một là thị lang mẫu thân, lại dùng tư thế thận trọng như vậy để nghênh tiếp, càng thêm xác định, Kỳ ngự y hẳn hẳn không chỉ là một ngự y đơn giản như vậy đi!

Cố Thanh Uyển nghĩ vậy nhú mày, muốn nói người như vậy chính mình phải biết mới phải, nhưng vì cái gì mà trong đầu mình, dĩ nhiên chỉ có mơ hồ bóng lưng, thậm chí ngay cả thông tin cơ bản cũng không có, đây là nguyên nhân gì? Là chính mình tiếp thu ký ức không được đầy đủ? Hay là tiền thân nàng vốn đối với vị Kỳ ngự y này hoàn toàn không có ấn tượng gì?

"Kỳ ngự y, đại công tử, mau mau mời vào, không biết nhị vị hôm nay sẽ tới, không có tiếp đón từ xa, thực sự là thất lễ rồi." Lão phu nhân cười khách khí nói.

"Cổ tổ mẫu quá khách khí rồi, vẫn bối không thông báo liền tới đây mới là thất lễ, quấy nhiễu lão phu nhân thanh tĩnh rồi." Giọng nam trẻ tuổi, ôn nhuận, khiêm tốn, hữu lễ đáp lại.

"Không phiền, không phiền, Kỳ ngự y và đại công tử có thể tới phủ làm khách, lão thân hoan nghênh còn không kịp đâu! Đến, đến, mời ngồi." Lão phu nhân phân phó Tề ma ma: "Bảo nha đầu đi lấy lá trà đại lão gia mang về pha trà cho nhị vị công tử, ngoài ra, người tự mình đi trừ phòng một chuyến, thông báo cho các nàng một chút, bảo các nàng dụng tâm chuẩn bị bữa trưa hôm nay."

"Vâng, lão phu nhân, lão nô cáo lui." Tề mẹ lĩnh mệnh, bước nhanh đi ra ngoài.

Trương phu nhân thấy bộ dáng nhiệt tình của lão phu nhân, trong lòng không vui, cái này cùng với lúc tiếp đãi mình khác biệt thật đúng là một trời một vực nha!

"Cổ lão phu nhân người bận rộn, tiểu dân còn có việc, xin cáo lui trước." Vẫn ở một bên Lý đại phu nhịn không được có chút không được tự nhiên mở miệng nói.

Lão phu nhân nghe thấy thanh âm của Lý đại phu, nhớ tới lời hắn vừa nói, đối với hắn rất phần nộ, nhưng lúc này có khách nhân ở, không thích hợp nói thêm cái gì, chịu đựng lửa giận trong lòng, lạnh nhạt nói: "Lý đại phu là người bận rộn, ta cũng sẽ không giữ người, Anh Đào, tiễn Lý đại phu ra ngoài."

"Lý đại phu chậm đã." Ngay lúc Lý đại phu chuẩn bị rời đi, giọng nam ôn nhuận bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản nói.

Lý đại phu dừng lại cước bộ, trong mắt hiện lên nghi hoặc, cung kính nói: "Lý công tử có gì phân phó sao?"

Những người trong phòng thấy Lý Trí gọi Lý đại phu lại cũng có chút nghi hoặc.

"Không dám nói cái gì phân phó, chính là có chút việc, muốn thỉnh giáo Lý đại phu."

"Tiểu dân không dám nhận, Lý công tử xin hỏi."

"Cổ tổ mẫu, Lý đại phu hôm nay đến phủ, nhưng là vội tới xem xét vết thương cho Thanh Uyển biểu muội sao?"

"Đúng vậy, có điều Lý công tử làm sao mà biết được?" Cổ lão phu nhân nhíu mày, lẽ nào trong phủ mình có người của Lý gia?

Lý Trí nhìn về mặt của lão phu nhân, thần nhiên cười, thành thật nói: "Hôm nay lúc tên sai vặt của quý phủ đi mời Lý đại phu, đúng lúc để vẫn bối gặp phải, lúc đó vẫn bối thấy thân sắc hắn vội vội vàng vàng, trong lòng lo lắng trong phủ đã xảy ra chuyện gì, liền tiến đến hỏi một câu, vì thế mới sẽ biết."

Lão phu nhân nghe xong, thần sắc buông lỏng, cười nói: "Lý công tử có lòng, Lý đại phu đúng là vội tới xem thương thể cho Thanh Uyển."

"Thương thể của biểu muội làm sao? Có khỏe không?" Lý Trí nhìn yên lặng ngồi ở một bên Cổ Thanh Uyển, dáng vẻ an tĩnh của nàng khiến nhân thần Lý Trí lóe lên, quan tâm nói.

Cổ Thanh Uyển không có phản ứng gì, giống như là không nghe thấy được, lão phu nhân thấy bộ dáng ngốc lảng của nàng, thở dài: "Lúc đó chảy không ít máu, dọa ta và cha nàng đều sợ không nhẹ. Sau khi nàng tỉnh lại, chúng ta có chút không yên lòng, liền mời Lý đại phu đến xem xét cho nàng, Lý đại phu nói nàng chỉ bị thương nhẹ, không có việc gì."

Lão phu nhân đáp lời, nhìn thoáng qua từ sau khi vào cửa vẫn im lặng không nói Kỳ ngự y, hai mắt bỗng nhiên sáng lên.

Mà ở một bên Trương phu nhân, khi lão phu nhân nói xong lời này đột nhiên nghĩ tới cái gì, trong lòng khẽ động.

"Lão phu nhân, người có khách nhân cần tiếp đãi, vẫn bối trong phủ cũng còn có việc, cần phải về giải quyết, ta liền không ở lại đây làm phiền người nữa, chúng ta cáo từ trước." Trương phu nhân đột nhiên đứng dậy, mở miệng nói.

"Trương phu nhân, người cũng không thể như vậy, người đã đặc biệt đến thăm Thanh Uyển nhà chúng ta, bây giờ cũng sắp đến giờ cơm rồi, người lại phải đi, đây không phải là đánh vào mặt lão bà từ ta sao? Vẫn là nói, thượng thư phu nhân người coi thường dùng bữa với Cổ gia ta?!" Lão phu nhân nhanh chóng giữ lại, cười quả trách.

Nghe qua giống như lão phu nhân đang nói đùa, nhưng Trương phu nhân lại biết, nàng là đang trào phúng chính mình.

Lão phu nhân thấy vẻ mặt thay đổi cứng đờ của nàng, không để cho nàng có cơ hội từ chối, nói với Lý Trí: "Đại công tử người hẳn là không biết, Trương phu nhân mới sáng sớm liền đến thăm Thanh Uyển, nói ra thật xấu hổ, ngày hôm nay mời Lý đại phu đến xem xét thương thể cho Thanh Uyển, cũng là nàng chu đáo đề ra, nàng đối với Thanh Uyển, thực sự là so với ta làm tổ mẫu này còn cẩn thận tỉ mỉ a!"

Lý Trí nghe xong, sắc mặt cảm kích, đứng dậy quay sang Trương phu nhân ôm quyền giữ lễ nói: "Đa tạ Trương phu nhân yêu mến biểu muội."

"Lý công tử quá lời." Trương phu nhân nhìn bộ dáng tao nhã lễ độ của Lý Trí đối với mình, dự cảm không tốt trong lòng ngày càng lớn, hẳn nhất định biết thương thể của Cổ Thanh Uyển là làm sao mà có, lại còn đối với mình khách khí như vậy, này cũng quá khác thường rồi.

"Lý Trí, người nói nhảm xong chưa?"

Vẫn trầm mặc không nói Kỳ ngự y bỗng nhiên lên tiếng, có thể nói câu nói đầu tiên này, đã khiến tất cả người trong phòng đều nghẹn lại, không biết nên nói tiếp thế nào.

Cố Thanh Uyển cũng không nhận được khoe miệng khê quát một cái, xem kịch từ trưa đến giờ, đều là hát mặt đỏ, bỗng nhiên tới một cái mặt trắng, hơn nữa, vẫn hoàn toàn không hóa trang lên trăn, thật đúng là làm cho mình kinh ngạc một chút, người này quả nhiên không phải tầm thường nha! Nghĩ vậy, Cố Thanh Uyển nâng mắt.

Đường hoàng hồng y, tán loạn tóc đen, tuấn mỹ đào hoa khuôn mặt, lúc này hơi lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, mày kiếm hơi nhíu lại, một đôi hẹp dài đào hoa mắt nhìn vào Lý Trí.

Sau khi thấy rõ, Cố Thanh Uyển lông mi khẽ chớp, có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Kỳ ngự y này còn trẻ tuổi như vậy, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi, hơn nữa còn là một mỹ nam, tính khiết thiên nhiên mỹ nam.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đừng Nhức Nhích, Cởi Ra.

Kỳ Dật Trần đảo qua các loại thần sắc kinh ngạc không thôi khi nhìn mình của những người trong phòng, chẳng những không cảm thấy mất tự nhiên, ngược lại còn thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, khoe miệng khê giương lên, lộ ra ý cười mỉa hoặc, nhướn mày: "Thế nào? Ta nói gì đó không nên nói sao?"

Thấy nụ cười của hắn, Cố Thanh Uyển trầm than, trong trò khôi hài nhảm chán này, nụ cười của mỹ nam thật đúng là đặc biệt cảnh đẹp ý vui nha! Đang thưởng thức, đôi mắt khê chuyển.

Bỗng nhiên thấy dáng dấp đoan trang, xinh đẹp hơn trước đây của Cố Vô Hạ, Trương Dao lại là e thẹn nhút nhát, ánh mắt phát sáng, cùng với lúc đối mặt với mình thì cái bộ dáng kiêu ngạo, khinh thường khác biệt rất lớn! Xem ra mỹ nam chẳng những có thể hấp dẫn ánh mắt, càng có thể dụ dỗ tâm thần nha!

Lý Trí rất là hiểu rõ tính cách của Kỳ Dật Trần, vì thế đối với câu nói răn dạy mình vừa rồi của hắn, cũng không tức giận, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một chút, đáp: "Không có, là ta nói nhiều quá."

"Nếu biết như thế thì nhanh lên đi!" Ý cười dần biến mất, Kỳ Dật Trần không chút che giấu không kiên nhẫn trong lời nói.

Vị Kỳ ngự y này không chỉ không tầm thường, mà còn hi vọng vô thường nữa! Mọi người cảm khái.

Lão phu nhân mặc dù biết vị Kỳ ngự y này trước giờ đều không phải người ẩn theo quy củ làm việc, nhưng phương thức nói chuyện không chút chau chuốt, trực tiếp như thế này, thật đúng là khiến mình không biết phải ứng đối như thế nào, bèn quay sang hỏi Lý Trí: "Đại công tử và Kỳ ngự y có chuyện gì quan trọng muốn làm sao?"

"Có tổ mẫu, thực ra hôm nay Kỳ ngự y đến đây, chủ yếu là muốn xem thương thế của biểu muội."

Những lời này của Lý Trí làm cho Lý đại phu thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất.

"Thật vậy chẳng? Vậy thì quá làm phiền Kỳ ngự y rồi." Cố lão phu nhân cũng có ý nghĩ này, chỉ là ngại tính nết của Kỳ ngự y, trong lòng vẫn đang do dự không biết có nên mở miệng hay không, thật không nghĩ tới hôm nay bọn họ đến cư nhiên là vì Thanh Uyển xem bệnh.

Trái tim Trương phu nhân nhảy một cái, đặc biệt khi thấy Lý đại phu đột biến sắc mặt, tay nắm khăn tay càng siết chặt, cố gắng không chế biểu tình trên mặt, không để lộ ra khác thường, cười xen vào nói: "Lý công tử thật đúng là rất quan tâm đến biểu muội! Có điều, Lý công tử người không cần phải quá lo lắng như vậy, Cố gia nhưng là đặc biệt quan tâm đến biểu muội của người, hôm nay không phải đã mời Lý đại phu đến sao! Điều này Lý công tử không phải cũng đã biết rồi sao? Sao vẫn cố ý làm phiền Kỳ ngự y mất công đi một chuyến nữa đâu?"

Trương phu nhân khẽ cười nói: "Nói lời không phải chứ Lý công tử người làm như vậy, như mấy người chúng ta đã biết rõ nội tình, rõ ràng là người quan tâm đến biểu muội của người, nhưng nếu gặp phải những người không hiểu chuyện, thấy Cố gia mời một đại phu, Lý gia lại lập tức mời một ngự y, việc này thoạt nhìn còn tưởng rằng Lý gia người lo lắng Cố gia bạc đãi Cố đại tiểu thư, như vậy sẽ làm lão phu nhân khó xử." Trương phu nhân nói xong, thấy nụ cười của Cố lão phu nhân so với lúc trước phai nhạt đi rất nhiều, khoe miệng lộ ra ý cười sâu xa.

Lời này của Trương phu nhân làm cho lão phu nhân nhíu mày một cái, Lý gia hẳn thật sự đối đãi với Cố gia như vậy sao?

Có điều, lão phu nhân cũng rõ ràng, lúc này không phải là lúc so đo cùng Lý Trí, bởi vì trong lòng nàng biết rõ Trương phu nhân nói như vậy là có dụng ý gì, tiếp đó bỏ qua hoài nghi với Lý Trí sang một bên, đối với Trương phu nhân cười nhạt: "Trương phu nhân nghĩ nhiều rồi, Lý công tử quan tâm tới biểu muội Thanh Uyển như vậy, đó là phúc khí của nàng, trong lòng tổ mẫu ta đây chỉ có cảm kích, tuyệt không cảm thấy khó xử."

"Đúng vậy, đúng vậy, Cố lão phu nhân là một người hiểu lý lẽ."

Lão phu nhân nghe xong cười lạnh không tiếp lời, nhưng thật ra ở một bên Lý Trí mở miệng nói: "Cố tổ mẫu luôn luôn sùng ái Thanh Uyển biểu muội, đây là chuyện toàn bộ người trong kinh thành đều biết, Lý gia ta đối với chuyện này càng không có chút hoài nghi, lời vừa rồi của Trương phu nhân, nhưng là muốn đẩy Lý gia ta vào tội bất nghĩa sao?"

"Lý công tử nguoi quá lời rồi, những điều ta vừa nói là có ý tốt, hơn nữa, hành động này của nguoi khiến người ngoài nhìn vào không phải là sẽ nghĩ nhiều sao? Nếu như không phải lo lắng Cố gia lạnh nhạt với biểu muội của nguoi, nguoi sao lại biết rõ chuyện Cố gia mời đại phu, lại càng mời Kỳ ngự y đến? Nguoi đây không phải là..."

Trương phu nhân chưa nói xong đã bị một thanh âm cắt đứt.

"Là bản công tử hiếu kỳ muốn đến xem, thế nào? Trương phu nhân nguoi có ý kiến sao?" Kỳ Dật Trần bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Câu nói đột ngột phát ra của Kỳ Dật Trần làm cho ý cười của Trương phu nhân cứng đờ, vẻ mặt nan kham, nhưng cũng không dám đưa ra nghi vấn gì, nhẫn nhịn xấu hổ, đáp lại nói: "Thần phụ không dám"

Mà Trương Dao vẫn len lén nhìn chăm chú vào Kỳ Dật Trần, sau khi nghe thấy câu nói kia, sắc mặt cũng đại biến, ánh mắt nhìn Kỳ Dật Trần tràn đầy không dám tin, nàng vốn tưởng rằng Kỳ Dật Trần hôm nay đến Cố gia là bị Lý Trí cưỡng ép kéo tới, nhưng không nghĩ tới hần chẳng nhưng là chủ động đến đây, lại còn là đặc biệt đến xem xét thương thế cho Cố Thanh Uyển.

Hần làm sao sẽ cố ý đến xem thương cho Cố Thanh Uyển chứ? Hần... chẳng lẽ là bởi vì... Không! Chắc chắn sẽ không, Trương Dao cố sức lắc đầu, người cao quý như Kỳ Dật Trần làm sao có thể coi trọng Cố Thanh Uyển chứ? Nhưng nếu không phải như vậy, vậy thì là tại sao?

Nghĩ nghĩ, Trương Dao hung hăng trợn mắt nhìn Cố Thanh Uyển, nhất định là nàng quyến rũ Kỳ ngự y.

Nếu như Cố Thanh Uyển biết ý nghĩ của Trương Dao lúc này nhất định sẽ học máu, xuân tâm này mầm thiếu nữ, ý nghĩ không hề có chút đạo lý nào! Mỹ nam trên hoa ghẹo nguyệt, lại quá dễ dàng lôi kéo thù hằn cho mình! Chính mình vô tội cỡ nào a!

"Kỳ ngự y, xin nghe một câu của thần nữ." Trương Dao bỗng nhiên đứng dậy, hơi khom lưng với Kỳ Dật Trần, giọng nói thanh thúy: "Kỳ ngự y, thương thế của Cố đại tiểu thư, Lý đại phu vừa mới xem cho nàng rồi, nàng đã hoàn toàn không sao rồi, vì thế thần nữ cho rằng Kỳ ngự y cũng không cần phải lại vất vả xem thương thế cho nàng, hơn nữa, thân thể của Cố đại tiểu thư vừa hồi phục, cũng không chịu nổi dày vò như vậy!"

"Dao nhi, không được vô lễ." Trương phu nhân trách cứ.

"Nương, ta đây cũng chỉ vì tốt cho Cố đại tiểu thư."

"Việc này..." Trương phu nhân do dự một chút, nhìn lão phu nhân nói: "Lão phu nhân, Dao nhi nói cũng đúng, Cố đại tiểu thư vừa khỏe lại, nếu một mối liên không quá..."

Trương phu nhân vẫn chưa nói xong, Cố lão phu nhân vẫn đang suy nghĩ làm sao đáp lại.

Nhưng Kỳ Dật Trần đã đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn các nàng, nhắc chân đi thẳng tới trước mặt Cố Thanh Uyển.

Hành động này của hắn khiến mọi người trong phòng sững sốt, Trương Dao cắn răng.

Cố Thanh Uyển thấy trước mắt thoáng hiện hồng y, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không biểu tình của người trước mặt, vừa muốn đứng lên, vị Kỳ ngự y không tầm thường này liền bắn ra vài từ.

"Đừng nhúc nhích, cỏi ra."

Gọn gàng dứt khoát vài chữ làm cho miệng của Cố Thanh Uyển khẽ lệch, hô to, Kỳ đại ngự y, lời này của nguoi, người biết thì biết nguoi xem thương cho bản cô nương, người không biết nếu nghe thấy còn tưởng rằng nguoi muốn cường bạo ai đâu!

"Lan Chi, tháo băng trắng trên đầu tiểu thư nhà nguoi xuống, để Kỳ ngự y xem một chút." Lý Trí cũng đã đi tới, phân phó Lan Chi.

"Vâng, đại công tử."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tồn Tại

Lụa mỏng vừa rơi, vết thương bên trong tóc ở trên trán của Cố Thanh Uyển lập tức hiện rõ trong mắt mọi người, vết sẹo dữ tợn làm cho tất cả mọi người đều kinh sợ, ngay cả lão phu nhân cũng kinh hãi một chút, nghiêm trọng như vậy?

Vừa rồi khi Lý đại phu nói vết thương của Thanh Uyển chỉ là vết thương nhẹ, mình cũng có chút bán tín bán nghi, chảy nhiều máu như vậy, tại sao có thể là vết thương nhẹ được? Vết thương như vậy, ngay cả người ngoài nghề như mình đều có thể khẳng định Thanh Uyển bị thương không hề nhẹ, một đại phu như hần làm sao lại không nhìn ra?

Nghĩ nghĩ, lão phu nhân âm lãnh nhìn qua Lý đại phu sắc mặt trắng xám, cười gằn trong lòng, xem ra hần là sợ hãi Trương gia nên giúp đỡ các nàng tính toán mình. Tốt, tốt, một cái thương thư phu nhân bỏ lên trên đầu Cố gia, mình vì Trường Viễn suy nghĩ nên tạm thời nhẫn nại ba phần, nhưng một kẻ dân thường như hần cũng dám vọng tưởng đùa bỡn Cố gia sao? Thực sự là không biết sống chết!

Mà sau khi Trương phu nhân nhìn thấy vết thương của Cố Thanh Uyển, mắt híp lại một chút, nhìn Kỳ Dật Trần đang xem xét vết thương cho Cố Thanh Uyển, trong lòng hoảng loạn, xem ra sự tình không dễ làm rồi.

Mà Trương Dao - đầu sỏ gây nên, nhìn tâm tư của Kỳ Dật Trần đều đặt hết lên người Cố Thanh Uyển, trong lòng điên cuồng đổ kỵ, chỉ hận tại sao Cố Thanh Uyển không đựng mạnh một chút, trực tiếp chết luôn đi mới tốt.

Nhìn vết thương của Cố Thanh Uyển, lông mày Lý Trí cũng nhíu lại, trầm giọng nói: "Kỳ ngự y, thế nào?"

"Ừ! Không tồi."

Nghe được câu trả lời này của Kỳ Dật Trần, mọi người không giải thích được, đây là ý gì? Là khôi phục không tệ? Hay là không còn gì đáng ngại?

"Kỳ ngự y, ý của ngươi là....?" Lý Trí nhìn Kỳ Dật Trần nghi ngờ nói.

Kỳ Dật Trần quay đầu liếc Lý Trí một cái, lại nhìn mọi người đang nín thở chờ đợi câu trả lời của mình, khoe miệng giương lên ý cười tà ác, miệng lại nghiêm túc nói: "Y của ta là, thấy được có người trên đầu bị vỡ một cái động to như thế, lại vẫn có thể sống lại, Cố đại tiểu thư thật đúng là mạng lớn! Có điều, cuối cùng cũng không uống công ta đến chuyến này, nếu như nàng chỉ bị trầy da, ta nhưng sẽ thất vọng rồi, vết thương kia nhìn qua thật tốt."

Câu nói của Kỳ Dật Trần làm cho Cố Thanh Uyển quả thật muốn trợn trắng hai mắt, cắn răng, thẳng nhai này nhất định là ăn độc dược mà lớn lên, lời nói ra độc đến học máu.

Mồm của mấy người trong phòng cũng đồng loạt quát một cái.

Lão phu nhân áp chế không thoải mái, sắc mặt lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương phu nhân, sau đó quay sang Lý đại phu âm lãnh nói: "Lý đại phu, ngươi còn điều gì muốn nói không? Tại sao muốn hại tôn nữ của ta?"

Nghe được lão phu nhân chất vấn Lý đại phu, Cố Thanh Uyển cười nhạt, xem ra lão phu nhân vẫn là rất kiêng kỵ Trương gia.

Lý đại phu "Phù" một tiếng quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, khuôn mặt đau khổ, vội vàng nói: "Lão phu nhân, cho dù cho tiểu dân một trăm lá gan, tiểu dân cũng không dám làm hại Cố đại tiểu thư! Lão phu nhân từ đâu mà nói ra lời này a!"

"Hừ! Không dám? Ta thấy lá gan ngươi rất lớn đâu, ngươi thấy tôn nữ của ta bị trọng thương, mà không đi trị liệu, còn dám ăn nói bừa bãi nói nàng chỉ bị thương nhẹ, ngươi muốn nàng chờ chết có phải hay không? Dụng tâm này của ngươi thật sự là quá mức độc ác, Cố gia ta và ngươi không cừ không oán, đối với ngươi vẫn luôn rất tin cậy, nhưng không nghĩ tới ngươi lại muốn tính mệnh của tôn nữ của ta, ngươi... Nếu như hôm nay không phải Kỳ ngự y đến, lão bà ta thật đúng là đã tin lời của ngươi, ta đã có thể hại đến Thanh Uyển nhà ta!" Lão phu nhân bị phần đan xen.

"Lão phu nhân, tiểu dân chưa bao giờ nghĩ muốn hại Cố đại tiểu thư! Chỉ là y thuật của tiểu dân rõ ràng không thể nhìn thấu thương thế của Cố đại tiểu thư, cầu lão phu nhân người nhất định phải tin tưởng tiểu dân a !" Lý đại phu sợ hãi nói.

Trương phu nhân chú ý tới ánh mắt cầu cứu của Lý đại phu, siết tay thật chặt.

Lão phu nhân lạnh lùng nói: "Đến lúc này ngươi vẫn dám nói điều sao? Cố gia ta biết ngươi không phải ngày một ngày hai, y thuật của ngươi như thế nào trong lòng lão thân rất rõ ràng, nếu không sau khi Thanh Uyển bị thương ta làm sao có thể gọi ngươi đến, chỉ là lòng người khó đoán, ngươi cư nhiên lại ẩn dấu lòng dạ xấu xa như vậy, người ngoan độc như ngươi tuyệt không thể buông tha!"

"Anh Đào, gọi mấy tên sai vặt đến, bắt hần dẫn đến quan phủ cho ta!" Lão phu nhân cau giận nói.

"Vâng, lão phu nhân." Anh Đào lĩnh mệnh vội vã rời đi.

Lý đại phu nghe thấy thế hoảng sợ nhìn lão phu nhân, sắc mặt trắng bệch, sau khi hoàn hồn lại, bắt đầu dùng sức đập đầu xin tha thứ: "Lão phu nhân, cầu người bỏ qua cho tiểu dân lần này đi! Tiểu dân không phải là cố ý!" Lý đại phu biết rõ, chuyện mình làm hôm nay nếu thật sự bị đưa đến quan phủ, dựa vào quyền thế của Cố Trường Viễn, mình không chết cũng bị lột da! Nghĩ đến đó, trong lòng càng thêm hoảng loạn, kinh khiếp.

Nhìn Lý đại phu liều mạng đập đầu cầu xin, không một ai mở miệng, chỉ là lẳng lặng nhìn, thần sắc thờ ơ.

Lão phu nhân càng lạnh nhạt, vẻ mặt lãnh ngạnh, Lý đại phu thấy vậy, biết chuyện ngày hôm nay lão phu nhân là triệt để căm giận mình, nàng quyết định sẽ không bỏ qua cho mình, chẳng lẽ mình cứ như vậy nhận mệnh sao? Không được, chính mình đi đến bước này là vì vậy, tâm tư vừa chuyển, Lý đại

phu bỗng nhiên chuyển hướng, nhìn về phía Trương phu nhân từ sau khi sự việc phát sinh vẫn luôn im lặng không lên tiếng.

"Trương phu nhân, cầu người cứu ta, ta không thể đi quan phủ, đi vào rồi ta liền không còn đường ra! Cầu người nhất định phải cứu ta!"

Lời nói của Lý đại phu khiến cho khuôn mặt của Trương phu nhân đen xuống, lạnh lùng nói: "Muốn đưa người đi quan phủ là Cố lão phu nhân, cũng không phải ta, người cầu ta có tác dụng gì, thực sự là không biết điều."

"Trương phu nhân, người làm sao có thể nói như vậy, ta sẽ nói như vậy, không phải là do..."

Lý đại phu nói được một nửa, Kỳ Dật Trần bỗng nhiên không kiên nhẫn cắt đứt: "Âm ỉ muốn chết, làm cho hấn cảm miệng lại."

Lý Trí nghe thấy lời này, trong mắt hiện lên cái gì, lách mình đi tới bên người Lý đại phu, ra tay điểm một cái trên người của hấn, trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Trương phu nhân thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt của Cố lão phu nhân khó lường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mà Cố Thanh Uyển thì thiêu mi, trong mắt hiện lên thú vị, Kỳ ngự y quả nhiên là "Không tầm thường", Cố Thanh Uyển vừa rời ánh nhìn liền cảm thấy Kỳ Dật Trần đột ngột nhìn về phía nàng.

Cố Thanh Uyển rũ mắt, ánh mắt hơi co lại, trong lòng lại sinh ra một tầng phòng bị.

Kỳ Dật Trần quay đầu, nhìn Cố Thanh Uyển giống như lúc này yên lặng không nói, ánh mắt híp lại.

Mà lúc này, mấy tên sai vặt của Cố gia đi đến, lời Lý đại phu đang bị điểm huyết không thể nhúc nhích đi ra ngoài.

"Kỳ ngự y, thương thế của Thanh Uyển nhà ta nên chữa trị như thế nào? Làm phiền người xem xét cẩn thận một chút."

Lão phu nhân vẻ mặt lo lắng thỉnh cầu nói.

"Kỳ ngự y, làm phiền người," Lý Trí phụ họa.

"Không cần lo lắng, Cố đại tiểu thư mạng lớn, nếu như nàng đã tỉnh liền không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt là được." Kỳ Dật Trần rất là tùy ý trả lời một câu, nói xong, nhẹ giọng nói: "Có điều, ta rất hiếu kỳ, tên lang băm vừa rồi đã kê cho Cố đại tiểu thư dùng thuốc gì, mà chữa thương thế nặng như vậy tốt như thế?"

Lão phu nhân nghe xong vội vàng nói: "Thanh Uyển, thuốc Lý đại phu kê, vẫn còn chứ?"

"Tôn nữ vẫn chưa dùng hết, đều để ở trong phòng."

"Lan Chi, người nhanh đi lấy những thang thuốc kia tới đây, Lý đại phu này lòng dạ độc ác, không biết những loại thuốc kia có vấn đề gì không? Người mau đi lấy đem tới cho Kỳ ngự y nhìn." Lão phu nhân lo lắng nói.

"Vâng, lão phu nhân."

"Lan Chi, đồ sắc, thuốc uống của mấy ngày nay, người đều lấy đến cho ta!" Ngay lúc Lan Chi chuẩn bị rời đi, Cố Thanh Uyển nhàn nhạt nói thêm một câu.

Mà những lời này của Cố Thanh Uyển làm cho sắc mặt của Cố Vô Hạ đại biến.

Cố Thanh Uyển đem những cái này đều nhìn ở trong mắt, đáy mắt xẹt qua băng lãnh, cười lạnh, xem ra có một số việc thật đúng là tồn tại nha!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Lý Tướng

Phủ thừa tướng

Sau khi từ Cố gia trở về, Lý Trí trực tiếp đi đến thư phòng của Lý gia, trong thư phòng, một lão nhân niên kỷ tầm sáu mươi, khí thế uy nghiêm đang ngồi viết chữ, Lý Trí nhẹ nhàng bước tới, cúi đầu cung kính nói: "Tổ phụ."

Lão nhân không trả lời, tay cầm bút lông tập trung tinh thần, từng chữ từng chữ rồng bay phượng múa trên giấy Tuyên Thành, mãi cho đến khi nét bút cuối cùng dừng lại, mới nhìn thoáng qua Lý Trí, "Sự việc kết thúc rồi?"

"Vâng, tở phụ." Lý Trí đem chuyện ở Cổ gia từ đầu đến cuối nói cho lão nhân nghe một lần.

Lý tướng nghe xong nhủ mảy.

"Tở phụ không cần phải lo lắng cho Thanh Uyển biểu muội, thương thể của nàng mặc dù nặng, nhưng bây giờ đã không còn gì đáng ngại, Dật Trần cũng đã kê đơn thuốc, chỉ cần đứng hạn dùng, tôn nhi tin tưởng không bao lâu sau sẽ khỏi hẳn, hơn nữa Dật Trần cũng đã đem những bao thuốc Lý đại phu khai về, chờ hẳn kiểm tra, nếu có vấn đề gì, hẳn sẽ nói cho tôn nhi biết."

"Ừ."

Lý Trí thấy lòng mảy tở phụ vẫn không buông lỏng, thờ dài, ở Lý gia này tất cả mọi người đều biết, đối với người bác đã gả đi Lý Kiều, tở phụ vẫn luôn không yên lòng, đặc biệt tình hình sức khỏe mấy năm gần đây của nàng, cũng là rối rắm trong lòng tở phụ, vì thế tở phụ đối với ngoại tôn nữ - Thanh Uyển biểu muội, cũng là yêu ai yêu cả đường đi lối về, so với mấy hài tử ở Lý gia còn muốn yêu thương hơn vài phần.

Vì thế, sau khi biết Thanh Uyển biểu muội gặp chuyện không may tở phụ mới có thể bộc phát cơn giận trước nay chưa từng có, suýt chút nữa dùng quân pháp xử trị hết mấy tên ám vệ âm thầm bảo vệ nàng, cuối cùng dưới sự khuyên can của phụ thân, tuy rằng tính mệnh được giữ lại nhưng cũng mất đi tư cách hộ vệ.

"Có điều, lần này cũng may có Cao ma ma, nếu không phải nàng cơ trí đến phủ báo tin, lại đề nghị tìm một ngự y cùng tới, thì chỉ với câu nói kia của Lý đại phu, còn có khí thế đó của Trương phu nhân, Uyển nhi sợ rằng không chỉ phải nhận sai, mà còn phải chịu buồn bực."

Lý Trí nhớ đến câu nói của Trương phu nhân, trầm giọng nói: "Tở phụ, lần này Trương gia thật sự là quá quá phận."

Lý tướng nghe xong lắc đầu, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, bình tĩnh nói: "Trương Kỳ tuổi còn trẻ mà đã có thể làm được chức vị thượng thư, đủ để nói rõ hẳn không phải loại người ngu ngốc như vậy, loại chuyện cưỡng chế người như thế này, hẳn dù có làm cũng sẽ âm thầm làm trong bóng tối, tuyệt đối sẽ không có kiểu quang minh chính đại, dù sao, Cổ Trường Viễn mặc dù không bằng hẳn, nhưng cũng là một thị lang, mà tối trọng yếu là, Thanh Uyển nàng là tôn nữ của Lý Dực ta!"

"Nếu như không phải là chủ ý của Trương thượng thư, vậy chắc chắn là của Trương phu nhân, bởi vì nghe lời nói của Lý đại phu, tôn nhi có thể khẳng định, Lý đại phu và Trương gia quả thực là muốn tính toán Cổ gia, đáng tiếc là câu nói quyết định kia Lý đại phu chưa kịp nói ra đã bị Dật Trần cắt đứt."

Lý Dực nhìn thần sắc tức giận của Lý Trí, lắc đầu: "Trí nhi, đôi khi, nói toàn bộ không hẳn đều là chuyện tốt."

"Tở phụ, tôn nhi không hiểu."

"Từ từ cháu sẽ hiểu, được rồi, gặp Dật Trần thì thay lão phu cảm tạ hẳn."

Cổ gia, Sính Lai viện

Cao ma ma một lần nữa lấy lụa mỏng băng lại vết thương trên trán cho Cổ Thanh Uyển, nhớ tới vết thương đáng sợ, Cao ma ma bi phẫn, đau lòng nói: "Tiểu thư, người chịu khổ rồi."

"Không ngại, ma ma không cần lo lắng." Cổ Thanh Uyển nhẹ nhàng cười, cũng không quá để ý vết thương kia.

Cao ma ma nhìn dáng vẻ bình thản của Cổ Thanh Uyển, ánh mắt chua xót, làm sao có thể không lo lắng được đây? Thân thể của nữ hài tử là phi thường quý giá, trên người dù chỉ có một vết xước nhỏ cũng đều cực độ để ý, huống chi của tiểu thư là ở trên trán, cái này, sau này nhất định sẽ bị người dụng tâm lấy làm cái cớ, Cao ma ma còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành thờ dài, quan tâm nói: "Tiểu thư, chuyện hôm nay thuận lợi chứ?"

"Ừ! Hoàn hảo!"

"Vậy là tốt rồi, lão nô vẫn lo lắng đại công tử và Kỳ ngự y đến không kịp, làm hỏng chuyện của tiểu thư."

"Đại biểu ca bọn họ đến vừa đúng lúc, việc này ít nhiều cũng nhờ ma ma."

"Chủ yếu là tiểu thư suy nghĩ chu toàn, lão nô chỉ là chân chạy việc mà thôi."

Lan Chi nghe xong tròn to hai mắt, kinh ngạc nói: "Tiểu thư, ma ma, lẽ nào đại công tử và Kỳ ngự y hôm nay đến không phải là trùng hợp sao?"

Cao ma ma nhìn bộ dáng ngờ nghệch của Lan Chi cười nói: "Nha đầu ngốc, ở đâu ra có nhiều trùng hợp như vậy, là tiểu thư sau khi nghe Tề mẹ nói xong, liền nghĩ đến Lý đại phu có thể sẽ nói dối, vì thế mới để ta đến phủ Thừa tướng một chuyến, nhờ tướng gia mời một ngự y đến đây."

"Tiểu thư, người thật là lợi hại." Lan Chi áy náy nói: "Hôm nay nô tỳ chẳng những không giúp được gì cho tiểu thư, lại còn hại tiểu thư phải lo lắng."

Cổ Thanh Uyển nghe xong lắc đầu không nói, biết Lan Chi nói chính là việc mình vì nàng đỡ một bạt tay của Trương phu nhân.

Cao ma ma nghe được, căng thẳng trong lòng, cau mày nói: "Lan Chi, đã xảy ra chuyện gì?"

Lan Chi nghe vậy, lập tức quỳ xuống trước mặt Cao ma ma và Cố Thanh Uyển, áy náy nói: "Ma ma, nô tỳ hôm nay không có bảo vệ tốt tiểu thư." Sau đó đem chuyện phát sinh trong viện của lão phu nhân nói cho Cao ma ma nghe một lần.

"Ma ma, tuy rằng Lý đại phu không nói ra câu kia, nhưng nô tỳ biết, hẳn khẳng định cùng Trương phu nhân hợp tác, tính toán tiểu thư, nếu không phải Kỳ ngự y hẳn bỗng nhiên chặn ngang, có lẽ có thể..."

"Nếu như Kỳ ngự y không chặn ngang, sự việc sẽ làm người càng căm tức." Cố Thanh Uyển nhìn thần sắc kích động chưa từng có của Lan Chi, cười nói.

"Tiểu thư, làm sao có thể chứ? Nếu như Lý đại phu nói ra, chúng ta đã có thể nắm được nhược điểm của Trương phu nhân, cũng có thể khiến nàng và Trương tiểu thư nhận lỗi trước tiểu thư?" Lan Chi không hiểu.

Cao ma ma mặc dù biết có chút việc sẽ không đơn giản như Lan Chi nói, nhưng đối với câu nói của Cố Thanh Uyển cũng là mơ mơ hồ hồ, có điều, nghĩ đến những điều Lan Chi vừa kể, trong lòng không khỏi thổn thức, nếu như không phải có tiểu thư trước hết nghĩ đến việc đi mời ngự y, sự việc còn không biết sẽ phát triển đến bước nào.

"Chuyện này, sau này ta sẽ nói rõ cho các người, Lan Chi, người đi gọi Mai Hương đến đây." Nhớ tới thần sắc biến ảo của Cố Vô Hạ khi nghe thấy phải lấy thuốc đến, Cố Thanh Uyển hít một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Được

Đình Lai Viện

"Di nương, làm sao bây giờ? Kỳ ngự y đem vật chúng ta để lại Sinh Lai viện cầm đi rồi, dựa vào y thuật của hắn, hẳn nhất định sẽ phát hiện khác thường." Cố Vô Hạ sợ hãi nói: "Nói như vậy, phụ thân và tổ mẫu, có lẽ đều sẽ biết chúng ta ở giữa động tay chân, di nương..."

"Vô Hạ." Nhị di nương bỗng nhiên chặn ngang câu nói của Cố Vô Hạ, thâm trầm mà sắc bén nhìn nàng, tiếp đó quay sang phân phó Vương ma ma: "Đi ra ngoài trông chừng, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được vào."

"Vâng." Vương ma ma cúi đầu, bước nhanh đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Nhị di nương và Cố Vô Hạ.

Nhị di nương lạnh lùng nói: "Vô Hạ, con nói cho ta biết trước, hôm nay Trương tiểu thư đột nhiên nói những lời như vậy, có phải con đã nói với nàng cái gì đúng không?"

"Lúc nào rồi mà di nương còn hỏi vấn đề này, hiện tại khẩn yếu nhất là như thế nào giải quyết chuyện thuốc kia." Cố Vô Hạ vội vàng nói.

"Xem ra, con thật sự đã nói gì đó với nàng." Nhị di nương nhìn thần sắc của Cố Vô Hạ, trong lòng hiểu rõ, lạnh nhạt nói: "Vì thế, mới có thể đưa tới sau chuyện này liên tiếp chuyện, Vô Hạ nha!! Con thật đúng là đã làm một chuyện tốt! Không suy nghĩ chu toàn đã xúc động hành sự, kết quả đâu? Không vòng đến người khác, ngược lại còn hại đến mình."

Cố Vô Hạ biết chuyện mình làm không thể gạt được nhị di nương, đơn giản thừa nhận, nhưng lại không phục, không cam lòng nói: "Không sai, Trương tiểu thư đột nhiên nói như vậy, là con nhắc nhở nàng, nhưng con làm như vậy, còn không phải là muốn làm cho tổ mẫu càng ghét Cố Thanh Uyển hơn sao, con vốn là nghĩ, nếu Trương tiểu thư không thể làm chu toàn, Trương phu nhân nhất định có thể, hơn nữa, sự tình cũng quả thực giống như dự đoán của con!"

"Giống như dự đoán của con? Hừ! Nếu giống thế thì bây giờ con gặp cái gì?" Nhị di nương lạnh lùng nói.

"Di nương, người cũng không thể toàn bộ trách con! Nếu như không phải Kỳ ngự y bỗng nhiên xuất hiện, tất cả có lẽ rất thuận lợi." Cố Vô Hạ cáu gắt nói.

"Vô Hạ, tại sao đến bây giờ con vẫn không nhận thức được sai lầm của mình chứ? Con tối không nên vừa mới cùng Trương tiểu thư đi ra ngoài đã xúi giục nàng, để nàng lúc đó giống như cùng lão phu nhân gọi nhíp, thái độ của nàng trước sau thay đổi quá lớn, chỉ cần không phải kẻ ngu, hơi ngẫm lại chút đều sẽ nghĩ đến con!"

"Còn có, ta cũng đã nói qua, bây giờ Cố Thanh Uyển rất tà môn, nàng đã không giống như trước đây có thể dễ dàng nhào nặn như vậy, tại sao nói con thế nào con cũng không nghe lọt chứ? Vẫn đang ở trước mặt lão phu nhân còn dám dùng những lời này nói nàng, cuối cùng tốt rồi, không chỉ lập tức bị nàng hiểu rõ, nàng còn ở trước mặt lão phu nhân, trực tiếp nói thẳng ra."

"Vô Hạ, lão phu nhân sống đến cái tuổi này, thị phi trong hào môn gia trạch nàng đã trải qua rất nhiều, những tiểu tâm tư này của con, trong mắt nàng căn bản là thiếu nhìn, con làm như vậy chỉ biết hại mình, khiến lão phu nhân sinh lòng nghi ngờ với con, không thích con."

"Sẽ không đâu di nương, cho dù tỏ mẫu thực sự đoán được cái gì, nàng cũng nên biết, những chuyện kia xét đến cùng đều do Cố Thanh Uyển gây ra, nàng sẽ càng thêm ghét Cố Thanh Uyển, sẽ không có chuyện không thích con."

"Vô Hạ, con thực sự là quá ngây thơ rồi, lão phu nhân đúng là không thích Cố Thanh Uyển, nhưng nàng đồng dạng cũng không thích một tôn nữ làm mất mặt Cố gia."

"Làm sao có thể chứ, tỏ mẫu luôn luôn yêu thương con, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ này liên..." Cố Vô Hạ không tin nói.

"Hừ! Yêu thương con, đó là bởi vì con có thể vì nàng, vì Cố gia tranh thể diện, nếu có một ngày con có dị tâm, bôi đen danh tiếng của Cố gia, nàng cũng sẽ đối đãi với con như đối đãi với Cố Thanh Uyển, không, nói không chừng có thể so với Cố Thanh Uyển càng thêm hơn, dù sao Cố Thanh Uyển tốt xấu gì vẫn là đích nữ, còn có một ngoại công làm thừa tướng, còn con, chẳng có gì cả!" Nhị di nương nhìn Cố Vô Hạ nhận đã kích, sắc mặt trở nên trắng bệch, cố gắng tiếp tục thờ ơ, cứng rắn nói: "Vì thế, đừng bao giờ nghĩ vị trí của mình trong lòng lão phu nhân quá quan trọng, con chỉ là một thứ nữ, ta chỉ là một di nương, nếu như không phải có ca ca của con, trong phủ này chúng ta chẳng là cái gì cả!"

Cố Vô Hạ kinh hoàng, vô pháp tin tưởng, sự sùng ái mà chính mình khắp nơi cho là kiêu ngạo, thực sự không chịu nổi một kích như vậy sao? Lão phu nhân thực sự sẽ đối đãi với mình như đối đãi với Cố Thanh Uyển sao? Nghĩ thế Cố Vô Hạ vô cùng sợ hãi.

Sính Lai Viện

Cố Thanh Uyển lẳng lặng nhìn Mai Hương đang quỳ gối dưới chân mình, thản nhiên nói: "Mai Hương, không có gì muốn nói sao?"

Nghe câu hỏi của Cố Thanh Uyển, Mai Hương cười khổ, kỳ thực khi Kỳ ngự y lấy tất cả thuốc đi, chính mình cũng đã nghĩ tới, tiểu thư phải chăng đã nhận ra điều gì, bây giờ nhìn lại, tiểu thư không chỉ đã nhận ra, có lẽ, tất cả mọi việc tiểu thư đều đã đoán được! Nghĩ vậy, Mai Hương thờ dài, trước đây mình không nên giấu diếm, biết rõ tiểu thư đã không phải là tiểu thư của trước đây, nhưng trong lòng vẫn tồn tại niềm hy vọng may mắn.

"Tiểu thư, nô tỳ xin nói ra suy nghĩ của mình." Trần định lại tâm tư, Mai Hương ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Uyển, vẻ mặt kiên định nói.

"Ừ! Nói đi! Ta nghe."

"Lúc tiểu thư bị thương, nhị di nương từng đưa cho nô tỳ một hộp đồ, sai nô tỳ mỗi ngày thoa một chút lên vết thương của tiểu thư, nói là, để xóa đi vết sẹo."

"Nga! Phải không? Sau đó thì sao?"

"Nô tỳ nghe theo mệnh lệnh của Nhị di nương, đã thoa lên cho tiểu thư một lần, kết quả... Kết quả phát hiện, vết thương của tiểu thư rõ ràng bắt đầu nặng hơn."

"Người làm sao xác định được vết thương nặng hơn?"

"Lúc còn nhỏ, bởi vì gia cảnh nghèo khó, lại vì nô tỳ là con gái, phụ thân rất không thích nô tỳ, thường xuyên đánh chửi, nô tỳ hầu như là lớn lên từ đòn roi, vết sẹo. Vì thế đối với việc xem thương thế, nô tỳ so với đại phu thậm chí còn chuẩn xác hơn, vì thế, sau khi nô tỳ bôi cái thuốc kia, tuy rằng mặt ngoài vết thương thoát nhìn là chuyển biến tốt, nhưng nô tỳ có thể xác định, bên trong vết thương đã bắt đầu sinh mủ, cứ như vậy, vết thương của tiểu thư sẽ càng ngày càng nặng, thậm chí sẽ..."

Thậm chí sẽ chết! Ha ha, tâm cơ của nhị di nương quả nhiên tàn nhẫn! Có điều, hiện tại mình còn sống, vậy chính là nói, Cố Thanh Uyển rũ mắt xuống nhìn Mai Hương: "Vì sao dừng tay?"

"Tiểu thư, nô tỳ không ngốc, nếu như nô tỳ vẫn tiếp tục làm, tiểu thư nhất định sẽ không toàn mạng."

"Là không đành lòng hạ thủ đối với tiểu thư ta sao?" Trong mắt Cố Thanh Uyển hiện lên một tia châm chọc.

"Không, nô tỳ là vì mình, nô tỳ vì chính mình không muốn chết, nếu như tiểu thư mất mạng, bọn nô tỳ hầu hạ tiểu thư làm sao có thể tiếp tục sống, ha ha, cho dù có may mắn được lão phu nhân và lão gia tha cho bọn nô tỳ một mạng, nhị di nương cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho nô tỳ."

Mai Hương quả nhiên thông minh, biết lúc nào nên nói cái gì, Cố Thanh Uyển khẽ tựa lưng vào ghế, lạnh nhạt nói: "Ngoại trừ việc này, Nhị di nương không phân phó người gì khác sao?"

"Có, ngoại trừ việc này, Nhị di nương còn muốn nô tỳ thay đổi một vị thuốc trong thuốc của tiểu thư."

"Thuốc gì?"

"Đổi bỏ huyết thành một quả nhân sâm trăm năm."

Cao ma ma ở một bên nghe xong, cơ hồ cắn nát răng, trong lòng dâng lên kinh đào hải lãng (kinh hãi), nhị di nương, đồ độc phụ này, không hại chết tiểu thư nàng là không cam lòng nha! Ngay lúc phải bỏ máu, nàng cư nhiên lấy bỏ huyết đi, thân thể của tiểu thư sau khi bị thương hư nhược như vậy làm sao

có thể chịu nổi nhân sâm đến đại bổ.

Cố Thanh Uyển lại không có phản ứng gì, chậm rãi nhắm lại hai mắt, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phản Ứng

Trương gia

Trương Kỳ nghe Trương phu nhân tự thuật, trong mắt tràn đầy lửa giận, miệng mím chặt, không kìm được giận dữ, quăng mạnh cái chén xuống dưới chân Trương phu nhân, Trương Dao, phần nộ nói: “Trương Lam, ta cho ngươi đi Cố gia là đi làm sự việc lắng lại, chứ không phải cho ngươi đi thay ta xử án!”

Dáng vẻ lời đình phần nộ của Trương Kỳ làm cho sắc mặt của Trương phu nhân trắng nhợt, Trương Dao càng sợ đến mức rút người lại một cái, thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Lão gia, thiếp biết sai, lão gia xin bớt giận.” Thái độ cường thế ở Cố gia của Trương phu nhân mạnh biến thành đáng vẻ nhu nhược nói.

Đã nhiều năm như vậy, Trương phu nhân hiểu rất rõ Trương Kỳ, biết hấn hận nhất là trong nhà có việc gặt hái, chờ sau khi chuyện xảy ra làm cho hấn trở tay không kịp, huống hồ chuyện ngày hôm nay căn bản là không gặt được, nói thật càng sớm càng tốt, quan trọng nhất là hiện giờ Lý đại phu còn đang ở trong tay của Ngự sử, chuyện này, còn cần hấn đến giải quyết.

Trương phu nhân rơi lệ, không yên nói: “Thiếp biết làm như vậy là trái ngược với ý của lão gia, nhưng thiếp cũng chỉ là muốn vì nữ nhi cứu vãn danh tiếng mà thôi, danh dự của nữ nhi lớn như trời, thiếp thật sự không đành lòng nhìn nữ nhi nhà chúng ta lưng đeo ác danh độc địa, ương ngạnh!”

“Hừ! Ngươi không muốn, vậy bây giờ thì sao? Thanh danh này biến thành càng thật rồi!” Trương Kỳ châm chọc nói: “Đây đều là công lao của ngươi đấy!”

“Vâng, thiếp làm sai, thiếp hiện tại cũng là hối hận không kịp, lão gia giận thiếp là đúng, nhưng chuyện bây giờ đã đến nước này, Lý đại phu hấn còn đang ở trong tay Ngự sử, cầu lão gia nghĩ nghĩ biện pháp, xem có thể cứu vãn được hay không?”

“Nương, Lý đại phu hấn ở trong tay Ngự Sử cùng chúng ta có quan hệ gì? Bây giờ không phải là nên đi tìm Kỳ ngự y sao? Hấn biết thương thế của Cố Thanh Uyển, chỉ cần hấn đứng về phía chúng ta...” Trương Dao nghe Trương phu nhân nói, rất là không hiểu, nhin không được mở miệng.

“Câm miệng!” Trương Kỳ nổi giận.

“Dao nhi, câm miệng.” Trương phu nhân đồng thời vội vã chặn ngang.

“Nương, ta nói sai cái gì sao? Khi Kỳ ngự y ở Cố gia, rõ ràng là hướng về phía chúng ta nha! Nếu không phải hấn, tên Lý đại phu ngu xuẩn kia còn không biết sẽ nói ra cái gì bất lợi đối với chúng ta nữa, vì thế, nữ nhi tin tưởng, chỉ cần cùng hấn thương lượng một chút, hấn nhất định sẽ không đem chuyện Cố Thanh Uyển bị thương nặng nói ra.” Trương Dao nghĩ, trong lòng ngọt ngào, Kỳ ngự y hấn nếu giúp đỡ Trương gia, hấn nhất định cũng sẽ không đành lòng nhìn danh tiếng của mình bị hao tổn!

Trương phu nhân nghe xong cũng ngẩn ra, tâm tư bắt đầu hoạt động.

Trương Kỳ nghe Trương Dao nói xong, nhìn vẻ mặt của Trương phu nhân, cười lạnh nói: “Thế nào? Ngươi cũng nghĩ giống như Trương Dao, cho rằng Kỳ Dật Trần đang giúp chúng ta sao?”

“Vậy hấn là...?”

“Nếu như hấn thật sự giúp chúng ta, hấn sẽ không chặn ngang lời Lý đại phu nói.”

Trương phu nhân nghe xong cả kinh, “Lão gia, thiếp không hiểu, nếu như hấn không chặn ngang, Lý đại phu đã có thể khai ra Trương gia, đây chẳng phải là càng khó thu tròng sao?”

“Phụ nhân ngu xuẩn!” Trương Kỳ cả giận mắng một câu, trầm giọng nói: “Nếu như Lý đại phu thực sự khai ra Trương gia, ta đây liền có thể lấy tội danh vu tội thượng thư đương triều, can thiệp vào thẩm vấn của Hồng ngự sử, ở trong tối tạo áp lực, tình thế này còn có thể xoay chuyển, Trương gia ta là bị Lý đại phu lừa dối, mới có thể nhận sai thương thế của Cố đại tiểu thư, tạo thành hiểu lầm lẫn này.”

"Nhưng bây giờ Lý đại phu không nói ra, ta làm sao có thể tham dự vào? Hơn nữa, tại thời điểm nhạy cảm này, ta tùy tiện ra vào phủ Ngự Sử chỉ càng làm cho người khác liên tưởng ta giấu đầu hở đuôi, lấy quyền đè người, nếu như Trương gia ta thực sự trong sạch, vậy cần gì phải để ý đến một Lý đại phu chứ? Hơn nữa, quan trọng nhất là, câu kia của Lý đại phu mặc dù chưa nói rõ, nhưng cần phải biểu đạt cái gì, có ai không hiểu chứ."

"Câu nói của Kỳ Dật Trần, lời chứng của Lý đại phu, liên kết hai cái này lại thì đặc sắc rồi."

"Trương gia tiểu thư Trương Dao, hung ác độc địa, khiến Cố gia Cố đại tiểu thư thiếu chút nữa vong mệnh dưới tay nàng, sau khi chuyện này xảy ra, Cố gia yên lặng chịu thiệt thòi, ngay cả ngoại công của Cố Thanh Uyển, là Lý thừa tướng, đối với việc ngoại tôn nữ bị thương cũng chưa từng nói qua Trương gia điều gì."

"Ngược lại Trương gia thì sao? Ngạo mạn khinh người, không chỉ không thừa nhận từng đả thương Cố đại tiểu thư, còn liên hợp với Lý đại phu tính kế Cố gia, Trương Lam, đây chính là kết cục của một chuyện đi Cố gia, người thật đúng là có bản lĩnh!" Sắc mặt Trương Kỳ âm trầm, giọng nói lạnh như băng.

Từng lời từng lời của Trương Kỳ làm cho Trương phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, sắc mặt lại trắng bệch.

Trương Dao lại càng không cách nào tiếp thu, vẻ mặt đờ đẫn, Kỳ ngự y hẳn không phải đang giúp mình sao? Hẳn đang giúp Cố gia sao? Điều này sao có thể chứ, hẳn làm sao có thể đối với mình như thế?

Mà Trương Kỳ nhìn vẻ mặt kinh hãi của các nàng, ánh mắt híp lại, Kỳ Dật Trần, Lý Trí, cái gọi là trùng hợp, thật sự là trùng hợp sao?

Cố gia

Cố lão phu nhân đêm chuyện phát sinh ngày hôm nay kể lại cho Cố Trường Viễn, sau đó nhìn Cố Trường Viễn cau mày nói: "Viễn nhi, việc này liệu có ảnh hưởng gì đến con không?"

"Không có ảnh hưởng gì đâu, mẫu thân xử sự tốt lắm." Bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, nét mặt Cố Trường Viễn vĩnh viễn là một mảnh khiêm tốn.

"Vậy là tốt rồi." Lão phu nhân nghe xong thở phào nhẹ nhõm, yên lặng một hồi lại thở dài, "Kỳ thực ta vốn định nếu như Lý đại phu cuối cùng có thể khai ra Trương gia, như vậy Cố gia chúng ta có thể bán cho Trương gia một cái nhân tình, để các nàng mang Lý đại phu đi, cứ như vậy có lẽ sau này con sẽ có giúp đỡ, dù sao bây giờ con vừa mới nhậm chức thị lang, nếu như vì chuyện này mà đắc tội Trương gia, thế thì thật sự là vì nhỏ mất lớn!"

Những lời này của Cố lão phu nhân hoàn toàn không hề nghĩ đến làm như vậy đối với Cố Thanh Uyển sẽ không công bình như thế nào.

Nhưng đối với những lời này, sắc mặt của Cố Trường Viễn và Tề ma ma đều không có chút ngoài ý muốn, lão phu nhân từ trước đến nay luôn coi trọng con đường làm quan của Cố Trường Viễn, tôn nữ chịu chút ủy khuất ở trong mắt của nàng căn bản không tính là gì cả.

Nhưng những gì Cố Trường Viễn nghĩ lúc này không phải là những chuyện đó, hắn để ý chính là những câu chữ kinh sợ mà Cố Thanh Uyển nói với Trương phu nhân kia.

Những lời này, thoát nhìn chỉ là lớn mật làm vậy, nông cạn xúc động, nhưng chính vì những lời này, mới khiến cho Trương phu nhân dù cuối cùng Kỳ ngự y không xuất hiện, cũng sẽ không dám đem chuyện làm quá mức, mặt khác, cũng xoa dịu lửa giận của lão phu nhân.

Mà, quan trọng nhất là, nàng đang kéo dài thời gian, nếu không, Kỳ Dật Trần và Lý Trí coi như tới, thì sự tình cũng đã kết thúc rồi!

Nghĩ thế, Cố Trường Viễn thần sắc khó lường, có lẽ, có một số việc ở lúc bất tri bất giác thật sự đã phát sinh thay đổi.

Người của Cố phủ ai cũng có tâm tư riêng, nhưng đối với chuyện Cố Thanh Uyển đánh nhau bị thương, lại nhất trí ngậm miệng không nhắc đến, Cố phủ giống như ngay lập tức yên ổn trở lại.

Ngày tháng yên ổn luôn trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến ngày trước sinh thần của Lý tướng một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Y Phục

Phúc Thọ các

Lão phu nhân nhìn y phục trước mắt, thần sắc lạnh nhạt nói: "Thật đúng là ngạc nhiên! Đứa con dâu quen được nướng chiều kia của ta, vậy mà có thể nhớ đến việc làm một bộ quần áo mới cho lão bà tử ta, này bảo ta làm sao dám nhận!"

Tề ma ma nghe xong cười đáp: "Lão phu nhân, người có cái gì không nhận được chứ, phu nhân thân là con dâu của người, vì người làm y phục cũng là

nên!"

Lão phu nhân nghe xong cười nhạt: "Phải không? Hừ! Thân là con dâu thì nên làm nhiều hơn."

Tề ma ma nghe xong lời này, không tiếp lời nữa, trong lòng rõ ràng, lão phu nhân đối với phu nhân lòng tồn bất mãn, chỉ một bộ y phục là không thay đổi được điều gì.

Có điều, đối với việc phu nhân lần này dĩ nhiên có thể chu toàn làm y phục cho Cố gia chủ tử, các di nương như thế, vẫn là thật ngoài dự đoán.

Đình Lai Viện

Cố Vô Hạ nhìn quần áo trên người, soi chính mình ở trong gương, khuôn mặt không hài lòng, đối với nhị di nương oán trách nói: "Di nương, y phục này cùng với bộ mà con chuẩn bị căn bản là không thể so sánh với nhau được! Thật không biết năm nay nàng bị cái gì điên, thế nào lại nhớ đến..."

"Hạ nhi." Nhị di nương hơi cảnh cáo nhìn nàng một cái.

"Di nương, người khăn trương cái gì, trong phòng này đều là người của chúng ta, các nàng sẽ không nói lung tung đâu." Cố Vô Hạ lơ đãng nói.

"Hạ nhi, suy nghĩ trong lòng con dễ dàng nói ra như vậy, chỉ có thể nói đáy lòng con thật sự là không cất giấu được việc gì, tâm tư rõ ràng như thế, trên mặt liền sẽ thể hiện ra bất mãn, con như thế sẽ bị người..."

"Di nương, nói một chút thôi mà, người cũng thực sự quá cẩn thận rồi." Cố Vô Hạ có chút không kiên nhẫn.

"Ta đây cũng là vì muốn tốt cho con."

"Con biết rồi di nương, sau này con không nói nữa là được chứ gì, có điều, y phục này làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn con thật sự phải mặc nó đi tham gia thọ yến sao?" Cố Vô Hạ ghét bỏ kéo kéo y phục trên người.

Nhị di nương nghe xong, quan sát y phục trên người Cố Vô Hạ một chút, nhún mày một cái, kỳ thực Vô Hạ mặc bộ này cũng không đến nỗi, nhưng nếu đem so sánh với bộ y phục đã chuẩn bị hơn một tháng để tham gia thọ yến, thực sự là cách biệt rất lớn.

"Di nương, đến tham gia thọ yến khẳng định đều là quý tộc trong kinh thành, mà con chỉ là thứ nữ, thân phận vốn là thấp kém hơn rất nhiều, nếu như con lại còn mặc bộ y phục này đi, còn ai có thể chú ý tới con chứ, thế con đi lại có ý nghĩa gì." Cố Vô Hạ căm tức nói: "Con thấy nàng bỗng nhiên làm y phục cho con, nhất định cũng chẳng phải có ý tốt gì, sợ là lo lắng con quá xuất sắc lần át nữ nhi của nàng, nên nàng mới có thể chuẩn bị y phục cho con!"

Nhị di nương nghe xong âm thầm lắc đầu, trong lòng Lý Kiều tuy rằng phức tạp nhưng không có tâm kế nhiều như vậy, có lẽ đây là chủ ý của Cao ma ma!

Có điều, nguyên nhân nữ nhi coi trọng yến hội này như vậy, nhị di nương hoàn toàn rõ ràng, trong lòng nàng chỉ sợ là đang nhớ người kia!

Kỳ thực, đối với những dự định này của nữ nhi, nhị di nương tuyệt không phản đối, năm nay nàng cũng đã mười bốn tuổi, cũng đã đến tuổi nghị thân rồi, mà nữ hài tử đến tuổi này đều bị quản giáo cực kỳ nghiêm khắc, cơ hội ra ngoài cũng là càng ngày càng ít.

Đặc biệt là thọ yến lần này, dựa vào ảnh hưởng của Lý thừa tướng ở Hạo Nguyệt, những người tham gia đều không phải người tầm thường, nếu như nữ nhi có thể ở đó lộ hiển tài năng, vậy không còn chuyện gì tốt hơn nữa.

Nghĩ thế, nhị di nương gật đầu nói: "Vẫn là mặc bộ y phục đã chuẩn bị đi!"

Cố Vô Hạ nghe xong ánh mắt sáng lên, cao hứng nói: "Di nương, thật chứ? Con có thể mặc bộ này chứ?"

"Tại sao lại không thể mặc, chúng ta làm bộ y phục này không phải là vì yến hội ngày mai sao?"

"Thế còn bộ y phục này..."

Nhị di nương nghe Cố Vô Hạ hỏi vậy, bưng ly trà lên nhấp một ngụm, thần nhiên nói: "Phu nhân vất vả làm bộ y phục này cho con, con không đi tạ ơn, vậy thì thật là không phải phép!"

Cố Vô Hạ nghe xong mơ hồ nghĩ tới điều gì, "Di nương, người là nói..."

"Ta là nói, lúc đi thỉnh an phu nhân nhất định phải nhớ tạ ơn nàng, y phục cũng phải ăn vận cho thật tinh tế, không nên cử động mạnh, cũng đừng làm đổ, nếu không làm sao xứng đáng với ý tốt của phu nhân chứ!" Nhị di nương nhẹ nhàng chậm rãi nói, ánh mắt chăm chú.

"Vâng, di nương nói rất đúng, con nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận bộ y phục này." Cố Vô Hạ một điểm liền thông, hiểu rõ thâm ý của nhị di nương, cười rộ lên đáp.

"Ừ! Nếu đã hiểu rõ rồi thì đi thôi!"

"Vâng."

Sinh Lai Viện

Ăn trưa xong, Cao ma ma nhìn Cố Thanh Uyển không đi vào phòng ngủ một giấc như trước đây, mà là lẳng lặng đứng trước cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Cao ma ma nhìn bóng lưng của Cố Thanh Uyển, tâm tình rất là phức tạp, lúc đầu thấy sự thay đổi của tiểu thư, chính mình cảm thấy vô cùng vui vẻ, cao hứng, nhưng bây giờ trong lòng lại cảm thấy đau lòng, đặc biệt là sau khi nghe Mai Hương thẳng thắn nói ra những chuyện kia, càng thêm cảm thấy chua xót.

Tiểu thư từ một nữ hải thiên chân vô tà, tâm tư đơn thuần bởi vì trùng trùng điệp điệp mưu sâu kế hiểm trong hào môn gia trạch mà biến thành một tiểu thư ân nhân, kiên cường, tâm tư kín đáo bây giờ.

Đặc biệt khi Mai Hương thẳng thắn nói ra những chuyện độc ác mà nhị di nương đã làm với nàng, những chuyện đó, ngay cả một người đã trải qua nhiều chuyện như mình, nghe xong còn không thể không chế được phần nộ, nhưng nàng là người trong cuộc, lại vẫn luôn thờ ơ như vậy, làm mình không khỏi trầm nghĩ: tiểu thư đã sớm đoán ra được nhị di nương sẽ ám hại nàng, vì thế mới không bắt ngờ, hay là, trong lòng đã có dự định khác, chỉ là đang giấu diếm thân sắc?

Dù ra sao, bất luận thế nào, tiểu thư còn nhỏ như thế mà sau khi trải qua những chuyện như vậy, lại có thể bất động thanh sắc xoay chuyển tình thế, đủ để thấy tâm tư sâu nặng chính mình là không cách nào sánh bằng.

"Ma ma."

"Tiểu thư, cái chuyện gì muốn phân phó sao?" Thanh âm của Cố Thanh Uyển làm Cao ma ma hoàn hồn, nhanh chóng đáp.

Cố Thanh Uyển chậm rãi quay đầu, cười yếu ớt nói: "Ma ma, người nói, nếu như trên thọ yến có người hỏi thăm mẫu thân về thương thế của ta, mẫu thân nàng, sẽ thế nào?"

Cao ma ma chấn động: "Tiểu thư...?"

Đúng rồi! Tại sao mình lại có thể quên mất chuyện quan trọng như thế chứ? Chuyện tiểu thư bị thương, vì sợ phu nhân bị kích động, mình vẫn luôn gạt nàng, nếu như trong thọ yến có người bỗng nhiên đến hỏi như vậy, phu nhân sẽ có thể... Nghĩ đến tính cách đơn thuần, trực tiếp của phu nhân, Cao ma ma không khỏi chảy mồ hôi.

Nhìn vẻ mặt của Cao ma ma, Cố Thanh Uyển nhẹ nhàng cười, "Xem ra, trước buổi thọ yến, có lẽ chúng ta nên đến chỗ mẫu thân một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thượng Sách

Cao ma ma và Cố Thanh Uyển vừa dứt lời, liền thấy Lan Chi dẫn một nha đầu về mặt vội vội vàng vàng đi đến, không đợi Cố Thanh Uyển mở miệng hỏi, Lan Chi liền vội vàng bẩm báo: "Tiểu thư, ma ma, đã xảy ra chuyện."

Cố Thanh Uyển nghe vậy, nhìn thoáng qua nha đầu sau lưng Lan Chi khẽ cau mày, nếu như mình nhớ không nhầm thì hình như nha đầu này ở trong viện của mẫu thân, quả nhiên.

Thấy nha đầu này, thần sắc của Cao ma ma khẽ thay đổi, bước nhanh tới trước mặt nàng, lạnh lùng nói: "Lan Thanh, phu nhân đã xảy ra chuyện gì?"

"Ma ma, người mau đi xem một chút đi! Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đang tranh cãi ở chỗ phu nhân, hiện tại phu nhân đang nổi giận! Nô tỳ khuyên không được nàng." Về mặt Lan Thanh tràn đầy lo lắng nói.

Cao ma ma nghe vậy, sắc mặt càng khó coi, quay đầu nhìn Cố Thanh Uyển: "Tiểu thư..."

Cố Thanh Uyển biết Cao ma ma muốn nói cái gì, chỉnh sửa lại y phục, thân nhiên nói: "Đi thôi!"

Câu nói của Cố Thanh Uyển làm Cao ma ma vui mừng, cung kính nói: "Vâng."

Lan Thanh nhìn Cố Thanh Uyển, Cao ma ma đi ra khỏi phòng, có chút phản ứng không kịp, tiểu thư nàng đây là muốn đến chỗ phu nhân sao? Nhưng, vì sao Cao ma ma lại không hề lo lắng, trái lại còn giống như rất vui mừng chứ?

"Lan Thanh, người ngăn ra đó làm gì? Đi nhanh lên nha!" Lan Chi kéo Lan Thanh còn đang ngẩn người bước nhanh đi theo.

Cao ma ma nhìn Lan Thanh đuổi đến, mở miệng nói, "Lan Thanh, đêm chuyện đã xảy ra kể cho tiểu thư nghe một lần."

Nghe vậy, Lan Thanh giật mình nhìn Cao ma ma, kể cho tiểu thư?

"Lan Thanh!"

Mắt thấy trong mắt Cao ma ma hiện lên lệ quang, trong giọng nói lộ ra ý cảnh cáo, Lan Thanh khiếp sợ, không dám hỏi nhiều vội vàng đáp: "Vâng."

Phản ứng của Lan Thanh, Cố Thanh Uyển nhìn ở trong mắt, nhưng tuyệt không hề thấy bất ngờ, tình cảm giữa tiền thân và người mẹ này rất lạnh nhạt, trừ phi bắt buộc còn không ngay cả mặt đều không muốn gặp, có đôi khi dù có gặp thì mỗi lần cũng đều là kết thúc không thoải mái, bây giờ mình một bộ lo chuyện bao đồng, ở trong mắt các nàng có lẽ sẽ cảm giác mình không phải là đi giúp nàng, mà là đi chế giễu đi!

Cố Thanh Uyển vừa âm thầm suy nghĩ vừa nghe Lan Thanh đang từ từ kể lại mọi chuyện bên tai, nghe xong, khóe miệng của Cố Thanh Uyển tràn ra ý cười lạnh lẽo.

Tê Hà các

Lý Kiều nửa nằm ở trên tháp mềm, sắc mặt khó coi, hô hấp dồn dập, nhìn mấy người ở trong phòng giận dữ nói: "Thật sự là quá mất thể diện, chỉ là một bộ y phục mà cũng đáng để các người ở chỗ này kêu to gọi nhỏ sao, không ra thể thống gì cả, các người như vậy nếu ra ngoài không phải sẽ ném hết thể diện của Cố gia ta đi sao!"

"Mẫu thân bớt giận, đều là lỗi của nữ nhi." Cố Vô Hạ đi ra đứng ở trước mặt của Lý Kiều, dịu dàng cúi người, điềm đạm đáng yêu nói: "Mẫu thân dày công làm y phục mới cho nữ nhi, trong lòng nữ nhi vô cùng cảm kích, muốn đến tạ ơn mẫu thân, nhưng không nghĩ tới lại làm cho mẫu thân lo lắng."

Cố Vô Hạ vừa nói vừa gạt lệ: "Xin mẫu thân lượng thứ, nữ nhi cũng thật sự là quá thương tâm, người vì nữ nhi làm y phục quý giá như vậy, nhưng lại bị Tam muội muội bỗng chốc phá hỏng, làm cho y phục biến thành như vậy, nữ nhi có lỗi với mẫu thân."

Lời nói của Cố Vô Hạ làm cho sắc mặt của Cố Duẫn Nhi trắng bệch, tràn đầy hoảng loạn, có chút không biết làm sao nói: "Mẫu thân, con thật sự không có, con chỉ là..."

Cố Duẫn Nhi vẫn chưa nói xong, Cố Vô Hạ đã kích động nói: "Tam muội muội, ý của muội là gì? Chẳng lẽ là ta vu tội cho muội sao? Nếu như không phải do muội dùng sức kéo quần áo của ta, nó làm sao có thể bị hư được chứ?"

Vừa nói Cố Vô Hạ vừa nhìn Lý Kiều: "Mẫu thân, khi đó nha đầu trong viện đều nhìn thấy, nhưng không ngờ Tam muội muội nàng dĩ nhiên không thừa nhận, nàng công khai chối cãi như vậy, thật sự là không đem mẫu thân, còn có tỷ tỷ con để vào mắt! Tam muội muội, muội thật sự là quá quá phận."

Cố Duẫn Nhi nghe ngôn từ điên đảo trắng đen của Cố Vô Hạ, buông thông tay xuống, siết chặt nắm tay bằng không nàng thật sự sợ mình không khống chế được mà tới tát vào khuôn mặt ra vẻ của nàng.

Rõ ràng là chính nàng ta nói y phục của nàng ta hình như có vấn đề, bảo mình đến xem hộ nàng, thế nhưng không nghĩ tới chính mình vừa kéo ống tay áo của nàng, nàng liền lùi mạnh về phía sau, bắt đầu lớn tiếng nói mình kéo rách y phục của nàng.

Đáng thương khi đó mình còn nghi hoặc y phục làm sao có thể dễ dàng rách như vậy? Hừ! Đến bây giờ còn có cái gì không hiểu chứ! Nàng ta bắt quá chi là mượn cớ vu oan hãm hại mình mà thôi, bây giờ càng là dương dương tự đắc nói mình bất kính với mẫu thân, nàng ta thật đúng là tận tâm tận lực chèn ép mình!

Cố Vô Hạ, người có tư cách gì mà đối với ta như thế, người cũng chỉ là một thứ nữ giống như ta, người dựa vào cái gì coi thường ta? Trên mặt Cố Duẫn Nhi tràn đầy hoảng hốt luống cuống, nhưng trong lòng hận ý đối với Cố Vô Hạ lại từ từ động lại.

Cố Vô Hạ giống như lơ đãng dạo qua Cố Duẫn Nhi, trong mắt tràn đầy tự đắc, đồ nhát gan, dù sao người cũng không thể trách ta được, có trách thì trách người tự mình xui xẻo, hết lần này tới lần khác lựa chọn cùng thời gian ta đến đây tạ ơn, nếu đã trùng hợp như vậy, ta đây không lợi dụng người, thì còn lợi dụng ai?

Đại thọ của Lý thừa tướng, những chuyện cần phải chuẩn bị đã khiến thể lực của Lý Kiều tiêu hao đi, lúc này Cố Vô Hạ, Cố Duẫn Nhi còn làm ầm ĩ một phen, càng làm cho Lý Kiều cảm thấy thân thể không khỏe, thần sắc cũng bắt đầu nổi giận, không kiên nhẫn. Ngay lúc Lý Kiều chuẩn bị phát tác, một lão ma ma đứng ra đề nghị: "Phu nhân, ngày mai người còn phải tham gia thọ yến, hôm nay người thật sự không nên là quá mức vất vả, nếu không thể này, theo lão nô thấy, chuyện này để lão phu nhân đến xử lý đi!"

Người này không phải ai khác, mà chính là Tê ma ma.

Tê ma ma vừa dứt lời, vẻ mặt tự đắc của Cố Vô Hạ cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, Cố Duẫn Nhi cúi đầu, ánh mắt hơi co lại, Lý Kiều thì không kiên nhẫn gạt đầu, đáp ứng.

Chỉ thấy rèm cửa đột nhiên khẽ lay động, tiếng bước chân vang lên, mọi người quay đầu lại, người làm cho các nàng đều bất ngờ, xuất hiện trước mặt các nàng.

Cố Thanh Uyển nhìn bộ dáng giật mình của các nàng, lông mày ngả ngón, cười nhạt nói: "Nhị muội muội, Tam muội muội cũng ở đây sao!"

Tề ma ma nghe xong những lời này, trong mắt hiện lên tinh quang, lại bất động thanh sắc, chỉ là bước lên trước mặt Cố Thanh Uyển, cúi người cung kính nói: "Lão nô gặp qua đại tiểu thư."

"Tề mẹ cũng ở đây sao?" Cố Thanh Uyển có chút kinh ngạc nói.

"Vâng, lão phu nhân sao lão nô đến đây hỏi một chút về chuyện thọ lễ."

"Nga!"

Lý Kiều thấy Cố Thanh Uyển thì cau mày nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Thưa mẫu thân, Lan Thanh nói Nhị muội muội và Tam muội muội hình như đã xảy ra hiểu lầm gì đó, lan đến tận tai mẫu thân, nàng thấy thế lo lắng cho thân thể của mẫu thân, nhưng lại không dám quấy nhiễu lão phu nhân, vì thế phải đến viện của con bám báo với Cao ma ma, mà nữ nhi trùng hợp cũng ở một bên nghe được, liền đến xem một chút."

Một phen nói của Cố Thanh Uyển làm cho Tề ma ma hiện lên sự kinh ngạc, nàng thật không ngờ tiểu thư cư nhiên thẳng thắn như vậy, không chút giấu diếm nói ra dụng ý của nàng, mà điều khiến cho mình càng bất khả tư nghị hơn là, những lời này tuy là nói trắng ra, nhưng lại hoàn toàn cần thận.

Tề ma ma nhìn vẻ mặt thần nhiên của Cố Thanh Uyển, trong lòng kinh dị không thôi, gần đây có quá nhiều chuyện khiến nàng bắt đầu hoài nghi, tiểu thư nàng... rốt cuộc là hạng người gì? Là thật sự ngu muội, lỗ mãng? Hay là thâm tàng bất lộ?

Cố Thanh Uyển chú ý đến thần sắc nghi ngờ, tìm tòi của Tề ma ma, ánh mắt không hề bận tâm, khoé miệng giơ lên một ý cười nhạt, chính mình nói như vậy, chính là đã kết luận, mọi chuyện trong nội viện Cố phủ, có rất ít chuyện lão phu nhân không biết, huống chi, động tĩnh của chuyện này tuyệt không hề nhỏ, lão phu nhân nhất định đã biết, vì thế Tề ma ma mới có thể cũng trùng hợp xuất hiện ở đây.

Nếu lão phu nhân cái gì cũng đều rõ ràng, chính mình cần gì phải đi diễn vở hài kịch kia làm gì!

Che che giấu giấu, phức tạp khó hiểu, chỉ biết làm lộ ra cho người ta thấy tâm tư nhiều, tâm cơ sâu của ngươi, như vậy sẽ chỉ làm cho lão phu nhân càng thêm phòng bị, càng thêm chán ghét mà thôi, đôi khi vô tư thẳng thắn, ngược lại mới là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Giải Thích

Lý Kiều nghe vậy, rất là không đồng ý, gạt bỏ: "Ngươi tham dự vớ vẩn cái gì? Đừng quên thân phận của ngươi, hơn nữa, ngươi có thể giúp được cái gì, không gây thêm phiền phức cho ta là đã tốt lắm rồi."

Lời nói của Lý Kiều làm cho Cố Thanh Uyển khẽ quát khoé miệng, vị mẫu thân này thực sự là thẳng thắn đến mức khiến cho mình không còn gì để nói!

Mình là trưởng nữ, thân phận cao quý, các nàng chỉ là thứ nữ, thân phận thấp hèn, cách nói này thật sự là đủ thẳng thắn, đủ dứt khoát, đảo qua vẻ mặt cứng ngắc của Cố Vô Hạ, còn có khuôn mặt không rõ biểu tình của Cố Duẩn Nhi, Cố Thanh Uyển thở dài, những lời này, ngươi để ở trong lòng thì tốt rồi, tại sao cứ muốn nói thẳng ra như thế chứ?

Lòng dạ nhỏ mọn, kỳ thị thứ nữ, đả ngộ khác biệt, làm một chủ mẫu sau khi bị kết luận như vậy, ngươi ở trong cái đại trạch viện này, nên tạo dựng uy tín như thế nào đây?

Tuy rằng thân phận của thứ nữ thua trưởng nữ, nhưng các nàng cũng là cốt nhục của Cố gia, cũng là một thành phần của Cố gia, ngươi không để các nàng vào mắt, khinh thường các nàng như vậy, trong lòng lão phu nhân làm sao có thể thoải mái được!

Ai! Muốn ở trên cái sân khấu lớn này diễn kịch, kiểu gì cũng phải vẽ vài đạo sắc thái, che lấp đi cái tham, sân, si của mình, biểu hiện ra chân, thiện, mỹ của mình mới tốt.

Lòng dạ thẳng thắn, mình thương mình đạo chỉ thích hợp dùng ở trên chiến trường, còn ở trong cái hậu viện lòng người khó lường, mưu kế trùng trùng này, thẳng thắn, chất phác chẳng khác nào tự tìm đường chết. Nghĩ vậy, Cố Thanh Uyển hít một hơi, nhìn thân thể suy yếu vô lực, cùng với sắc mặt trắng xám của Lý Kiều, con ngươi hơi co lại, có thể nhân cơ hội này làm một chút gì đó.

"Cao ma ma, đưa nàng về." Lý Kiều lạnh nhạt nhìn Cố Thanh Uyển, phân phó nói.

Cao ma ma nghe vậy, đi tới bên cạnh Lý Kiều, kéo lại chiếc chăn mỏng che cho nàng, nhẹ giọng nói: "Phu nhân, tiểu thư vất vả qua đây một chuyến, để cho nàng ở lâu hơn chút nữa đi! Hơn nữa, tiểu thư với nhị tiểu thư, tam tiểu thư là tỷ muội, sẽ càng dễ nói chuyện, chuyện lần này cũng không tính là đại

sự, chắc là có gì hiểu lầm thôi! Phu nhân, người hãy nghỉ ngơi một chút, tỷ muội các nàng nói chuyện với nhau xong, cũng hòa giải thôi."

Lý Kiều nghe xong muốn phản đối, nhưng ngược mắt nhìn lại thấy ánh mắt khẩn cầu của Cao ma ma.

Trong lúc Lý Kiều đang ngờ ngác, Cố Thanh Uyển nhìn thoáng qua Cố Vô Hạ và Cô Duẫn Nhi, quay sang phân phó Lan Chi: "Đi, gọi tất cả nha đầu trong viện của mẫu thân đến đây."

"Vâng, tiểu thư." Lan Chi lĩnh mệnh, không chút chần chừ xoay người đi ra ngoài.

Lý Kiều thấy vậy, tuy rằng không đồng ý, nhưng do thân thể quá mức mệt mỏi, còn có thái độ kỳ lạ chưa từng thấy của Cao ma ma làm cho nàng mê muội, nên cũng không nói thêm cái gì.

"Nhị muội muội, Tam muội muội, các muội cũng ngồi xuống đi!"

Cố Vô Hạ không biết Cố Thanh Uyển bỗng nhiên đến rốt cuộc muốn làm gì, có điều nhìn nàng triệu tập nha đầu trong viện thế này, xem ra là nàng muốn quản việc này, nghĩ nghĩ, Cố Vô Hạ cười nhạt, chỉ bằng nàng, thật đúng là không biết trời cao đất dày.

Đang suy nghĩ chợt nghe thấy Cố Thanh Uyển nói, liền ngừng đầu, về mặt hồ then đáp: "Ý tốt của đại tỷ tỷ muội muội ghi nhận, nhưng muội muội đã làm sai chuyện, muội muội đứng được rồi."

Nếu Cố Vô Hạ thông minh, thì lúc này Cố Duẫn Nhi lại có vẻ có chút hoảng hốt khẩn trương, khiếp sợ đáp: "Đa tạ đại tỷ tỷ, muội... cũng đứng được rồi."

Cố Thanh Uyển cười khẽ, "Nhìn bộ dáng của các muội như vậy, người không biết còn tưởng rằng mẫu thân đang phạt các muội, không cho các muội ngồi xuống mất!" Nói xong, liếc mắt nhìn Cố Vô Hạ, không hiểu nói: "Nhị muội muội phạm lỗi? Phạm lỗi gì?"

"Muội không giữ gìn được y phục mẫu thân làm cho muội, then với một mảnh tâm ý của mẫu thân dành cho muội." Cố Vô Hạ vuốt nhẹ ống tay áo, nhìn chỗ bị rách, khổ sở nói.

"Vậy đó làm sao là lỗi của nhị muội muội chứ. Không phải muội nói là tam muội muội xé rách sao? Nếu nói lỗi thì cũng là lỗi của nàng, nhị muội muội nào có làm sai chỗ nào." Cố Thanh Uyển chậm rãi đi tới bên cạnh Cố Vô Hạ, nhẹ nhàng cầm lấy vạt áo bị rách, nhìn thoáng qua, tùy ý nói.

Lời nói của Cố Thanh Uyển khiến cho sắc mặt của Cố Duẫn Nhi trở nên trắng nhợt, trong mắt Cố Vô Hạ thoáng qua châm chọc, ngoài miệng lại cảm động nói: "Cảm ơn đại tỷ tỷ đã tin tưởng muội."

Cố Thanh Uyển buông cánh tay áo xuống, liếc nhìn Cố Vô Hạ, nhẹ nhàng cười, xoay người ngồi lên trên ghế, không nói gì nữa.

Cái nhìn cuối cùng của Cố Thanh Uyển làm cho trái tim của Cố Vô Hạ đập không hiểu đập mạnh.

"Tiểu thư, bọn nha đầu đều đến hết rồi." Lúc này, Lan Chi dẫn bọn nha đầu đi đến.

"Ừ!" Cố Thanh Uyển buông cái chén trong tay xuống, lười biếng tựa lưng vào ghế, nhìn các nàng, lạnh nhạt nói: "Việc trong viện hôm nay, là các người đảm nhiệm sao?"

Bọn nha hoàn ngừng đầu lên, đều kinh ngạc nhìn Cố Thanh Uyển, đại tiểu thư là đang quản chuyện này?

"Thế nào? Không nghe được lời ta nói sao? Cần ta nhắc lại một lần sao?" Đối với sự ngập ngừng của bọn nha đầu, Cố Thanh Uyển vẫn vô cùng ôn hòa nói.

Nhưng chính thái độ ôn hòa này, lại làm cho các nàng cảm thấy một loại cảm giác áp bách vô hình, cúi đầu vội vàng đáp: "Nô tỳ không dám, hồi bẩm đại tiểu thư, hôm nay là bọn nô tỳ đảm đương."

"Tốt! Như vậy, về chuyện y phục của nhị tiểu thư làm sao mà rách, các người nhất định cũng nhìn thấy, tới nói nghe nghe một chút."

Bọn nha hoàn ngờ ngác nhìn nhau, này... Trước mặt chủ tử bàn luận, có phải hay không quá...?

"Thấy cái gì thì nói cái đấy, không cần cố kỵ, mẫu thân xưa nay làm người công chính, không hy vọng chỉ vì một bộ y phục mà khiến cho tình cảm của hai vị muội muội sinh ra khoảng cách, vì thế, có mấy lời, vẫn là ở trước mặt các nàng nói rõ ràng mới tốt." Cố Thanh Uyển nói xong nhìn Tề ma ma, cười: "Ma ma nghĩ thế có đúng không?"

"Đại tiểu thư suy nghĩ chu toàn, đúng là nên như vậy."

"Ha ha, có những lời này của ma ma thì ta yên tâm rồi, ta cũng không hy vọng, bởi vì sự tham gia của ta mà sự tình càng ngày càng loạn."

Tề ma ma cung kính cười, lui sang một bên, không nói gì tiếp.

Nhìn dáng vẻ các nàng vẫn đang co quắp bất an, Cố Thanh Uyển chớp mi, buồn cười nói: "Các người không cần lo sợ, nhị vị muội muội từ trước đến nay đều là người hòa nhã, sẽ không vì mấy lời của các người mà tính sổ với các người, đúng không! Nhị vị muội muội."

"Đương nhiên là sẽ không, muối muối sao là loại người lòng dạ hẹp hòi này được chứ, nên các người thấy gì thì cứ nói đó đi!" Cố Vô Hạ thẳng thắn nói.

"Muối muối không dám." Cố Duẫn Nhi thấp giọng nói.

"Nhị vị muối muối quả nhiên là thông tình đạt lý, lòng dạ quảng đại." Cố Thanh Uyển tán thưởng một tiếng, sau đó lạnh lùng nói với bọn nha đầu: "Thấy được cái gì thì ăn ngay nói thật cho ta, nếu người nào dám thêm mắm dặm muối, ra về thông mình, ta tuyệt không khinh tha!"

"Vâng, đại tiểu thư."

Bọn nha đầu bắt đầu lần lượt kể lại việc mà các nàng đã nhìn thấy.

Mà cách nói cũng không quá ba loại.

Thứ nhất là biểu hiện nghĩa phần điền ưng (cắm phần), thấy rất rõ tam tiểu thư xé rách y phục của nhị tiểu thư.

Thứ hai là biểu hiện có chút thấp thỏm, thấy được tam tiểu thư xé y phục của nhị tiểu thư, nhưng có rách hay không thì các nàng không thấy rõ.

Thứ ba chính là chỉ thấy nhị tiểu thư và tam tiểu thư tranh chấp, còn những cái khác nhìn không quá rõ.

Cố Thanh Uyển lắng lắng nghe, có điều đối với mấy nha đầu nói loại thứ hai, luôn lơ đãng nhìn sâu kín, khóe miệng giương lên ý cười khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Người Chấp Kỳ

Bọn nha đầu lục tục kể lại xong liền ngậm miệng không dám lại nhiều lời nữa, trong phòng cũng thoáng cái yên tĩnh lại.

Có điều từ trong lời nói của các nàng đã có thể xác định được, y phục của Cố Vô Hạ đúng là bị Cố Duẫn Nhi xé rách, vì thế ánh mắt của một vài người nhìn Cố Duẫn Nhi bắt đầu trở nên khinh thường.

Cố Vô Hạ càng nhìn không được rơi lệ, thương cảm nói: "Đại tỷ tỷ cũng đã nghe hết rồi đó, nếu không phải có những nha đầu này thấy được, e rằng người trong phủ còn tưởng muối thân là một tỷ tỷ vu tội cho nàng!"

Nhìn đáng vẻ cảm khái không thôi của Cố Vô Hạ, ánh mắt của Cố Thanh Uyển lóe lên, khẽ cười an ủi: "Nhị muối muối nghĩ nhiều rồi, chuyện lần này là muối bị ủy khuất, mẫu thân nhất định sẽ chủ trì công đạo cho muối, muối đừng quá thương tâm."

Lời nói của Cố Thanh Uyển làm cho sắc mặt vốn trắng bệch của Cố Duẫn Nhi nay lại càng thêm trắng xám, lão đảo quỳ gối trước mặt Cố Thanh Uyển, hoảng loạn nói: "Đại tỷ tỷ, muối thật sự không xé rách y phục của nhị tỷ tỷ, muối thực sự không biết tại sao y phục lại biến thành như vậy."

"Tam muối muối, muối nói muối không xé rách y phục của nhị muối muối, có ai có thể làm chứng?"

Cố Duẫn Nhi nghe vậy, nhìn quanh một vòng, nhìn mọi người xung quanh, thấy những ánh mắt hờ hững đó, khẽ lắc đầu, có chút tuyệt vọng nói: "Không có..."

"Vậy ta đành lực bất tòng tâm rồi."

Cố Vô Hạ thấy vậy, cúi đầu chấm chấm khóe mắt, che giấu sự giễu cợt trong ánh mắt, một kẻ thì ngu ngốc, một kẻ thì nhát gan, nhưng ngoài miệng lại cảm kích nói: "Tam muối muối, muối sợ bị trách phạt, không dám nhận sai ta có thể lý giải, nhưng giống như đại tỷ tỷ vừa nói, trong lòng muối muối dù có bao nhiêu ủy khuất cũng nên nén xuống, ta cũng không muốn truy cứu quá nhiều, làm hại đến tình cảm tỷ muội của chúng ta, vì thế, khăn câu đại tỷ tỷ bỏ qua cho tam muối muối lần này đi!"

Hay cho một nhị tiểu thư ôn nhã, thuần khiết, lương thiện, rộng lượng!

Trong mắt Cố Thanh Uyển xẹt qua một tia cười khẩy, đang định mở miệng thì Lan Khê phía sau lưng Cố Vô Hạ không nhìn được đứng dậy, giận dữ nói: "Nhị tiểu thư, tâm địa của người quá tốt rồi, đây chính là y phục mới mà phu nhân làm cho người, là y phục được chuẩn bị dành cho thọ yến ngày mai, bây giờ lại biến thành cái dạng này, nên làm thế nào mới được chứ! Nô tỳ có chút mạo phạm, nhưng tam tiểu thư nàng làm như vậy, thật sự là quá..."

"Lan Khê câm miệng! Tam muối muối là người mà người có thể vọng nghị được sao? Thật đúng là không biết chừng mực!" Cố Vô Hạ nổi giận nói.

Tam tiểu thư đối với nhị tiểu thư như vậy, nhưng lúc này nàng vẫn kiên nhẫn tình cảm tỷ muội, dụng tâm bảo vệ cho tam tiểu thư, chúng nha đầu trong phòng thấy vậy không khỏi thầm nghĩ: Nhị tiểu thư thật đúng là quá nhân từ rồi.

Chú ý tới thần sắc biến hóa của bọn nha đầu, trong phòng mỗi người một suy nghĩ, nhưng Tề ma ma lại không hề quan tâm đến bọn nha đầu này, mà là nhìn về phía Cố Thanh Uyển đang thân nhiên tựa lưng vào ghế, mắt híp lại, chẳng lẽ chuyện này là do đại tiểu thư chuẩn bị sao?

Cố Vô Hạ nha đầu kia, thật đúng là biết nắm bắt tất cả cơ hội có thể lợi dụng, vì hình tượng chói lọi của mình góp thêm một viên gạch nha!

Trong lúc Cố Thanh Uyển đang trầm mặc, mọi người đang chờ đợi, Mai Hương bỗng nhiên đi tới, bẩm báo: "Đại tiểu thư, lão bản của tiệm may đến rồi."

"Cho nàng vào đi!"

"Vâng."

Trên mặt Cố Vô Hạ tràn đầy nghi hoặc, trong lòng lại khẽ thít lại, cười nhẹ nói: "Đại tỷ tỷ, lão bản của tiệm may này sao lại đến đây?"

"Là ta bảo nàng đến."

Lời này vừa nói ra, trái tim Tề ma ma khẽ nhảy lên, mạnh mẽ nhìn về phía Cố Thanh Uyển, tinh quang hiện lên trong mắt.

"Đại tỷ tỷ gọi nàng đến là muốn may y phục sao?" Trong nụ cười của Cố Vô Hạ không tự chủ được mang theo một tia cứng nhắc.

"Ừ! Có thể coi là như vậy." Cố Thanh Uyển mơ hồ nói.

Cố Vô Hạ nghe vậy, còn muốn hỏi tiếp nhưng Mai Hương đã dẫn người đi tới.

Lão bản của tiệm may là một phụ nhân hơn năm mươi tuổi, trang phục hợp thời, sau khi tiến vào hành lễ với từng vị chủ tử một, cung kính nói: "Tiểu phụ nhân gặp qua Cố đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tam tiểu thư."

Không hổ là thương nhân, quả nhiên khéo léo, "Đứng lên đi!"

"Đa tạ Cố đại tiểu thư." Sau khi đứng dậy, phụ nhân mặt mang ý cười hỏi: "Chẳng hay đại tiểu thư gọi tiểu dân đến là có gì muốn phân phó?"

"Ừ. Ta có vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài một chút."

"Tiểu dân không dám nhận, Cố đại tiểu thư có gì không hiểu xin cứ hỏi, tiểu dân nhất định tri vô bất ngôn."

"Mấy ngày trước, Cố phủ có làm một số y phục ở chỗ của ngài, sử dụng chất liệu gì, ngài còn nhớ rõ chứ?"

"Tiểu dân nhớ rõ."

"Đều là chất liệu thượng hạng?"

"Y phục của các chủ tử của quý phủ, đương nhiên đều là dùng chất liệu cực tốt, đây cũng là điều quý phủ phu nhân đặc biệt phân phó."

"Phân phó ngài thế nào?"

"Y phục Cố lão phu nhân mặc cần dùng chất liệu tốt nhất, y phục của các tiểu thư và di nương dùng loại kém hơn một chút, nhưng cũng đều là chất liệu thượng hạng loại một, loại hai."

Vừa dứt lời chỉ thấy ly trà trong tay Cố Thanh Uyển bỗng nhiên được nặng nề đặt lên bàn, nàng đứng mạnh dậy, lạnh lùng nói: "Ăn nói bừa bãi, miệng đầy hồ ngôn, ta lại thấy là ngài dùng hàng giả!"

Lửa giận đột ngột tới của Cố Thanh Uyển khiến cho tất cả mọi người đều giật nảy mình, nữ lão bản càng thêm kinh ngạc, sau đó nhận ra được Cố Thanh Uyển đang nói cái gì, hoảng hốt vội vàng nói: "Đại tiểu thư oan uổng quá, lời này của người từ đâu mà có a! Đây chính là muốn mạng nhỏ của tiểu dân mà! Đại tiểu thư, tiểu dân buôn bán đã vài chục năm có thừa, cũng giao tế với không ít gia đình quan lại trong kinh, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, tiểu dân rất rõ ràng, vì thế, chuyện dùng hàng giả ngu ngốc này, tiểu dân trăm triệu không biết, cũng không dám làm!"

"Hừ! Một tiểu nữ tử cũng đều có thể xé rách y phục các ngài làm, này cũng dám gọi là chất liệu thượng hạng sao?"

"Tuyệt đối không có khả năng, đại tiểu thư, nếu như y phục thật sự được làm từ chất liệu thượng hạng, cho dù nó có mỏng như sa cũng sẽ không thể dễ dàng bị xé rách như vậy!"

"Thật không?" Cố Thanh Uyển thanh lãnh cười: "Lời nói không thể nói quá dễ dàng như vậy, y phục hiện giờ nhị muội muội đang mặc chính là y phục được xuất ra từ bàn tay của các ngài, mà điều không thể trong miệng của ngài nó đã xảy ra rồi, vì thế, đi xem ống tay áo của nàng sau đó trở lại giải thích cho ta!"

Tề mẹ xem đến đây dần dần đã hiểu ra cái gì. Đại tiểu thư hình như cái gì cũng không làm, nhưng tất cả hình như lại do nàng nắm giữ, tất cả mọi việc đều diễn ra trong dự tính, cũng không biết kết quả liệu có nằm trong dự liệu hay không?

Hay là... làm cho mọi người kinh ngạc, cũng khiến cho một số người, mất bản giai thua?

Bản cờ đã mở, hai phe đối chọi, nhưng, người chấp kỳ cũng đã không phải là người khai kỳ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Phong Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.